

See discussions, stats, and author profiles for this publication at: <https://www.researchgate.net/publication/375462241>

Het 'laten landen' van kennis op het terrein van criminaliteit en rechtshandhaving: Een selectie van verschenen kennisparels tussen februari 2020 en augustus 2023

Book · November 2023

CITATIONS

0

READS

35

1 author:

[Jaap De Waard](#)

Ministry of Justice and Security, The Netherlands

134 PUBLICATIONS 475 CITATIONS

SEE PROFILE

Het 'laten landen' van kennis op het terrein van criminaliteit en rechtshandhaving

Een selectie van verschenen kennisparels tussen februari 2020 en augustus 2023

Jaap de Waard (kennisactivist)

Deze jubileumuitgave is samengesteld als achtergronddocument voor het 50-jarig jubileum van het Wetenschappelijk Onderzoek- en Documentatiecentrum (WODC) van het ministerie van Justitie en Veiligheid, 9 november 2023

© Wetenschappelijk Onderzoek- en Documentatiecentrum, ministerie van Justitie en Veiligheid, november 2023

Bron afbeelding omslag: Rudy Workaholic

Voor een overzicht van publicaties zie:

https://www.researchgate.net/profile/Jaap_De_Waard/publications

Voor een overzicht van zogenoemde 'kennisparels' zie:

<https://prohic.nl/de-parels-van-jaap-de-waard/>

Inhoud

Voorwoord	5
Inleiding en achtergrond	7
Leeswijzer: systematische selectie 600 verschenen 'kennisparels' op het terrein van criminaliteit en rechtshandhaving	15
1 Criminaliteitsontwikkeling	17
1.1 Online veiligheid en criminaliteit 2022	17
1.2 Prevalentiemonitor Huiselijk Geweld en Seksueel Grensoverschrijdend gedrag 2022	18
1.3 Het beeld van de criminaliteit in Nederland anno 2023: Trends, achtergronden en verklaringen	19
1.4 Veiligheidsmonitor 2021	21
1.5 Criminaliteit en rechtshandhaving 2021: Ontwikkelingen en samenhangen	23
2 Politie misdaadbestrijding	25
2.1 Police practitioner views on the challenges of analysing and responding to knife crime	25
2.2 Effectiviteit van politie opsporingsmethoden: Een literatuurreview	26
2.3 Police stops to reduce crime: A systematic review and meta-analysis	27
2.4 Politiekennisparels 2020-2023: Een overzicht van op evidentie gebaseerd politiewerk	29
2.5 A systematic review and meta-analysis of the relationship between policing and collective efficacy	30
3 Criminaliteitspreventie	33
3.1 The making and breaking of workplace bullying perpetration: A systematic review on the antecedents, moderators, mediators, outcomes of perpetration and suggestions for organizations	33
3.2 Effects of prevention interventions on violence in the workplace: A systematic review and meta-analysis	34
3.3 Mythbuster: Does crime prevented mean crime displaced	35
3.4 Firearm injury: A preventable public health issue	36
3.5 Wat Werkt?: Een systematisch overzicht van 25 jaar verschenen meta-evaluaties/synthesestudies binnen de kennisdomeinen situationele criminaliteitspreventie, politiezorg en strafrechtelijke interventies, 1997-2022	37
4 Georganiseerde misdaad	39
4.1 Enablers of illicit drug trafficking by organised crime groups	39
4.2 Georganiseerde Misdaad Kennisparels 2020-2023: Een overzicht van op evidentie gebaseerde inzichten rond georganiseerde misdaad	41
4.3 Lifting the lid on 'disruption' as an approach to controlling serious and organised crime	43
4.4 Onbedoeld ondermijnen: Verkennend onderzoek naar de wijze waarop de Nederlandse overheid onbedoeld de georganiseerde drugscriminaliteit kan faciliteren	44
4.5 Koers bepalen: Over de lessen van de versterking aanpak georganiseerde drugscriminaliteit	47
5 Cybercrime/cybersecurity	49
5.1 AI-tocracy	49
5.2 Cybersecuritymonitor 2022	50
5.3 Foundations and trends in the darknet-related criminals in the last 10 years: A systematic literature review and bibliometric analysis	51
5.4 Warning messages to prevent illegal sharing of sexual images: Results of a randomised controlled experiment	53
5.5 Online interventions for reducing hate speech and cyberhate: A systematic review	54
6 Slachtofferschap/slachtofferhulp	57
6.1 Victims' rights in the EU: Revision of Directive 2012/29/EU	57
6.2 Victim participation in criminal justice: A quantitative systematic and critical literature review	59
6.3 What do we know about online romance fraud studies?: A systematic review of the empirical literature (2000 to 2021)	60

6.4	Legal Protection of Revenge and Deepfake Porn Victims in the European Union: Findings From a Comparative Legal Study	61
6.5	Virtual reality interventions for victims of crime: A systematic review	62
7	Straffen	63
7.1	Korte vrijheidsstraffen: Een literatuuronderzoek naar het bereiken van strafdoelen met korte vrijheidsstraffen ten opzichte van andere straffen	63
7.2	Restorative justice programs and practices in juvenile justice: An updated systematic review and meta-analysis for effectiveness	65
7.3	The effects of reward systems in prison: A systematic review	67
7.4	The Effectiveness of Sentencing Options on Reoffending	68
7.5	Custodial Sanctions and Reoffending: A Meta-Analytic Review	70
8	Jeugdcriminaliteit	73
8.1	Place-based approaches to tackling local youth violence: A review of evidence on models, implementation and impacts	73
8.2	The great decline in adolescent risk behaviours: Unitary trend, separate trends, or cascade?	75
8.3	A Meta-Analysis of the Effects of Wilderness Therapy on Delinquent Behaviors Among Youth	77
8.4	Stop de in- en doorgroei: Een praktijkscan op interventies die vanuit BOTOC-gelden zijn opgestart om doorgroei en rekrutering van jongeren in de criminaliteit te stoppen	78
8.5	Woon- en pleegbuurten van geregistreerde jeugdcriminaliteit: De samenhang met buurtkenmerken en de veranderingen die zich daarin voordoen over de tijd	79
9	Geweld in partnerrelaties/Geweld tegen kinderen	81
9.1	Impactmonitor aanpak huiselijk geweld en kindermishandeling 2022	81
9.2	Responding to the trauma that is endemic to the criminal legal system: Many opportunities for juvenile prevention, intervention, and rehabilitation	82
9.3	Technology-based and digital interventions for intimate partner violence: A systematic review and meta-analysis	83
9.4	Crime & justice research 2022: Online sexual exploitation of children	85
9.5	Turning the tide against online child sexual abuse	86
10	Drugs(beleid)	89
10.1	Cannabis laws in Europe: Questions and answers for policymaking	89
10.2	European Drug Report 2023: Trends and Developments	91
10.3	Indicatoren drugscriminaliteit: Verkenningstudie naar een monitor drugscriminaliteit en daarop gerichte overheidsinterventies	93
10.4	De narcostand van Nederland: Fenomeenbeeld drugs 2021	94
10.5	Nationale Drug Monitor – kerncijfers en ontwikkelingen 2021	95
	Afsluitend	97
Bijlage	Een overzicht van 600 'kennisparels' in aflopende chronologische volgorde (augustus 2023-februari 2020)	99

Voorwoord

Het is maart 1981. Ik loop vanaf de Vaillantlaan in de Schilderswijk waar ik dan woon met een kloppend hart naar het ministerie van Justitie aan de Schedeldoekshaven in Den Haag. Ik neem de lift naar de zesde verdieping waar ik mij ga melden als verse uitzendkracht om op de afdeling documentatie van het Wetenschappelijk Onderzoek- en Documentatiecentrum (WODC) te gaan werken. Ik ben als een vis in het water. Ik verdien als 21-jarige mijn eerste geld met het lezen, ontsluiten en beschikbaar stellen van criminologische vakliteratuur. Een wereldbaan. Ik ben daadwerkelijk in het criminologische kennisparadijs beland en maak mij al snel meester van al die vaktijdschriften en andere publicaties.

Het was in die jaren 80 van de vorige eeuw een mooie periode waarin daadwerkelijk sprake was van een *kennisrijk en kennisgericht* ministerie van Justitie. Het WODC speelde daarin een belangrijke rol. Die periode onder het directeurschap van Jan van Dijk wordt gekenmerkt door een stevige maatschappelijke betrokkenheid door middel van het aandragen van gevalideerde kennis en oplossingen om criminaliteit te reduceren en te voorkomen. Er was sprake van een grote invloed op de toenmalige criminele politiek. Het was een gouden tijd qua invloed van onderzoek op het beleid.¹

Die beginjaren op het WODC kenmerkten zich deels als een vrijheid-blijheidperiode. De dictatuur van kwaliteitseisen, maandrapportages en P&C-cycli ontbrak. Het was ook een periode waarin (jonge) onderzoekers de kans kregen om zich te ontwikkelen en om later door te stromen naar vaak invloedrijke beleidsfuncties. Als jonge documentalist vond ik dat allemaal heel normaal, ik dacht dat het de norm was. Veel later bleek dat die periode begin jaren 80 van de vorige eeuw een heel bijzondere was.

Inmiddels zijn we heel wat jaren verder en bestaat het WODC officieel 50 jaar. Mij is door het WODC gevraagd om ten behoeve van dat jubileum een publicatie te maken waarin het volgende onderwerp centraal staat: 'het verspreiden van kennis' ook wel het 'laten landen van kennis' of met een duur woord 'valorisatie' van kennis. Hoe staat het daarmee? Wat zien we aan langjarige ontwikkelingen? Hoe kan het gebruik van kennis worden gestimuleerd? Gebruiken we eigenlijk wel kennis in de beleidsvoorbereiding en praktijk? En hoe ziet de toekomst daarvan eruit? Allemaal relevante vragen voor zowel beleidsmensen, onderzoekers als praktijkmensen. Ik zal daar een antwoord op proberen te geven op basis van *persoonlijke ervaringen* over de afgelopen 40 jaar. Met af en toe een anekdote en kritische observaties. Ik begin met een algemene inleiding over de wijze waarop ik gedurende 40 jaar vanuit verschillende posities bestaande kennis heb 'laten landen' en het gebruik daarvan heb proberen te stimuleren.

Dan volgt een systematische selectie van 50 van de tot nu toe verzonden 600 'kennisparels'. Per februari 2020 heb ik een start gemaakt met het rondsturen van zogenoemde 'kennisparels' op het terrein van criminaliteit en rechtshandhaving. Het betreft voornamelijk synthesesstudies, maar ook andere studies zoals bijvoorbeeld overheidspublicaties of kritische commentaren op beleid en praktijk. Een 'kennisparel' bevat in de regel een inleidende tekst, een samenvattend overzicht van kennis over werkzame preventieve en repressieve interventies en maatregelen, en ten slotte een afsluitend commentaar. Het doel is om een systematisch overzicht te bieden van verschenen meta-evaluaties en synthesesstudies van bewezen (in)effectieve maatregelen en interventies.

Ik sluit af met een persoonlijke noot en doe daarin een aantal suggesties om het gebruik van bestaande kennis op een hoger niveau te tillen.

Ten slotte: gefeliciteerd WODC met het 50-jarig jubileum!

Jaap de Waard, oktober 2023

¹ Klein Haarhuis, C.M. et al. (2009). Toetsen en verbinden: Over het WODC in de tijd en de relatie tussen onderzoek en beleid *in het bijzonder*. Zie: <http://wodc.nl/onderzoeksdatabase/ov-200902-toetsen-en-verbinden.aspx>.

Inleiding en achtergrond

Niet of matig verspreide kennis is nutteloze kennis en onjuist verspreide kennis (medium, taalgebruik, omvang, begrijpelijkheid, timing) is veelal verspilde moeite. Vanaf 1981 tot de dag van vandaag houd ik mij onder meer bezig met de verspreiding van kennis op het brede terrein van criminaliteit en rechtshandhaving. Behalve de verspreiding van bestaande kennis behoort ook het stimuleren van het gebruik daarvan in beleid en praktijk tot mijn werkzaamheden. Ik heb een mooi beroep dat ik zelf als 'kennisactivisme' omschrijf. Het mooie is dat ik er ook nog voor betaald word.

Welke ontwikkeling heeft zich hier in vogelvlucht de afgelopen 40 jaar voorgedaan? Ik zal daar vanuit mijn eigen perspectief en werkervaringen een brede schets over presenteren. Dat is natuurlijk een subjectieve waarneming (N=1!), maar het geeft hopelijk wel een indicatief beeld van die langjarige ontwikkeling rond kennisverspreiding en het gebruik daarvan binnen en buiten het ministerie van Justitie en Veiligheid. De hieronder beschreven periode 1981-2001 is deels gebaseerd op dit hoofdstuk.²

WODC, 1981-1989

Ik start met het WODC, daar ben ik in 1981 als documentalist begonnen. Begin jaren 80 van de vorige eeuw heeft de **D** van documentatie nog een dominante plek op dat WODC. De vakliteratuur wordt netjes bijgehouden en wordt systematisch beschikbaar gesteld via een documentatiesysteem. Ook verschijnt er bij elk nummer van *Justitiële verkenningen* een zogenoemd documentatieoverzicht met Nederlandstalige samenvattingen uit vooral de criminologische vakliteratuur. Naast de productie van de eigen WODC-rapporten wordt er dus ook flink geïnvesteerd in de verspreiding van bestaande kennis.

In 1982 volgt Jan van Dijk Dato Steenhuis op als directeur van het WODC (vóór Dato Steenhuis was Wouter Buikhuisen daar de baas). De periode tot en met 1989 die onder zijn directeurschap volgt, wordt gekenmerkt door een stevige maatschappelijke betrokkenheid, het aandragen van oplossingen om criminaliteit te reduceren, en een grote invloed op de toenmalige criminele politiek. Zijn persoonlijke optreden is deels vervlochten met beleidsvorming en de politiek-bestuurlijke dimensie. In zijn eigen woorden: "Het WODC had een medebepalende rol in de strategische beleidsontwikkeling, het was een gouden tijd qua invloed op het beleid."³ Vooral op het terrein van criminaliteitspreventie, rechtshandhaving en slachtofferbeleid nam de (beleidsmatige) benutting van onderzoek bijzonder toe. Het gebruik van bestaande kennis was hier prima belegd. Die invloed kreeg een extra impuls omdat Van Dijk direct beleidsadviezen gaf aan de toenmalige bewindslieden, geheel buiten de Directeuren-Generaal om. Deze adviezen kwamen ook op het juiste (politieke) moment. Ook door het ontbreken van ambtelijk geduld bij hem en zijn gedrevenheid, raakte de beleidsontwikkeling in een stroomversnelling. Ambtelijk bezien was een dergelijk optreden een bijzondere situatie, die door de bureaucratie binnen het ministerie van Justitie met argwaan werd bekeken. Je maakt daar in Den Haag in ieder geval geen vrienden mee. Kortom: de jaren 80 van de vorige eeuw op het WODC worden gekenmerkt door een actieve verspreiding van kennis en het gebruik daarvan.

De meest belangrijke initiatieven in die kennisrijke periode zijn:

- instellen van de slachtofferhulpbeweging in Nederland (*Landelijk Overleg Slachtofferhulp*) begin jaren 80;⁴
- instellen van de *Commissie Roethof* en het redigeren van het interim- en eindrapport (1983-1986);⁵
- oormerken en binnenhalen van *experimenteergelden* in het kader van aanbevelingen Commissie Roethof (45 miljoen gulden om op lokaal niveau experimenten uit te voeren; 33 miljoen gulden voor de aanstelling van 1.350 functionarissen voor Veiligheid Informatie en Controle binnen Openbaar Vervoer; 7 miljoen gulden voor de Stimuleringsregeling Huismeesters);
- opstellen van het eerste echte beleidsplan van het ministerie van Justitie *Samenleving en Criminaliteit* (1985);⁶

² Waard, Jaap de en Monique Overwater (2012). 'Als de dag van gisteren: Een aantal bijzondere herinneringen aan Jan J.M. van Dijk gedurende zijn periode op het ministerie van Justitie, 1981-1998'. In: Marc Groenhuisen, Rianne Letschert en Sylvia Hazenbroek (red.), *KLM van Dijk: Liber amicorum prof. dr. mr. J.J.M. Van Dijk*. Nijmegen: Wolf Legal Publishers, pp. 385-398. Zie: https://www.researchgate.net/publication/305778723_Als_de_dag_van_gisteren_Een_aantal_bijzondere_herinneringen_aan_Jan_JM_van_Dijk_gedurende_zijn_periode_op_het_ministerie_van_Justitie_1981_-_1998.

³ Klein Haarhuis, C.M. et al. (2009). *Toetsen en verbinden: Over het WODC in de tijd en de relatie tussen onderzoek en beleid in het bijzonder*. Zie: <http://wodc.nl/onderzoeksdatabase/ov-200902-toetsen-en-verbinden.aspx>.

⁴ Lefterink, Sonja (2009). *Goed recht: 25 jaar Slachtofferhulp Nederland*. Utrecht: Slachtofferhulp Nederland.

⁵ Roethof, H.J. (voorz.) (1984). *Interimrapport van de Commissie kleine criminaliteit*. Den Haag: Staatsuitgeverij; Roethof, H.J. (voorz.) (1986). *Eindrapport van de Commissie kleine criminaliteit*. Den Haag: Staatsuitgeverij.

⁶ *Samenleving en Criminaliteit* (1985): een beleidsplan voor de komende jaren. *Kamerstukken II 1984/85, 18995*, nr. 1-2.

- oprichting tijdschrift *SEC* (nu *Secondant*) en de daaraan gekoppelde uitreiking van de *Hein Roethofprijs* (1987);⁷
- instelling interdepartementale project *Bestuurlijke Preventie van Criminaliteit*. Een periode van laat 'duizend preventiebloemen bloeien' (1986-1990);⁸
- uitvoeren van de *International Crime Victims Survey* (1989). De enquête is inmiddels een of meerdere keren uitgevoerd in tachtig verschillende landen. Wereldwijd zijn ruim 350.000 burgers ondervraagd;
- instellen *grootschalige experimenten* met Stadswachten, Veiligheid en Informatie in Openbaar Vervoer, instellen van Huismeesters, stimuleren van HALT (1986-1991);⁹
- uitdragen via valorisatie van kennis van *succesvol criminaliteitspreventiebeleid* in Nederland en daarbuiten via vele (Engelstalige) publicaties, lezingen en organisatie van conferenties.¹⁰

Directie Criminaliteitspreventie, 1989-1995

Na zijn directeurschap op het WODC richt Jan van Dijk in 1989 de Directie Criminaliteitspreventie (DCP) op. De DCP was een samenvoeging van het Landelijk Bureau Voorkoming Misdrijven en de Stuurgroep Bestuurlijke Preventie van Criminaliteit aangevuld met een aantal medewerkers van het WODC (waaronder ikzelf). "Met andere mensen en middelen de criminaliteit te lijf." Dat was de openingszin die Van Dijk uitsprak in mei 1989 in Bergen aan Zee tijdens een bijeenkomst met ongeveer 30 medewerkers van het DCP. Samen met zijn inhoudelijke 'superknecht' – wijlen Hans Willemse – werd de strategie voor de komende jaren in twee dagen vastgesteld.¹¹

De noodzaak van preventie was evident. Het daadwerkelijk terugdringen van criminaliteit kan pas plaatsvinden door maatregelen gericht op het weer terugbrengen van een gevoel van verantwoordelijkheid voor eigen en andermans goederen, en veiligheid en het versterken van de informele sociale controle.¹²

Samenvattend hadden de werkzaamheden van DCP tot doel de beperking van de maatschappelijke schade die kan ontstaan ten gevolge van misdrijven – hetzij door het stimuleren van activiteiten en maatregelen gericht op het voorkomen van strafbare feiten, hetzij door het mogelijk maken van hulp en voorlichting aan slachtoffers van misdrijven.

De periode 1989-1995 kenmerkt zich door een groot aantal initiatieven. Het meest belangrijke kenmerk van al die initiatieven was de actieve, naar buiten gerichte oriëntatie op vele samenwerkingspartners. Volgens Van Dijk was de succesformule van DCP om je niet af te zetten tegen politie en andere justitiepartners – zoals het bestuur en bedrijfsleven –, maar juist door met hen te samenwerken.¹³ Vanwege het karakter van criminaliteitspreventie is samenwerking een vanzelfsprekendheid. Alleen op die manier kan een maximaal resultaat behaald worden. De interne oriëntatie van DCP binnen het ministerie van Justitie was van beperkter aard. Eigenlijk was de strategie om zo min mogelijk energie te steken in intern bureaucratisch overleg. Dat schoot volgens Van Dijk niet op, dus kon je dergelijke inspanningen maar beter niet of in beperkte mate leveren.

Gedurende het korte bestaan van DCP binnen het ministerie van Justitie aan de Schedeldoekshaven in Den Haag is veel energie gestopt in methodiekontwikkeling, beïnvloeding en stimuleren van preventief gedrag. Hierbij speelden overtuiging, strategie en *kennisverspreiding* een belangrijk ondersteunende rol. Veel van de werkzaamheden worden gekenmerkt door een sterk (wetenschappelijke) internationale oriëntatie. Vooral bij criminaliteitspreventie gaat het om een onlosmakelijke verbinding tussen beleid en uitvoering. Een permanente op doelgroepen gerichte kennisdeling is dan hét middel om deze vorm te geven. De door middel van praktijkgericht onderzoek en evaluatie verkregen kennis over werkzame preventie werd actief en grootschalig verspreid. 'Flying the flag for crime prevention' was het motto.¹⁴

Geconcludeerd kan worden dat gedurende het bestaan van DCP de basis werd gelegd voor het huidige preventiebeleid. Door instrumentontwikkeling is het zicht en inzicht van statistisch gefundeerde omvangsschattingen van specifieke vormen van criminaliteit toegenomen. De ontwikkeling en implementatie van effectieve, preventieve maatregelen heeft vooral op lokaal

⁷ Hein Roethofprijs, zie: http://www.hetccv.nl/diversen/organisatie/menu_roethofprijs/index.html?filter=20.

⁸ Rook, A. en J.W. Leeuwenburg (red.) (1991). *Eindrapport Stuurgroep Bestuurlijke Preventie van Criminaliteit: Een verslag over de periode 1985-1990*. Den Haag: Ministeries van Justitie en Binnenlandse Zaken.

⁹ Polder, W. en F.J.C. van Vlaardingen (1992). *Preventiestrategieën in de praktijk: een meta-evaluatie van criminaliteitspreventieprojecten*. Arnhem: Gouda Quint.

¹⁰ Dijk, Jan J.M. van en Jaap de Waard (2009). 'Forty years of crime prevention in the Dutch polder'. In: Adam Crawford (Ed.). *Crime prevention policies in comparative perspective*. Willan Publishing, pp. 130-152.

¹¹ Dijk, Jan J.M. van en Hans Willemse (1990). 'Mores leren: Over de missie van de Directie Criminaliteitspreventie'. In: T. Boot et al. (red.). *Beveiligingsjaarboek 1991*. Arnhem: Noorduijn, pp. 25-31.

¹² Willemse, Hans M. (1996). 'Overlooking crime prevention: Ten years of crime prevention in the Netherlands'. *Security Journal*, vol. 7, no. 3, October, pp. 177-184; Willemse, Hans M. (1994). 'Developments in Dutch crime prevention'. In: Clarke, Ronald V. (Ed.). *Crime Prevention Studies*, Vol. II. Monsey: NY: Criminal Justice Press, pp. 33-47.

¹³ Heijden, Yvonne van der (2012). 'Criminaliteit moet koel bestudeerd kunnen worden: Criminoloog Jan van Dijk over veiligheidsbeleid en retoriek'. *Secondant*, 26^e jrg., nr. 2, mei, pp. 15-19.

¹⁴ Dijk, Jan J.M. van (1991). 'More than a matter of security: Trends in crime prevention In Europe'. In: F. Heidensohn & M. Farrell (Eds.). *Crime in Europe*. London: Routledge, pp. 27-42.

niveau gestalte gekregen. Deskundigheidsbevordering en samenwerkingsverbanden tussen relevante actoren zijn actief gestimuleerd. Actieve *kennisverspreiding* was de rode draad door de werkzaamheden.

De meest belangrijke initiatieven in die innovatieve en kennisrijke periode zijn:

- gerichte *kennisverspreiding* via DCP rapportenreeks; DCP-documentatie; SEC, Tijdschrift over Samenleving en Criminaliteitspreventie (1989-1995);
- opstellen van het beleidsplan Recht in Beweging (1990);¹⁵
- oprichting van het Nationaal Platform Criminaliteitsbeheersing (1992);¹⁶
- eerste uitvoering International Crimes Against Business Survey (1992);¹⁷
- opstellen van het eerste beleidsdocument rond georganiseerde misdaad in NL (1992);¹⁸
- eerste landelijke afname van de Politie-monitor Bevolking (1993);
- eerste landelijke afname Slachtofferenquête onder bedrijfsleven en andere sectoren (musea, ziekenhuizen, toeristen, detailhandel, 1993-1995);
- initiatief tot instellen van de Europese preventie prijs (1994);
- bevorderen van *public private partnerships* bij collectieve beveiliging op bedrijventerreinen, winkelcentra, scholen en ziekenhuizen. Stimuleren van de rol van de private beveiligingsindustrie (1994).¹⁹

Directie Algemene Justitiële Strategie, 1996-2001

Het jaar na de opheffing van DCP kenmerkt zich door een rommelige periode binnen het ministerie van Justitie, mede door de 'Steenhuisaffaire' en een mislukt experiment met de absolute scheiding tussen beleid en praktijk door de oprichting van de Directie Beleid. Het is geen goed tussenjaar.

Het lukt uiteindelijk om vanaf 1996 de *directie Algemene Justitiële Strategie* (dAJS) op te richten. Met een klein team van medewerkers lukt het een aantal interessante initiatieven van de grond te krijgen. De taak van dAJS is de volgende: het leveren van een bijdrage aan de totstandkoming van een breed gedragen integraal Justitie-meerjarenbeleid door het inbrengen in het departementale beleidsproces van analyses van maatschappelijke ontwikkelingen en het doen van voorstellen voor verkenningen en scenario's.

In de periode 1996-2001 lukt het nog een keer om een stempel op het toenmalige justitiebeleid te drukken. Het is een korte, maar krachtige periode. De politieke druk is groot en de interne organisatie binnen het ministerie kijkt argwanend naar wat de dAJS aan het doen is. De periode waarin Jan van Dijk directeur was bij dAJS, kenmerkt zich door een forse productie van beleidsvoorstellen voor het (middel)langetermijnbeleid van Justitie en de uitvoering daarvan. Er is nog steeds sprake van een vaak directe advisering aan de departementsleiding over de te entameren justitie brede programma's en projecten. Vaak ligt de coördinatie en regie van die beleidsprogramma's bij dAJS. Kennisverspreiding en het gebruik daarvan is een rode draad door de initiatieven die in die periode worden uitgevoerd²⁰.

De meest belangrijke initiatieven zijn:

- organisator van de eerste 'Strategische Conferenties' van het ministerie van Justitie (1996-1998);
- penvoerder bij het opstellen van de 'Paarse drugsnota' (1995);²¹
- penvoerder van de CRIEM-nota (1997);²²
- voorzitter van de Task Force Drugs (1995-1998);
- initiator bij het opstellen van Verkenningen en Position papers;
- initiator bij het opstellen van Memories van Toelichting op de Justitiebegroting (1996-1998);
- sturing justitiebrede programma Commissie van Montfrans (1995-1998);²³
- sturing bijdrage Justitie aan coördinatieprogramma Grote Stedenbeleid (1996-1998);²⁴

¹⁵ *Recht in beweging: Een beleidsplan voor Justitie in de komende jaren*. Den Haag: Ministerie van Justitie.

¹⁶ Dijk, Jan J.M. van (1997). 'Towards effective public private partnerships in crime control: Experiences in the Netherlands'. In: Ronald V. Clarke & Marcus Felson (Eds.). *Business and crime prevention*. Monsey, NY: Criminal Justice Press.; Dijk, Jan J.M. van (1995). 'In search of synergy: Coalition-building against crime in The Netherlands'. *Security Journal*, vol. 6, pp. 7-11.

¹⁷ Dijk, Jan J.M. van en Gertjan Terlouw (1996). 'An international perspective of the business community as victims of fraud and crime'. *Security Journal*, vol. 7, no. 3, pp. 157-167.

¹⁸ 'De georganiseerde criminaliteit in Nederland: Dreigingsbeeld en plan van aanpak'. *Kamerstukken II 1992/93*, 22838, nr. 1.; Dijk, Jan J.M. van (1993). 'De gelegenheid maakt de Mafioso (ook in Nederland)'. *Nederlands Juristenblad*, vol. 68, nr. 38, pp. 1337-1342.

¹⁹ Waard, Jaap de (1996). 'The private security industry in The Netherlands: Developments, and future perspectives'. *Security Journal*, vol. 7, no. 3, October, pp. 227-234.

²⁰ Waard, Jaap de (2001). *Omggaan met informatie en kennis binnen de Directie Algemene Justitiële Strategie van het Ministerie van Justitie: Voorstellen om te komen tot een meer kennisintensieve organisatie*. Zie: https://www.researchgate.net/publication/311450091_Omggaan_met_informatie_en_kennis_binnen_de_Directie_Algemene_Justitiële_Strategie_van_het_Ministerie_van_Justitie_voorstellen_om_te_komen_tot_een_meer_kennisintensieve_organisatie.

²¹ 'Het Nederlandse drugbeleid: Continuïteit en verandering'. *Kamerstukken II 1994/95*, 24077, nr. 2-3.

²² 'Criminaliteit in relatie tot integratie van etnische minderheden'. *Kamerstukken II 1997/98*, 25726, nr. 1.

²³ 'Jeugdcriminaliteit'. *Kamerstukken II 1995/96*, 24485, nr. 1.

²⁴ Zie 'Grote Stedenbeleid'. O.a. *Kamerstukken II 1998/99*, 21 062, nr. 77.

- organisatie van de 9th International Symposium on Victimology (1997);²⁵
- onderzoek naar maatschappelijke effecten van Rechtspraak en rechtshandhaving (1998);²⁶
- eerste aanzet naar een zogenoemde 'benchmarkstudie' naar de Juridische Infrastructuur van Nederland in internationaal perspectief.²⁷

Hoofd secretariaat European Crime Prevention Network, 2001-2003

"Hé Jaap!" riep collega Lodewijk Tonino ergens medio 2001 op de Leidse markt. "Jij weet toch veel van criminaliteitspreventie? In Brussel komt eind dit jaar een baan vrij, hoofd van het secretariaat van het net opgerichte European Crime Prevention Network (EUCPN, <https://eucpn.org/>, JdW). Is dat iets voor jou?" En zo geschiedde, ik ging solliciteren naar de baan en kreeg hem. Twee jaar lang werd ik gehuisvest bij de Europese Commissie in Brussel als 'detached national expert'. Ik werd daar hoofd secretariaat EUCPN. Grappig is dat ik in feite hoofd van mijzelf werd, ik was namelijk de enige medewerker op dat secretariaat. Om kort te gaan: die periode bestond uit het opzetten van het netwerk zelf, lanceren website, uitbesteden onderzoeken, vele reizen door Europa en meest belangrijk: een actieve verspreiding van kennis op het brede terrein van criminaliteitspreventie.²⁸

Nog een afsluitende anekdote over die periode in Brussel. Elke vrijdagmiddag verstuurde ik, voordat ik met de trein naar Nederland vertrok, een zogenoemde *EUCPN Newsflash*. Dat was in de regel een beschrijving en een exemplaar van een mooi recent onderzoek naar één van de vele facetten van het concept van criminaliteitspreventie. Die zogenoemde newsflash ging naar een mailbestand bestaande uit meer dan 1.000 adressen. Elke maandag daarop zat mijn mailbox vol reacties. Uit veel van die reacties bleek dat ze goed werden geconsumeerd. Sterker, sommige reacties deden vermoeden dat men dacht dat er een grote organisatie achter het EUCPN zat. Niets was minder waar: een donkere kamer in Brussel aan de Luxemburgstraat bij het Directoraat Generaal Justitie en Binnenlandse Zaken van de Europese Commissie was het gehele EUCPN destijds. Wat ik hiermee wil zeggen, is dat een gerichte en begrijpelijke kennisverspreiding helemaal niet zo ingewikkeld is. Het is ook een goedkope manier om bestaande kennis te laten landen en het gebruik daarvan te stimuleren. Ik ben trouwens nog steeds betrokken bij het EUCPN via presentaties en advieswerk.

Centrum voor Criminaliteitspreventie en Veiligheid en Raad voor de rechtspraak, 2004-2006

CCV

Na mijn vertrek uit Brussel eind 2003 ben ik gevraagd om ten behoeve van de oprichting van het Centrum voor Criminaliteitspreventie en Veiligheid (CCV) een inhoudelijk voorstel te maken hoe dat CCV er uit zou moeten zien.²⁹ De taak van het CCV is om de toepassing (implementatie van beste praktijken in de praktijk) van preventieve instrumenten krachtig te stimuleren. De activiteiten in dit kader zijn primair gericht op de uitvoering van het preventiebeleid. De elementaire taken en activiteiten die daartoe moeten worden uitgevoerd zijn:

- het verzamelen, veredelen, verspreiden, en praktisch toepassen van nationale en internationale kennis op criminaliteitspreventief terrein;
- het organiseren van nationale en internationale netwerken op het gebied van criminaliteitspreventie;
- het ondersteunen van de regionale Platforms Criminaliteitsbeheersing, publiek-private en publiek-publieke samenwerkingsverbanden en lokale partners bij het toepassen van diverse instrumenten (veilig wonen, veilig winkelen, veilig uitgaan, veilig ondernemen);
- het beheren en managen van diverse keurmerken;
- het ontwikkelen van nieuwe instrumenten op basis van geconstateerde behoeften;
- het in kaart brengen van trends en innovatieve ontwikkelingen op criminaliteitspreventief terrein.

²⁵ Dijk, Jan J.M. van, Ron G.H. van Kaam en JoAnne Wemmers (1999). *Caring for crime victims: Selected Proceedings of the 9th International Symposium on Victimology Amsterdam*, August 25-29, 1997. Monsey: Criminal Justice Press.

²⁶ Ministerie van Justitie (1998). *Rechtspraak en rechtshandhaving: Maatschappelijke effecten van verbetering*. Den Haag: Ministerie van Justitie, Werkgroep Effecten rechtspraak.

²⁷ Dijk, Frans van en Jaap de Waard (2000). *Juridische infrastructuur in internationaal perspectief: Criminaliteitsbeheersing*. Den Haag: Ministerie van Justitie, Directie Algemene Justitiële Strategie.

²⁸ Waard, Jaap de (2002). *European Crime Prevention Network*. Zie: https://www.researchgate.net/publication/301227452_The_European_Crime_Prevention_Network.

²⁹ Waard, Jaap de (2004). *Centrum voor Criminaliteitspreventie en Veiligheid: Specifiek uit te voeren activiteiten ten behoeve van het Ministerie van Justitie*. Den Haag: Ministerie van Justitie. Zie: https://www.researchgate.net/publication/374233690_Centrum_voor_Criminaliteitspreventie_en_Veiligheid_specifiek_uit_te voeren_activiteiten_ten_behoef_van_het_Ministerie_van_Justitie.

Ook hier is de rode draad een sterke verspreidingsgerichtheid van bestaande kennis; in dit geval rond het concept van criminaliteitspreventie. En ik moet zeggen: het is gelukt. Het CCV bestaat inmiddels een kleine twintig jaar en kennisverzameling en kennisverspreiding is de *core business* van het Centrum: zie <https://hetccv.nl/>. Ik ben trouwens nog nauw betrokken bij het CCV middels mijn lidmaatschap binnen de kernredactie van het tijdschrift *Secondant* en geef er regelmatig adviezen en doe aan kennisdeling. Het CCV is naar mijn mening in Nederland, maar ook daarbuiten, een prima voorbeeld van de effectieve verspreiding van bestaande kennis op het brede terrein van criminaliteitspreventie.

Raad voor de rechtspraak

Ik ben in de periode 2005/2006 gedetacheerd geweest in het statige pand aan de Kneuterdijk waar de Raad voor de rechtspraak is gehuisvest. Binnen het team 'kennis en strategie' was ik betrokken bij de uitbesteding van onderzoek en het op grote schaal verspreiden van kennis via het tijdschrift *Rechtstreeks* en de rapportenreeks *Research Memoranda*: <https://www.rechtspraak.nl/Organisatie-en-contact/Organisatie/Raad-voor-de-rechtspraak/Wetenschappelijk-onderzoek/Paginas/default.aspx>. In de *Research Memoranda* staan de wetenschappelijke onderzoeksprojecten centraal die zijn uitgevoerd in opdracht van de Raad voor de rechtspraak. Een aantal onderzoeken heeft de Raad voor de rechtspraak zelf uitgevoerd. Met het tijdschrift *Rechtstreeks* wil de Raad voor de rechtspraak wetenschappelijke inzichten delen met iedereen die beroepsmatig bij de rechtspraak betrokken is. Zo draagt het bij aan het publieke debat.

Mijn tijd bij de Raad voor de rechtspraak was voor mij een wat bijzondere ervaring. Jarenlang heb ik mij gespecialiseerd en gericht op kennis uit het domein van criminaliteit en rechtshandhaving. Het kennisdomein van de rechtspraak was nieuw voor mij. Wat dat betreft een mooie leerschool. Wat mij direct opviel, was het gegeven dat eenzelfde probleem zich voordeed waar het om het gebruik van bestaande kennis gaat. Ook binnen de Raad voor de rechtspraak is de laatste decennia sprake van een accumulatie van kennis, maar het gebruik hiervan in beleid en praktijk is beperkt tot mager te noemen. Afijn, ik heb er een mooie tijd gehad met aardige mensen om me heen.

Ik sluit de beschrijving van deze werkplek af met een kleine anekdote. Begin 2002 kreeg ik een telefoontje van Frans van Dijk, de toenmalige directeur Onderzoek en strategie bij de Raad voor de rechtspraak. Of ik een zekere Albert Klijn kende en, zo ja, of dat een goede kracht was om aan te nemen binnen zijn afdeling. "Ja," was mijn antwoord, "die ken ik. En ja, die moet je aannemen." Een goede en fijne collega met wie ik in de jaren 80 van de vorige eeuw mocht samenwerken op het WODC, ook een oud-WODC-medewerker dus. Ik waarschuwde Frans wel dat hij met één ding moest rekening houden. Albert werkte voor vier personen, maar kan problemen veroorzaken voor drie. Albert werd vervolgens aangenomen bij de Raad voor de rechtspraak en heeft daar meer dan voorbeeldig zijn werk gedaan als roerganger in onderzoek en kennisproductie binnen de Raad voor de rechtspraak.

Het Directoraat-Generaal Rechtspleging en Rechtshandhaving binnen het ministerie van Justitie & Veiligheid, 2007-heden

Uitgangspunten

Na mijn detachingsavontuur bij de Raad voor de rechtspraak kwam ik in 2007 (niet) geheel toevallig terecht bij het Directoraat-Generaal Rechtspleging en Rechtshandhaving (DGRR). Mijn kwam ter ore dat Bert Berghuis daar binnen de Afdeling strategische beleidsontwikkeling (ASBO) de scepter zwaaide. Ook met Bert heb ik in het verleden op het WODC samengewerkt. Na zijn vertrek binnen het Parket-Generaal van het Openbaar Ministerie was hij in dienst getreden bij DGRR om daar zijn laatste jaren voor zijn pensioen door te brengen. En ja, wie wil er niet samenwerken met één van de grootste experts op het terrein van criminaliteit en rechtshandhaving? Daar had ik wel zin in. Om een lang verhaal kort te maken, na een paar telefoontjes werd ik toegevoegd aan de ASBO van DGRR. Het was een mooi begin van een lange rit die nog niet is beëindigd.

Uitgangspunt binnen DGRR is om bij het werken aan beleidsmatige vraagstukken het maatschappelijk perspectief of de maatschappelijke opgave voorop te zetten. Dit wordt o.a. vormgegeven door het opgavegericht werken in programma's om zo te komen tot een betere kwaliteit van het beleid en tot beleid dat beter aansluit bij 'waar de samenleving op zit te wachten'. Opgavegericht werken heeft consequenties voor de manier van werken en ook voor de (organisatie van de) kennisbehoefte van DGRR. Onderdeel daarvan is versterking van de relatie tussen DGRR en 'de wetenschap'/kennisinstellingen. Dit past ook bij de JenV-brede ontwikkeling om de kennisfunctie steviger en beter te organiseren binnen het ministerie.

Het vormgeven van een professionele kennisfunctie binnen DGRR gaat over meer dan de al enige tijd spelende vraag hoe DGRR de samenwerking met kennisinstellingen beter kan vormgeven. Er spelen drie hoofdpunten als het gaat om de ambitie tot het vormgeven van een professionele kennisfunctie binnen DGRR als belangrijke basis voor beleidsontwikkeling:

- 1 Er is sprake van *systematische onderbenutting van bestaande kennis*: ondanks, of misschien juist wel door de grote hoeveelheid beschikbare kennis, evaluaties en onderzoeksrapporten 'weten we maar in beperkte mate wat al bekend is';
- 2 Er is sprake van een *te eenzijdige focus op 'onderzoek'* als middel om de gewenste kennis te vergaren ten behoeve van beleidsontwikkeling, anderen instrumenten worden relatief weinig ingezet;
- 3 *Contacten tussen DGRR en universiteiten/kennisinstellingen zijn op dit moment te veel afhankelijk van persoonlijke netwerken*. Daarmee zijn ze onvoldoende structureel geborgd in de organisatie.

Om de maatschappelijke oriëntatie en het opgavegericht werken concreet handen en voeten te geven in de dagelijkse politiek-bestuurlijke hectiek waarin DGRR opereert, is het gewenst te kunnen terugvallen op een solide kennisinfrastructuur. Zo'n structuur draagt bij aan het kunnen organiseren van een sterke inhoudelijke dossiervorming die is gebaseerd op beschikbare actuele kennis ('evidence based policy'). Hierdoor kan ook meer tegendruk worden geboden tegen de 'waan van de dag' of tegen 'politieke proefballonnetjes'.

Voor een goede beleidsontwikkeling moet gebruik gemaakt worden van kennis uit drie domeinen: wat er leeft in het *politiek-bestuurlijke domein* (van belang vanwege politieke actualiteit en 'haalbaarheid'), wat er omgaat in de *praktijk van de beroepsuitoefening* op ons terrein (van belang voor 'werkbaarheid' van beleid), en ten slotte *wat de wetenschap ons leert* over de gesystematiseerde kennis over de werkzaamheid van maatregelen (van belang voor 'werkzaamheid' van beleid).

Beter gebruik van wetenschappelijke kennis in de beleidsvoorbereiding

De mate waarin beschikbare wetenschappelijke kennis wordt gebruikt in de beleidsvoorbereiding, kan aanmerkelijk verbeterd worden. Dat is trouwens niet een specifiek probleem voor DGRR, het speelt JenV-breed. Er zijn verschillende oorzaken aan te wijzen waarom er sprake is van onderbenutting. De heersende cultuur is er één van het op korte termijn pragmatisch tegemoet treden van politieke incidenten. Er is sprake van een spanningsveld tussen 'policy based evidence' en 'evidence based policy' (beleidsdirecties als 'politiek secretariaat' versus op evidentie gebaseerde beleidsadvisering). In de beleidsvoorbereiding is sprake van een beperkt collectief geheugen over 'wat werkte en wat niet werkte' in voorgaande jaren.

Nieuw onderzoek is vaak niet nodig, denk eerst na over alternatieven (doe aan 'onderzoek-preventie')

Niet zelden wordt naar nieuw onderzoek gevraagd om te weten te komen wat we gisteren hadden moeten of willen weten. Vaak wordt op dergelijke verzoeken – zeker in de politieke hectiek van debatten met het parlement – 'ja' gezegd zonder dat eerst wordt bekeken of 'nieuw onderzoek' inderdaad het meest voor de hand liggende antwoord is op het geformuleerde probleem. Onderzoek is doorgaans een relatief intensieve methode van kennisverwerving, zeker als het empirisch onderzoek is (dossieronderzoek, interviews, enquêtes). Het kosteneffectief inzetten van onderzoek vereist dat hier bewuster mee wordt omgegaan. Ten eerste zal actief moeten worden gekeken – mede gegeven de uitgangspunten en geformuleerde beleidsdoelstellingen zoals die vastliggen (zoals in kabinetsbeleid of globaler, in de strategische agenda van J&V) – wat we over de komende drie à vier jaar zouden moeten weten. Ten tweede zal kritisch moeten worden gekeken naar de 'toegevoegde waarde' van nieuw onderzoek (gegeven wat er al bekend is uit eerder en ander onderzoek) en de mogelijkheid alternatieven te kiezen (bijvoorbeeld rondetafelgesprek met experts, uitvoeren van een 'quickscan', synthese maken van reeds eerder verricht onderzoek).

Vergroten van de wisselwerking tussen wetenschap en beleid

De wisselwerking tussen beleid en wetenschap/kennisinstellingen vindt op dit moment nog niet plaats op basis van een binnen DGRR gedeelde gemeenschappelijke set van uitgangspunten. Er zijn veel goede ad-hoccontacten en losse initiatieven die ieder voor zich nuttig zijn, maar te veel zijn gebaseerd op een zekere toevalligheid en op persoonlijke contacten. Dat kan beter. Vertaling van wetenschappelijke inzichten naar de beleidsontwikkeling is traditioneel lastig. Dit komt doordat men elk een eigen taal spreekt: de wetenschapper houdt van problematiseren en onzekerheid, denkt op langere termijn; de beleidsmedewerker zoekt vermindering van complexiteit en moet vaak op korte termijn handelen. Voorts is er een berg aan wetenschappelijke studies, die voor een beleidsmedewerker lastig te overzien is en waarbij het kaf moeilijk van het koren kan worden onderscheiden. Ten slotte geldt dat wetenschappelijke studies inzichten bieden die doorgaans algemener zijn dan de specifieke beleidsvraag die een medewerker onder zich heeft – er moet dus een vertaalslag gemaakt worden.

Willen we de kloof tussen beleid en wetenschap overbruggen, dan moeten we een brug slaan die de vertaalslag verzorgt. Anders gezegd: er moet participatie en communicatie over en weer zijn

met professionals die deze vertaalslag kunnen verzorgen. Die professionals moeten zodanige verbinding hebben met de wereld van de wetenschap, dat ze niet alleen ten behoeve van beleid goede inzichten daaruit kunnen destilleren, maar ook in staat zijn dergelijke 'vertaalproducten' ter toetsing voor te leggen aan de wetenschap.

Hierbij is het wenselijk dat verkregen generieke inzichten uit de wetenschap, die op vele dossiers van DGRR betrekking hebben, ook documentair beschikbaar zijn. Dit geldt bijvoorbeeld voor wat er uit 'meta-evaluaties' komt, de inzichten die gefundeerd zijn op een reeks van studies. Dit betreft gevalideerde en hard geredigeerde inzichten, waar 'blind' op teruggevallen moet kunnen worden.

Dit zijn natuurlijk allemaal mooie woorden en uitgangspunten waar het 'kennisvalorisatie' en 'kennisgebruik' betreft. Maar hoe breng je dat in de grillige praktijk? Oftewel: welke concrete werkzaamheden zijn dan noodzakelijk? Daar is de afgelopen jaren met vallen en opstaan mee gewerkt. Onderstaand volg een opsomming van die werkzaamheden en een aantal ervan zal ik afzonderlijk beschrijven.

Concrete werkzaamheden om kennis te verspreiden en het gebruik daarvan te stimuleren

Het valt wat buiten het bestek van deze jubileumbundel om zeer uitputtend in te gaan op alle activiteiten die met kennisverzameling, kennisbewerking en kennisverspreiding binnen DGRR zijn en worden ondernomen. Het gaat dan onder meer om de volgende activiteiten: vervaardigen van verkenningen en zogenoemde feitenflitsen; samenstellen van een zogenoemde kennisagenda DGRR; geven van lunchlezingen; vervaardigen van beleidsdoorlichtingen; presenteren van een zogenoemde kenniscrimiquiz; schrijven van speeches; onderzoekcoördinatie; vervaardigen van second opinions; organiseren van zogenoemde kenniskamers en expertbijeenkomsten; leveren van presentaties; advisering; commissiewerkzaamheden; uitvoeren van de kennisagenda ondermijning; redactiewerk; vraagbaakfunctie; bijdragen leveren aan vaktijdschriften; versturen van zogenoemde kennisparels.

Om een en ander duidelijk te maken, geef ik een beschrijving met een voorbeeld van vier van deze activiteiten: de kenniscrimiquiz, het vervaardigen van verkenningen en 'feitenflitsen', het uitvoeren van de kennisagenda ondermijning, en het initiatief van de zogenoemde 'kennisparels'.

Met de zogenoemde *kenniscrimiquiz*³⁰ wordt getracht om op een luchtige wijze bestaande kennis op het terrein van criminaliteit en rechtshandhaving te presenteren. Aan de hand van tien vragen wordt de deelnemer een schets gegeven over trends in de criminaliteit. Daarbij wordt per fenomeen (bijvoorbeeld woninginbraak) ingegaan op de langjarige ontwikkeling die is waar te nemen, de verklaring hiervoor en de beschikbare kennis over maatregelen en interventies die preventief en repressief die trend kunnen ombuigen: 'wat werkt'? Op die manier kun je laten zien dat wetenschappelijke kennis niet saai is, maar ook leuk en interessant kan zijn. Het biedt ook de mogelijkheid om het collectieve geheugen dat vaak ontbreekt in beleid en praktijk op te frissen. Die kenniscrimiquiz wordt onder meer gepresenteerd aan praktijkmensen, wetenschappers en beleidsmensen. Hiermee wordt ook getracht de bekende kloof tussen wetenschap, beleid en praktijk te dichten. Onder het motto 'wetenschappelijke kennis kan ook leuk zijn' is dit een poging om de bekendheid en het gebruik daarvan onder deelnemers te stimuleren.

Met het vervaardigen van *verkenningen en feitenflitsen* wordt getracht om grote hoeveelheden bestaande kennis over criminaliteitsfenomenen op een compacte, duidelijke en toegankelijke manier te presenteren. Het gaat hierbij om een korte samenvatting van de kennis die over een bepaald actueel onderwerp aanwezig is. Daarbij wordt een veelheid aan bronnen benut. De kunst hierbij is om de voor velen ontoegankelijke hoeveelheid kennis toegankelijk te maken. Het is trouwens een niet te onderschatten vaardigheid om dergelijke producten te maken. Kennis van de inhoud is hierbij onontbeerlijk. Willekeurig gaat het hierbij om de volgende onderwerpen: preventieve en bestuurlijke aanpak van georganiseerde criminaliteit in Nederland: een multidimensionale aanpak³¹; kennisinventarisatie extreem geweld en criminele vuurwapenhandel³²; een apart beleid voor het gevoel van onveiligheid³³.

Met de *kennisagenda ondermijning* wil het ministerie van Justitie en Veiligheid meer kennis krijgen over de aard, omvang en ernst van ondermijnende criminaliteit en meer inzicht in de uitwerking

³⁰ Waard, Jaap de (2022). *Kenniscrimiquiz over trends en ontwikkelingen in de criminaliteit en rechtshandhaving*. Zie: https://www.researchgate.net/publication/310447380_Kenniscrimiquiz_over_trends_en_ontwikkelingen_in_de_criminaliteit_en_rechtshandhaving.

³¹ Waard, Jaap de (2020). *Preventieve en bestuurlijke aanpak van georganiseerde criminaliteit in Nederland: Een multidimensionale aanpak*. Zie: https://www.researchgate.net/publication/338999955_Preventieve_en_bestuurlijke_aanpak_van_georganiseerde_criminaliteit_in_Nederland_Een_multidimensionale_aanpak.

³² Klerks, Peter en Jaap de Waard (2019). *Kennisinventarisatie extreem geweld en criminele vuurwapenhandel*. Zie: https://www.researchgate.net/publication/334697558_Kennisinventarisatie_extreem_geweld_en_criminele_vuurwapenhandel.

³³ Berghuis, Bert en Jaap de Waard (2012). *Een apart beleid voor het gevoel van onveiligheid*. Zie: https://www.researchgate.net/publication/303703594_Een_apart_beleid_voor_het_gevoel_van_onveiligheid.

van de aanpak daarvan. De kennisagenda is een samenwerking tussen het WODC en het Directoraat-Generaal Ondernijning (DGO) van het ministerie van Justitie en Veiligheid. Beleidskeuzes in en het debat over bestrijding van georganiseerde ondernijnende criminaliteit hebben een empirisch fundament nodig. Nu versterkt ingezet wordt op die bestrijding, is een goed inzicht in de aard, omvang en ernst van ondernijnende criminaliteit en inzicht in de uitwerking van verschillende aanpakmodaliteiten, van belang. Het vergroten van dat inzicht is het doel van de kennisagenda ondernijning, voor het gemak ook wel afgekort als KO.

Ondernijning is natuurlijk een erg breed begrip. Het aanbrengen van een focus is noodzakelijk. Die focus ligt op georganiseerde criminaliteit in relatie tot drugshandel/-productie (en gerelateerde verschijnselen), criminele geldstromen en de aanpak van deze criminele activiteiten en verschijnselen.

De KO heeft drie functies:

- 1 systematische analyse van bestaande kennis, en bundeling en vertaling naar actuele vraagstukken zoals die bij beleidsmakers of professionals in de praktijk leven;
- 2 nieuw empirisch onderzoek ter beantwoording van openliggende kennisvragen;
- 3 monitoring van kwantitatieve gegevens, zoals drugsgebruik, -productie, -smokkel en -prijzen, en cijfers ten aanzien van opsporing, vervolging en afpakken.

Vanuit de KO wordt er alles aan gedaan om kennis te genereren en die actief en gebruiksvriendelijk te verspreiden. Voor de recente stand van zaken van de KO wordt verwezen naar:

<https://www.wodc.nl/onderzoek-in-uitvoering/kennisagenda-ondernijning>.

Ten slotte kan het initiatief van de zogenoemde kennisparels³⁴ worden genoemd. Per maart 2020 is een start gemaakt met het bijna dagelijks rondsturen van deze kennisparels op het terrein van criminaliteit en rechtshandhaving. Het betreft voornamelijk synthesestudies, maar ook andere studies zoals bijvoorbeeld overheidspublicaties of kritische commentaren op beleid en praktijk. Een kennisparel bevat in de regel een samenvattend overzicht van kennis over werkzame preventieve en repressieve interventies en maatregelen. Het doel is om een systematisch overzicht te bieden van onder meer verschenen meta-evaluaties en synthesestudies van bewezen (in)effectieve maatregelen en interventies. Hiermee kan een beleid gevoerd worden dat is gebaseerd op betrouwbare feiten, gedegen analyses en aansprekende concepten en inzichten uit de wetenschap en praktijk. Vaak wordt ook een samenvattende beschrijving gegeven van een aantal factoren en kenmerken die de werkzaamheid en effectiviteit van die interventies en maatregelen bepalen. In het volgende hoofdstuk wordt een systematisch selectie gepresenteerd van de tot nu toe (per 24 augustus 2023) verschenen 600 kennisparels.

³⁴ Waard, Jaap de (2023). *De kennisparels van Jaap de Waard*. Zie: <https://prohic.nl/de-parels-van-jaap-de-waard/>.

Leeswijzer: systematische selectie 600 verschenen 'kennisparels' op het terrein van criminaliteit en rechtshandhaving

Achtergrond

De afgelopen 30 jaar is een grote hoeveelheid studies verschenen waaruit blijkt welke maatregelen en interventies effectief zijn, en welke niet, bij het voorkomen van en reduceren van criminaliteit, recidive en angst voor criminaliteit. In het bijzonder betreft dit zogenoemde synthesesstudies of meta-evaluaties die een omvangrijke hoeveelheid onderzoeken naast elkaar zetten. Op basis van een groot aantal recent verrichte meta-evaluaties op criminologisch gebied, blijkt dat er steeds vaker uitspraken kunnen worden gedaan over de (in)effectiviteit van interventies en maatregelen gericht op het tegengaan of voorkomen van criminaliteit.

Per februari 2020 is een start gemaakt met het bijna dagelijks rondsturen van zogenoemde 'kennisparels' op het terrein van criminaliteit en rechtshandhaving. Het betreft voornamelijk de hierboven genoemde synthesesstudies, maar ook andere studies zoals bijvoorbeeld overheidspublicaties of kritische commentaren op beleid en praktijk.

Kennisparels

Die 'kennispareltjes' worden inmiddels drie keer per week door ruim 1.700 geïnteresseerde lezers per e-mail ontvangen. Deze ontvangers zijn werkzaam op het brede terrein van justitie, in het bijzonder binnen de zogenoemde strafrechtketen. Die keten bestaat uit achtereenvolgens de onderdelen Preventie, Opsporing, Vervolging, Berechting, Strafuitvoering, en Nazorg aan slachtoffers en reclassenten. De reacties van de ontvangers zijn overwegend positief. Het blijkt dat ontvangers ook met (kritische) vragen komen. Kortom: het 'laten landen van kennis' bij de juiste partijen en vaak op het juiste moment, blijkt te werken.

Er worden ook regelmatig eerder verzonden kennisparels opgevraagd. Om aan die vraag te voldoen, zijn de tot nu toe verzonden kennisparels beschikbaar gesteld op website 'probleemgericht werken aan High Impact Crime', zie <https://prohic.nl/de-parels-van-jaap-de-waard/>. De inleidende teksten en de kennisparels zelf zijn daarvan eenvoudig te downloaden. Door hierop te klikken wordt toegang verkregen tot de documenten zelf. Op deze wijze kunnen de studies vanachter het (thuiswerk)bureau worden opgevraagd en bekeken. Het doel is om aan te tonen dat de laatste jaren een accumulatie van kennis op het terrein van criminaliteit en rechtshandhaving heeft plaatsgevonden. Uiteindelijk is het hoofddoel om vooral gebruik te maken van al die (gratis) beschikbare kennis.

Selectie van 600 verschenen kennisparels

Vanuit de (beleids)praktijk wordt regelmatig gevraagd naar eerder verschenen kennisparels. Die zijn zoals hierboven vermeld vanaf die website te downloaden. Het WODC heeft mij gevraagd om ten behoeve van deze jubileumbundel een selectie te maken uit de inmiddels 600 verschenen kennisparels. Daartoe is onderstaande selectie gemaakt op basis van een systematische indeling naar tien hoofdonderwerpen.

Het betreft de volgende onderwerpsindeling:

- 1 Criminaliteitsontwikkeling
- 2 Politiële misdadbesteding
- 3 Criminaliteitspreventie
- 4 Georganiseerde misdaad
- 5 Cybercrime/cybersecurity
- 6 Slachtofferschap/slachtofferhulp
- 7 Straffen
- 8 Jeugdcriminaliteit
- 9 Geweld in partnerrelaties/geweld tegen kinderen
- 10 Drugs(beleid)

Zo'n indeling blijft natuurlijk arbitrair en het is ook zo dat hierbij sprake is van inhoudelijke voorkeuren van de opsteller. Het gaat in totaal om een *selectie van 50 kennisparels (vijf kennisparels per onderwerp)*, die vanaf februari 2020 tot en met 24 augustus 2023 als kennisparel zijn verschenen.

Voor de systematiek wordt het volgende format gehanteerd: auteurs; jaar van uitgave; titel; uitgever/tijdschrifttitel; dieplink; samenvatting; en afsluitende opmerkingen.

Het primaire doel is het bieden van inzicht en overzicht van bewezen effectieve maatregelen en interventies op het terrein van criminaliteit en rechtshandhaving. Dit inzicht moet bijdragen aan criminaliteitsbeleid en -praktijk dat werkzaam is. Deels wordt getracht om de (traditionele) kloof tussen beleid, wetenschap en praktijk te overbruggen. Ten slotte is het doel om de schijnbaar onoverzichtelijke berg aan wetenschappelijke studies meer overzichtelijk maken. Hopelijk draagt

dit bij aan een meer effectieve criminaliteitsbestrijding en rechtshandhaving, en daarmee uiteindelijk aan een maatschappelijk effect waarmee zowel criminaliteit in de brede zin van het woord, slachtofferschap en daderschap worden gereduceerd en voorkomen; kennis dus om de maatschappij nog veiliger te maken.

Ten slotte, in de digitale versie van dit boekje (zie www.wodc.nl of <https://prohic.nl/de-parels-van-jaap-de-waard/>) wordt een chronologisch overzicht gepresenteerd van de titels van alle 600 verschenen kennisparels tussen februari 2020 en 24 augustus 2023. Geïnteresseerde lezers kunnen in die digitale versie eenvoudig op de links klikken en komen dan terecht bij de volledige teksten van de 600 kennisparels.

1 Criminaliteitsontwikkeling

1.1 Online veiligheid en criminaliteit 2022

Bron

Akkermans, Math, Judit Arends, Elianne Derksen & Carin Reep (mei 2023). *Online veiligheid en criminaliteit 2022*. Den Haag: Centraal Bureau voor de Statistiek, 71 pp. <https://www.cbs.nl/nl-nl/publicatie/2023/19/online-veiligheid-en-criminaliteit-2022>

Samenvatting

De cijfers in dit onderzoek zijn gebaseerd op een internetenquête onder de Nederlandse bevolking van 15 jaar en ouder (ruim 14,7 miljoen personen). Het onderzoek heeft plaatsgevonden van augustus tot en met oktober 2022. Voor het onderzoek zijn honderdduizend personen benaderd. Bijna 33 duizend personen hebben de vragenlijst ingevuld, een respons van 32,9%. Dit grote aantal respondenten maakt het mogelijk om niet alleen voor de totale 15-plus bevolking maar ook voor groepen daarbinnen betrouwbare uitspraken te doen over online veiligheid en criminaliteit in Nederland.

Het onderzoek richt zich op inwoners van Nederland van 15 jaar of ouder. Het verslagjaar is 2022. Centraal staan de volgende onderzoeksvragen:

Online veiligheid

Hoe gaan Nederlanders om met privacy en het beschermen van persoonlijke gegevens op internet? In welke mate zijn Nederlanders bekend met begrippen op het terrein van internetveiligheid? In welke mate maken Nederlanders zich zorgen over internetveiligheid? Welke maatregelen nemen Nederlanders om te voorkomen dat ze slachtoffer worden van online criminaliteit? Hoe veilig voelen Nederlanders zich op internet en hoe schatten ze de kans in om slachtoffer te worden van online criminaliteit?

Online criminaliteit

Wat is de aard en omvang van het slachtofferschap van online criminaliteit? Wie zijn de daders van online criminaliteit? Wat zijn de gevolgen van online criminaliteit voor de slachtoffers? In welke mate vindt melding en aangifte van online criminaliteit plaats?

Online discriminatie

In welke mate voelen Nederlanders zich online gediscrimineerd? Op welke gronden en op welke manieren voelen de slachtoffers zich online gediscrimineerd? Wat zijn de gevolgen van online discriminatie voor de slachtoffers? In welke mate vinden melding en aangifte plaats van online discriminatie?

Online oproepen tot openbare-ordeverstoring

Hoe vaak zien Nederlanders online oproepen tot openbare-ordeverstoring? Om welke soorten verstoring van de openbare orde gaat het? Hoe vaak vindt er een openbare-ordeverstoring plaats in de eigen buurt? Om welke soorten verstoring van de openbare orde in de buurt gaat het? In welke mate ervaart men zelf overlast van openbare-ordeverstoring in de eigen buurt?

Beide laatste thema's met de bijbehorende onderzoeksvragen (online discriminatie en online oproepen tot openbare-ordeverstoring) vallen buiten de scope van online criminaliteit, maar zijn op verzoek van het ministerie van J&V toegevoegd.

Afsluitend

Met en is weten, en dat geldt ook voor het onderwerp online veiligheid en criminaliteit. Opnieuw blijkt dat Nederland vooroploopt binnen Europa waar het gegevensverzamelingen betreft over slachtofferschap van online criminaliteit en klassieke criminaliteit. Voor deze laatste categorie zie: <https://prohic.nl/2022/03/01/353-1-maart-2022-veiligheidsmonitor-2021/>. We kennen in Nederland een lange traditie met zogenoemde slachtofferenquêtes, die werden al medio jaren 70 van de vorige eeuw afgenomen en destijds gepubliceerd door het Wetenschappelijk Onderzoek- en Documentatiecentrum van het ministerie van Justitie. Gegevens uit deze bronnen zijn in feite brandstof voor het criminaliteitsbeleid en de aanpak daarvan in de praktijk. Maak er vooral gebruik van bij die aanpak, dan is er daadwerkelijk sprake van een 'evidence-based beleid'.

1.2 Prevalentiemonitor Huiselijk Geweld en Seksueel Grensoverschrijdend gedrag 2022

Bron

Akkermans, M., E. Derksen, R. Kloosterman, E. Moons & M. Wingen (januari 2023). *Prevalentiemonitor Huiselijk Geweld en Seksueel Grensoverschrijdend gedrag 2022*. Den Haag: Centraal Bureau voor de Statistiek/Wetenschappelijk Onderzoek- en Documentatiecentrum, 145 pp.

<https://www.cbs.nl/nl-nl/publicatie/2023/03/prevalentiemonitor-huiselijk-geweld-en-seksueel-grensoverschrijdend-gedrag>

Samenvatting

Voor dit onderzoek hebben in maart en april 2022 ruim 24.000 Nederlanders van 16 jaar en ouder via een internetenquête hun ervaringen in het afgelopen jaar gedeeld. De ministers van Volksgezondheid, Welzijn en Sport en van Justitie en Veiligheid vinden het belangrijk dat de omvang van huiselijk geweld en seksueel grensoverschrijdend gedrag vaker in beeld wordt gebracht. Ruim 1,8 miljoen personen van 16 jaar en ouder gaven in 2022 aan slachtoffer te zijn geweest van seksueel grensoverschrijdend gedrag in de afgelopen 12 maanden. Dat aantal is fors toegenomen vergeleken met 2020. Het aantal 16-plussers dat aangaf slachtoffer te zijn van huiselijk geweld is in vergelijking met 2020 gelijk gebleven.

Het aantal personen dat heeft aangegeven slachtoffer te zijn geweest van seksueel grensoverschrijdend gedrag is toegenomen van 11% in 2020 naar 13% in 2022. De stijging komt vooral door de toegenomen rapportage van offline en online seksuele intimidatie. Bij offline gaat het om ervaringen zonder fysiek contact, zoals seksueel getinte opmerkingen tot het moeten aanschouwen van seksuele handelingen. Online intimidatie gaat om ongewenst seksueel gedrag dat via sociale media, WhatsApp, (video)chat of e-mail plaatsvindt. Vooral jonge vrouwen zijn kwetsbaar voor seksueel grensoverschrijdend gedrag. Bijna de helft van de jonge vrouwen van 16 tot 18 jaar, en ruim de helft van 18 tot 24 jaar, is in 2022 slachtoffer geweest. Van de biseksuele vrouwen rapporteerde 46% slachtofferschap van seksuele grensoverschrijding. Maar weinig slachtoffers vertellen over wat hen is overkomen aan instanties als de politie en het Centrum Seksueel Geweld.

De meting vond plaats in maart en april 2022. Dat was kort nadat er in de media veel aandacht was voor seksueel grensoverschrijdend gedrag. Onder andere naar aanleiding van een aflevering van het programma BOOS over gebeurtenissen rondom het programma The Voice of Holland. Het publieke debat hierover kan invloed hebben gehad op de manier waarop mensen seksuele intimidatie en seksueel geweld zien en ook met terugwerkende kracht ervaren. Er zijn indicaties dat de aandacht tot een verhoogde rapportage van seksueel grensoverschrijdend gedrag heeft geleid, maar de toename kan niet 1-op-1 daaraan worden toegeschreven.

6% van de 16-plussers heeft in de afgelopen 12 maanden ten minste één bepaalde vorm van huiselijk geweld (bijna) dagelijks, wekelijks of maandelijks meegemaakt.

Jongeren zijn vaker slachtoffer van huiselijk geweld dan oudere personen. Ook komt slachtofferschap van huiselijk geweld vaker voor in huishoudens met een lager welvaartsniveau. De pleger van huiselijk geweld is het vaakst een (ex-)partner en deze is vaker man dan vrouw. Het is opvallend dat slachtoffers relatief weinig contact leggen met instanties zoals de politie en Veilig Thuis.

Afsluitend

Met en is weten, en dat geldt zeker wanneer er uitspraken worden gedaan over criminaliteitsfenomenen. Bijgesloten monitor geeft een uniek beeld omtrent de mate van slachtofferschap onder de Nederlandse bevolking van 16 jaar en ouder van huiselijk geweld en seksueel grensoverschrijdend gedrag. De situatie in Nederland is vrij uniek te noemen voor wat betreft het gehanteerde instrument. Investeren in dergelijke monitors is de basis om rationeel en effectief beleid rond criminaliteit en rechtshandhaving te kunnen voeren. Het biedt basisinformatie om gericht preventief beleid te voeren en om praktisch maatregelen te nemen. Opnieuw een bewijs dat beschikbare kennis een belangrijke rol kan spelen bij de allocatie van expertise en financiële middelen om, in dit geval, huiselijk geweld en seksueel grensoverschrijdend gedrag in beeld te brengen en te voorkomen.

1.3 Het beeld van de criminaliteit in Nederland anno 2023: Trends, achtergronden en verklaringen

Bron

Waard, Jaap de (juni 2023). *Het beeld van de criminaliteit in Nederland anno 2023: Trends, achtergronden en verklaringen*. Den Haag: Ministerie van Justitie & Veiligheid, 25 pp.

<https://www.researchgate.net/publication/342803309> Het beeld van de criminaliteit in Nederland anno 2023 Trends achtergronden en verklaringen

Samenvatting

Veel criminologen zijn geïntrigeerd door de oorzaken voor het ontstaan van criminaliteit. Die willen ze op verschillende manieren in kaart brengen. Het lijkt alsof criminologen vooral geïntereerd zijn op verklaringsmodellen voor het ontstaan van criminaliteit: waarom plegen mensen criminaliteit, wat drijft ze en wat weerhoudt hen? Maar waar ze grote moeite mee hebben is om verklaringen te bieden voor de gebleken daling van de criminaliteit. Waarom is die de afgelopen jaren zo spectaculair gedaald?

In Nederland is sinds 2002 sprake van een significante daling van de criminaliteit. Het totaal aantal geregistreerde misdrijven is in 2022 ten opzichte van 2002 met ruim 46% omlaaggegaan. In 15 jaar tijd zien we dat het totale slachtofferschap met 59% daalt. Onder jongeren is de daling van het totale slachtofferschap nog omvangrijker. Die doet zich zowel voor bij vermogenscriminaliteit (autodiefstal, woninginbraak, autokraak, winkeldiefstal, straatroof en zakkenrollerij) als geweldscriminaliteit (mishandeling, seksueel geweld, verkrachting, moord en doodslag).

Opvallend is de sterke daling tussen 2006 en 2021 van het aantal volwassen en jeugdige verdachten in Nederland, met respectievelijk bijna 50 en 70%. De afname van criminaliteit zien we in een groot deel van de geïndustrialiseerde wereld. Daarbij zijn er overeenkomsten in de omvang en achtergrond van de criminaliteitsdaling tussen verschillende landen. De presentatie gaat in op de verklaringen die ten grondslag liggen aan de geobserveerde daling in de criminaliteit. Een aantal jaren geleden maakte ik daar deze analyse over: <https://www.researchgate.net/publication/316968064> *Criminology's Dirty Little Secret Hoe de daling van de criminaliteit bijna geheel voorbijging aan de Nederlandse criminologie*.

Afsluitend

Bij deze positieve ontwikkeling is een 'winstwaarschuwing' op zijn plaats: op basis van de dalende criminaliteitscijfers kunnen geen betrouwbare uitspraken worden gedaan over hoe de criminaliteitsmarkt zich in de komende jaren zal ontwikkelen. Er is sprake van een zogenoemde dynamische en niet van een statische criminaliteitsmarkt. De cijfers van de door de politie geregistreerde criminaliteit en die uit slachtofferenquêtes heeft een aantal beperkingen waarmee rekening gehouden moet worden:

- De 'totale omvang' van criminaliteit behelst meer dan wat de politie registreert of waar individuen en bedrijfsleven via zogenoemde slachtofferenquêtes zelf opgave van doen. Er is sprake van een groot 'dark number' van misdrijven dat niet ter kennis van politie komt. Er zijn zogenoemde 'verborgen slachtofferpopulaties', zeker waar het om vormen van georganiseerde misdaad gaat.
- De cijfers hebben betrekking op door de politie geregistreerde criminaliteit. Criminaliteit die (ook) wordt aangepakt door Bijzondere Opsporing Diensten, inspecties of bestuurlijke autoriteiten komt grotendeels niet in deze cijfers terug. Hierbij gaat het o.a. om thema's als fraude en milieucriminaliteit.
- In toenemende mate wordt in reactie op criminaliteit (o.a. fraude, georganiseerde misdaad, jeugdcriminaliteit, high impact crimes) ingezet op een integrale aanpak waarbij veel overheidsdiensten samen optreden. Activiteiten van politie en OM in dit verband leiden niet per definitie tot strafrechtelijke opsporing en vervolging, maar ook tot het in positie brengen van bestuursrechtelijke autoriteiten, toezichthouders of inspecties. Deze activiteiten komen dan niet tot uitdrukking in de cijfers van geregistreerde criminaliteit.
- Zowel slachtofferenquêtes als politieregistraties verschaffen slechts summier informatie over zogenoemde slachtofferloze delicten zoals illegaal wapenbezit, helling, (belasting)fraude, milieudelicten, knoeien met producten en intellectueel eigendom.
- Er is slechts summier zicht op de omvang en ernst van verschillende vormen van cybercrime. Deze fenomenen komen niet of nauwelijks terug te vinden in de cijfers van geregistreerde criminaliteit. Professionals uit het veld waarschuwen voor de snel voortschrijdende digitalisering van de samenleving en ontwikkelingen.
- Ook binnen het domein van de georganiseerde criminaliteit wordt lang niet alles zichtbaar in de cijfers: volgens de beschikbare gegevens uit voortgangsrapportages van OM en politie wordt thans zo'n 40% van de criminele groepen waar de politie kennis van heeft, aangepakt (en 60% dus niet). Er is op dit gebied dus nog sprake van een fors handhavingstekort.

- Ten slotte, het is niet voor iedereen veiliger geworden. De criminaliteitsdruk is 'scheef' of ongelijk verdeeld. Zowel bij daders, slachtoffers en binnen specifieke geografische plekken, plaatsen of branches is sprake van een belastende concentratie van criminaliteit. Een klein percentage van de daders pleegt een fors deel van de criminaliteit; een klein percentage van de slachtoffers neemt een fors deel van het totale slachtofferschap voor de rekening; en in een aantal geografische gebieden wordt een fors deel van de criminaliteit gepleegd. Daar is het de afgelopen jaren niet veiliger geworden, dus is er werk aan de winkel.

Ten slotte, wanneer ik bijgesloten kennisparel presenteer voor verschillende partijen en belangstellenden krijg ik telkens de vraag voorgelegd waarom dit positieve nieuws nooit in de media terechtkomt. Tja, waarom is dat het geval? Mijn conclusie is dat goed nieuws over trends in de criminaliteit en rechtshandhaving geen nieuws is. De vlag gaat simpelweg niet uit. Men kan het vaak niet geloven. En dat is jammer want mede dankzij de inspanningen van veel mensen die in de zogenoemde *strafrechtketen* werken (Preventie, Opsporing, Vervolging, Berechting, Strafuitvoering en Nazorg aan veroordeelden en slachtoffers) is de criminaliteit significant gedaald. Bedankt dus allemaal.

1.4 Veiligheidsmonitor 2021

Bron

Akkermans, Math, Rianne Kloosterman, Elke Moons, Carin Reep & Maartje Tummers-van der Aa (maart 2022). *Veiligheidsmonitor 2021*. Den Haag: Centraal Bureau voor de Statistiek/Ministerie van Justitie en Veiligheid. <https://www.cbs.nl/nl-nl/publicatie/2022/09/veiligheidsmonitor-2021>

Samenvatting

Steeds minder Nederlanders geven aan dat zij slachtoffer zijn geweest van traditionele vormen van criminaliteit zoals inbraak, diefstal, geweld en vernieling. De politie registreerde ook minder van deze misdrijven. Meer mensen daarentegen zijn slachtoffer geworden van online criminaliteit. Dit meldt het CBS op basis van de nieuwe Veiligheidsmonitor 2021 en de geregistreerde criminaliteit. In 2021 zei 17% van de mensen van 15 jaar of ouder slachtoffer te zijn geweest van een of meer vormen van traditionele criminaliteit, twee jaar eerder was dat 21%. 15% had te maken gehad met online criminaliteit, in 2019 was dat 13%. Bij online criminaliteit gaat het in dit geval alleen om online aan- en verkoopfraude, online identiteitsfraude, hacken en online pesten. Tussen 2012 en 2021 is het aantal mensen van 15 jaar of ouder dat naar eigen zeggen slachtoffer werd van traditionele criminaliteit met 43% gedaald. Het totaal aantal door de politie geregistreerde misdrijven daalde met 52%. Het aantal slachtoffers van online criminaliteit daarentegen steeg de afgelopen tien jaar met 22%. Deze stijging zette in 2017 in.

Van de traditionele misdrijven is diefstal en inbraak de afgelopen tien jaar het meest gedaald. Sinds 2012 is zowel het aantal slachtoffers van diefstal en inbraak als het aantal door de politie geregistreerde diefstallen en inbraken met (ruim) de helft afgenomen. Specifieke vormen van diefstal en inbraak daalden nog sterker. Zo nam het aantal geregistreerde gevallen van straatroof/overvallen, woninginbraak en zakkenrollerij tussen 2012 en 2021 af met respectievelijk 71%, 74% en 85%. Het minst daalde het aantal geweldsdelicten, zoals bedreiging, mishandeling en seksuele delicten. Zowel het aantal slachtoffers als het aantal registraties van geweldsdelicten nam met ruim een kwart af. Het aantal slachtoffers en het aantal meldingen van vernieling daalde met bijna de helft.

Sinds 2012 is het aantal slachtoffers van online criminaliteit met 22% toegenomen. Het beginjaar van de toename was 2017. Het sterkst is de stijging van het aantal slachtoffers van aankoopfraude (toename ruim 100%), dat is het niet leveren van bestelde goederen of diensten waarvoor betaald werd. Ook verkoopfraude, dat is het niet betaald krijgen voor geleverde producten of diensten, nam fors toe (met ruim 60%). Ook online pesten is met 25% toegenomen. Het aantal slachtoffers van identiteitsfraude – het zonder toestemming gebruikmaken van iemands persoonlijke gegevens voor financieel gewin – daarentegen was ruim de helft (58%) lager dan in 2012, maar de laatste jaren is wel sprake van een lichte toename.

In de afgelopen tien jaar daalde de aangiftebereidheid van burgers die slachtoffer werden van traditionele criminaliteit met bijna 20%. Deze afname van de aangiftebereidheid vond plaats tussen 2012 en 2019, sindsdien is ze gelijk gebleven. De daling van de aangiftebereidheid staat los van de in de enquête gerapporteerde daling van de criminaliteit. De afnemende aangiftebereidheid heeft wel een weerslag op de door de politie geregistreerde criminaliteit, die grotendeels is gebaseerd op aangiften. De door de politie geregistreerde criminaliteit daalt iets sterker dan de door de burger gerapporteerde criminaliteit in enquêtes.

In de Veiligheidsmonitor worden de meest voorkomende vormen van traditionele criminaliteit en cybercrime waar mensen slachtoffer van kunnen worden, gemeten. Buiten beschouwing blijven misdrijven die qua aantallen minder voorkomen en de gemiddelde burger doorgaans niet direct raken, zoals ondermijnende criminaliteit zoals drugscriminaliteit, mensenhandel, fraude, en witwassen. Deze vormen van criminaliteit hebben echter wel een grote maatschappelijk impact.

Afsluitend

We kennen in Nederland een lange traditie met zogenoemde slachtofferenquêtes, die werden al medio jaren 70 van de vorige eeuw afgenomen en destijds gepubliceerd door het Wetenschappelijk Onderzoek- en Documentatiecentrum van het ministerie van Justitie. De Veiligheidsmonitor die vandaag is gepubliceerd, is daar een afgeleide van. Het is relatief één van de meest omvangrijke slachtofferenquêtes ter wereld. Een geweldige bron van kennis voor iedereen in Nederland die zich met criminaliteit en rechtshandhaving bezighoudt. Daar mag je best wel een beetje trots op zijn, op die traditie en de publicatie zelf.

'De Veiligheidsmonitor is een *alternatieve barometer voor de politieregistratie*.' Het levert een schat aan data op over veiligheid met achtergrondkenmerken van slachtoffers en hun omgeving, zoals leeftijd, geslacht, herkomst, opleidingsniveau, stedelijkheid van gemeenten, etc. Dat maakt achtergrond- en diepteanalyses mogelijk, bijvoorbeeld naar probleemwijken, welke mensen het meest met geweldsdelicten te maken krijgen, hoe het gaat met hangjongeren in buurten en of meer politie op straat effectief is. Een prachtige en meer dan nuttige bron van kennis. Maak er

vooral gebruik van in beleid en praktijk. Het is een onmisbare bron om gericht criminaliteitsbeleid te voeren.

1.5 Criminaliteit en rechtshandhaving 2021: Ontwikkelingen en samenhangen

Bron

Meijer, R.F., D.E.G. Moolenaar, R. Choenni & S.W. van den Braak (oktober 2022). *Criminaliteit en rechtshandhaving 2021: Ontwikkelingen en samenhangen*. Den Haag: Wetenschappelijk Onderzoek- en Documentatiecentrum, 189 pp. <https://repository.wodc.nl/bitstream/handle/20.500.12832/3206/Cahier-2022-12-volledige-tekst.pdf?sequence=1&isAllowed=y>

Samenvatting

De twintigste editie van Criminaliteit en Rechtshandhaving brengt de periode 2011 tot en met 2021 in kaart. Dit statistische naslagwerk is het resultaat van samenwerking tussen het WODC, het CBS, de politie, het OM en de Raad voor de Rechtspraak. Deze editie bevat uitgebreide informatie over de aard en omvang van de criminaliteit in Nederland, de opsporing ervan door de politie, de vervolging en de strafrechtelijke reactie door het OM en de rechter en de tenuitvoerlegging van opgelegde sancties. Ook de onderlinge samenhang tussen de schakels van de strafrechten krijgt aandacht. Dat geldt ook voor de uitgaven en ontvangsten gemoeid met sociale veiligheid.

In 2020 daalde de door de politie geregistreerde criminaliteit zeer sterk ten opzichte van het jaar ervoor. Die daling zet in 2021 in mindere mate door. De COVID-19-maatregelen blijven gedeeltelijk van invloed op de criminaliteit en de strafrechten. De afhandeling in de strafrechten stijgt wel weer ten opzichte van een jaar eerder. Dat blijkt uit de publicatie Criminaliteit en Rechtshandhaving 2021, van het WODC, het Centraal Bureau voor de Statistiek (CBS), de politie, het Openbaar Ministerie (OM) en de Raad voor de rechtspraak.

Terugkijkend op het laatste decennium (tussen 2011 en 2021) daalde de door de politie geregistreerde criminaliteit met 37%. Het geschatte aantal door burgers ondervonden delicten daalde in die periode nog sterker met 42%. De daling in de geregistreerde criminaliteit werkt in de hele keten door. Het totale aantal sancties, opgelegd door politie, OM en rechter tezamen, daalde met 43% sterker dan de geregistreerde criminaliteit.

De COVID-19-pandemie raakte alle onderdelen van de strafrechten. Zo verminderde de instroom van zaken, werden rechtszaken op verzoek van procesdeelnemers aangehouden, werd de toegang tot gerechtsgebouwen beperkt en vonden enkele weken geen fysieke zittingen plaats. Dit alles zorgde tijdens de eerste lockdown in 2020 voor een toename van de voorraden. Ook tijdens de tweede lockdown waren de gevolgen van de coronacrisis over de volle breedte van de strafrechten merkbaar tot in het jaar 2021.

Het aantal door de rechter afgedane misdrijfzaken is weer toegenomen (6% meer dan een jaar eerder), maar ligt nog steeds lager dan voor de COVID-19-periode. Dat geldt ook voor het aantal door het OM opgelegde sancties. Het aantal door het OM opgelegde strafbeschikkingen steeg met 38% en ligt daarmee wel hoger dan voor de COVID-19-pandemie. Het totaal aantal sancties voor misdrijven (opgelegd door politie, OM en rechter tezamen) bleef in 2021 per saldo vrijwel constant (-1%), waar het eerste pandemiejaar – 2020 – een flinke daling (-18%) liet zien.

Het aantal door de kantonrechter afgehandelde overtredingszaken steeg met 94% ten opzichte van 2020, als gevolg van de heropening van de rechtbanken na de beperking van de toegang tot de gerechtsgebouwen in 2020.

Opvallend is de toename in ontvangsten uit sociale veiligheid, via boetes, ontnemingsmaatregelen e.d. Het bedrag van 1,4 miljard euro is een stijging van 44% ten opzichte van 2011 en een stijging van 61% ten opzichte van 2020. De uitgaven aan sociale veiligheid zijn in 2021 16 miljard euro, een stijging van 1% ten opzichte van 2020.

Traditionele vormen van criminaliteit zoals geregistreerde woninginbraken, winkeldiefstallen en zakkenrollerij daalden met respectievelijk 23%, 11% en 19,5% ten opzichte van 2020. Mogelijk is dit toe te schrijven aan de voortzetting van het vele thuisblijven, de sluiting van niet-essentiële winkels tijdens de beide lockdowns en het sinds 2020 opnieuw verminderde toerisme als gevolg van de COVID-19 crisis. De extreem sterke stijging in cybercrime in 2020 (128% ten opzichte van 2019), zet zich met 33% door in 2021. Maar de stijging in horizontale fraude (waaronder fraude met online handel en WhatsApp-fraude) daalde juist weer ten opzichte van 2020 (-6%).

Afsluitend

Beleid en praktijk zijn uiteraard gediend met tijdige signalering van trends en ontwikkelingen in de criminaliteit. De publicatie van C&R is hierbij een belangrijke bron. Wat geconcludeerd kan worden, is dat het de afgelopen 15 jaar goed gaat met de criminaliteitsontwikkeling in Nederland. De vraag die dan beantwoord moet worden is uiteraard hoe die daling en ontwikkeling is te verklaren. Welke duiding kunnen we daaraan geven? De publicatie C&R gaat daar niet op in, het is namelijk een statistisch naslagwerk. Je zou daarom verwachten dat de vele criminologen in Nederland, maar ook andere wetenschapsdisciplines zich met die verklaringen bezighouden. Wat echter opvalt is dat die verklaringen slechts beperkt zijn terug te vinden in de criminologische vakliteratuur.

Veel criminologen zijn geïntrigeerd door de oorzaken voor het ontstaan van criminaliteit. Die willen ze op verschillende manieren in kaart brengen. Het lijkt alsof criminologen vooral georiënteerd zijn op verklaringenmodellen voor het ontstaan van criminaliteit: waarom plegen mensen criminaliteit, wat drijft ze en wat weerhoudt hen? Maar waar ze grote moeite mee hebben is om verklaringen te bieden voor de gebleken daling van de criminaliteit. Waarom is die de afgelopen jaren zo spectaculair gedaald? In Nederland is sinds 2002 sprake van een significante daling van de criminaliteit. Het totaal aantal geregistreerde misdrijven is in 2021 ten opzichte van 2002 met 46% omlaaggegaan. In 15 jaar tijd zien we dat het totale zelf gerapporteerde slachtofferschap met bijna 50% daalt. Onder jongeren is de daling van het totale slachtofferschap nog omvangrijker. De daling doet zich zowel voor bij vermogenscriminaliteit (autodiefstal, woninginbraak, autokraak, winkeldiefstal, straatroof en zakkenrollerij) als geweldscriminaliteit (mishandeling, seksueel geweld, verkrachting, moord en doodslag). Opvallend is de sterke daling tussen 2006 en 2021 van het aantal volwassen en jeugdige verdachten in Nederland met in totaal 57%. De afname van criminaliteit zien we trouwens in een groot deel van de geïndustrialiseerde wereld.

In een eerdere publicatie noemde ik dit gebrek aan aandacht voor de verklaring van de daling van criminaliteit 'Criminology's Dirty Little Secret': https://www.researchgate.net/publication/316968064_Criminology's_Dirty_Little_Secret_Hoe_de_daling_van_de_criminaliteit_bijna_geheel_voorbijging_aan_de_Nederlandse_criminologie. In die bijdrage wordt getracht om op basis van de internationaal beschikbare kennis verklaringen te geven waarom de criminaliteit zo gedaald is. Ook om van te leren, want, 'what goes down, goes up'. En bij de geobserveerde daling van criminaliteit is ook een aantal waarschuwingen te geven: https://www.researchgate.net/publication/342803309_Het_beeld_van_de_criminaliteit_in_Nederland_anno_2022_Trends_achtergronden_en_verklaringen.

2 Politiële misdaadbesteding

2.1 Police practitioner views on the challenges of analysing and responding to knife crime

Bron

Bullock, Karen, Iain Agar, Matt Ashby, Iain Brennan, Gavin Hales, Aiden Sidebottom & Nick Tilley (February 2023). 'Police practitioner views on the challenges of analysing and responding to knife crime'. *Crime Science*, vol. 12, 2 February, pp. 1-11. <https://crimesciencejournal.biomed-central.com/articles/10.1186/s40163-022-00180-1>

Samenvatting

Knife crime remains a major concern in England and Wales. Problem-oriented and public health approaches to tackling knife crime have been widely advocated, but little is known about how these approaches are understood and implemented by police practitioners. To address this knowledge gap, this article draws on semi-structured interviews and focus groups with 44 police personnel to consider the processes and challenges of applying problem-oriented and public health approaches to knife crime.

Findings show that knife crime was seen as a complex social problem which would not be solved by 'silver bullets'; prevention was prioritised and the limitations of enforcement were widely acknowledged; there was an emphasis on understanding and responding to vulnerability and risk; discussion of 'holistic' and 'whole systems' approaches was evident (but these concepts were rarely defined); and the problem of serious violence was viewed as a shared, multi-agency issue that the police could not tackle alone.

Whilst the language of problem-oriented and public health approaches was evident among study participants in the context of knife crime prevention, the evidence presented here suggests that such approaches are currently being applied unevenly and imperfectly. Our findings indicate widespread agreement amongst informed police practitioners that knife crime is a complex social problem which would not be solved by a single agency, a single intervention or, arguably, a single approach. They suggest that there has been an emphasis on understanding patterns of knife crime and working in partnership to introduce responses that go beyond the enforcement of the criminal law.

The need to better understand what is effective in preventing knife crime was also widely recognised by stakeholders working in this field. These points chime with the conditions needed to facilitate the introduction of problem-oriented and public health approaches to crime prevention. Nonetheless, police practitioners were also clear that there are challenges in introducing these approaches—availability of data and analysts; partnership working; and nature of the evidence-base about the outcomes of interventions designed to address knife crime. To further embed problem-oriented and public health approaches, sustained attention will need to be paid to developing analytical capacity, facilitating the processes and structures of partnership working, and facilitating evaluation of knife crime prevention interventions. Without this investment and multi-agency system-wide changes in mind set and cooperation, knife crime prevention activity may well continue the contradiction of supporting proactive prevention but relying on reactive enforcement.

Various challenges were also evident, most notably around analysis of the drivers and patterns of knife crime and the evaluation of knife crime interventions. The article concludes by discussing the implications of the findings for knife crime prevention and the implementation and advancement of problem-oriented and public health approaches to policing.

Afsluitend

Ook bij dit onderwerp is er sprake van een zogenaemde 'varkenscyclus' in het beleid en praktijk. Ruim tien jaar geleden was er ook een ware golf van aandacht voor het fenomeen van messen-criminaliteit, zowel in het Verenigd Koninkrijk (VK) als in Nederland. Vaak blijkt dan jaren later dat het collectieve geheugen binnen ons ministerie en daarbuiten bijna geheel is verdwenen. We gaan weer opnieuw fris en 'nieuw' beleid maken. Soms is dat noodzakelijk wanneer de context waarbinnen dat geweld plaats vindt beduidend is veranderd. Maar meestal kan er geleerd worden van eerdere ervaringen met de aanpak van het fenomeen. Vanwege de aandacht voor het onderwerp van messencriminaliteit heb ik de afgelopen jaren deze kennisparels over het onderwerp verstuurd: 6; 108; 299; 435; en 518. Ik zou zeggen maak er gebruik van.

2.2 Effectiviteit van politieële opsporingsmethoden: Een literatuurreview

Bron

Dijk, Bram van, Maud Pluijm, Manja Abraham & Nynke Piepers (mei 2023). *Effectiviteit van politieële opsporingsmethoden: Een literatuurreview*. Amsterdam: DSP Groep, 92 pp.
<https://repository.wodc.nl/handle/20.500.12832/3262>

Samenvatting

In de binnen- en buitenlandse literatuur is een behoorlijk aantal onderzoeken te vinden over de effectiviteit van opsporingsactiviteiten. In opdracht van het WODC inventariseerde DSP-groep wetenschappelijke literatuur over de effectiviteit van verschillende methoden en strategieën die de politie kan gebruiken om criminaliteit te voorkomen en op te sporen. Daaruit komt naar voren dat er meer bekend is over opsporingsmethoden die al langere tijd worden toegepast en minder over de effectiviteit van recentere methoden. Maar het onderzoek biedt voor beide categorieën aanknopingspunten voor verder onderzoek. Daarmee kunnen kennislacunes voor wat betreft de effectiviteit van opsporingsmethoden worden gevuld. Of kan worden nagegaan of inzichten uit de buitenlandse praktijk ook in Nederland kunnen worden toegepast.

De onderzoekers stellen vast dat voor een aantal soorten opsporingsmethoden veel kennis beschikbaar is over de effectiviteit van deze methoden. Dat geldt met name voor klassieke opsporingsmethoden – in het bijzonder verhoor en burgeropsporing – en voor forensische methoden, zoals studies naar forensisch bewijs in algemene zin en naar DNA. Daarnaast is er ook veel effectonderzoek beschikbaar naar cameratoezicht en de toepassing van bijzondere opsporingsbevoegdheden. Vrijwel alle onderzoeken laten zien dat de gebruikte opsporingsmethoden een bijdrage aan het opsporingsproces leveren.

Dat wil niet zeggen dat voor deze methoden geen nader onderzoek wenselijk is. Zo zijn inzichten over de effectiviteit van verhoortechnieken en van het gebruik van camerabeelden voor opsporingsdoeleinden alleen afkomstig uit Angelsaksisch onderzoek. Het is zinvol om na te gaan of deze inzichten ook in de Nederlandse politiepraktijk worden toegepast. Ook is er geen recent inzicht in de effectiviteit van burgeropsporing via sociale media in Nederland. Dat geldt ook voor het gebruik van informatie van burgers die via andere kanalen bij de politie terecht komt, zoals telefonische meldingen en horen van getuigen. Aangezien veel misdrijven worden opgelost met behulp van informatie van burgers, is het raadzaam om hier (opnieuw) onderzoek naar te verrichten. Verder kan het zinvol zijn om onderzoek te doen naar de mogelijkheden om het opsporingsproces efficiënter te laten verlopen en/of effectiever te laten zijn.

Uit het onderzoek blijkt daarnaast dat er minder onderzoeksliteratuur is gevonden voor andere – meer recente – opsporingsmethoden, zoals digitale en financiële opsporingsmethoden en internationale opsporing. Zo is de effectiviteit van digitale opsporingsmethoden een nog vrijwel braakliggend onderzoeksgebied. Dit terwijl deze methoden inmiddels gemeengoed zijn geworden. Ook is er weinig (actueel) onderzoek gevonden over financiële opsporingsmethoden. Volgens experts is hierbij veel vernieuwing mogelijk, onder andere op het gebied van cryptovaluta. Het verdient dan ook aanbeveling onderzoek hierop te richten.

Afsluitend

Mooi dat dit literatuuronderzoek is verschenen. Een literatuurreview van deze omvang is geen sinecure gebleken. Ruim 5.600 publicaties werden in eerste instantie bekeken of ze aan de inclusiecriteria voldoen en dat was slechts het begin van het onderzoeksproces. Het is voor de onderzoekers een arbeidsintensieve klus geworden. Die verloopt met een vooraf opgesteld protocol volgens een duidelijke route. Het echte werk begint als uiteindelijk 64 studies geïnccludeerd zijn, die worden gekenmerkt door een grote variëteit in opsporingsmethoden en in de wijze waarop het begrip effectiviteit geoperationaliseerd wordt. De uitdaging is hoe uit deze brei van meer en minder relevante onderzoeksresultaten op een heldere en gestructureerde wijze tot beantwoording van de gestelde onderzoeksvragen kan worden gekomen. Dat is een gecompliceerde zoektocht geweest. Ik heb het van dichtbij ervaren. Gezegd moet worden dat de auteurs daarin geslaagd zijn.

Het voegt weer nieuwe kennis toe aan het beschikbare arsenaal aan reeds bestaande inzichten over wat wel en niet werkt op het brede terrein van de politiezorg. De geïnteresseerde lezer verwijs ik graag naar dit overzicht van verzonden 'kennisparels' op het brede terrein van op evidentie gebaseerde politieële interventies en maatregelen: https://www.researchgate.net/publication/359236763_Politiekennisparels_2020-2023_Een_overzicht_van_op_evidentie_gebaseerd_politiewerk. Nu maar hopen dat ze ook hun weg vinden in de grillige politiepraktijk.

2.3 Police stops to reduce crime: A systematic review and meta-analysis

Bron

Petersen, Kevin, David Weisburd, Sydney Fay, Elizabeth Eggins & Lorraine Mazerolle (March 2023). 'Police stops to reduce crime: A systematic review and meta-analysis'. *Campbell Systematic Reviews*, vol. 19, no. 1, March, pp. 1-42. <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/full/10.1002/cl2.1302>

Samenvatting

Police-initiated pedestrian stops have been one of the most widely used crime prevention tactics in modern policing. Proponents have long considered police stops to be an indispensable component of crime prevention efforts, with many holding them responsible for the significant reductions in violent crime observed across major US cities in recent decades. Critics, however, have taken issue with the overuse of pedestrian stops, linking them to worsening mental and physical health, attitudes toward the police, and elevated delinquent behavior for individuals directly subject to them. To date, there has been no systematic review or meta-analysis on the effects of these interventions on crime and individual-level outcomes. Objective is to synthesize the existing evaluation research regarding the impact of police-initiated pedestrian stops on crime and disorder, mental and physical health, individual attitudes toward the police, self-reported crime/delinquency, violence in police-citizen encounters, and police misbehavior.

We used the Global Policing Database, a repository of all experimental and quasi-experimental evaluations of policing interventions conducted since 1950, to search for published and unpublished evaluations of pedestrian stop interventions through December of 2019. This overarching search was supplemented by additional searches of academic databases, gray literature sources, and correspondence with subject-matter experts to capture eligible studies through December 2021. Eligibility was limited to studies that included a treatment group of people or places experiencing pedestrian stops and a control group of people or places not experiencing pedestrian stops (or experiencing a lower dosage of pedestrian stops). Studies were required to use an experimental or quasi-experimental design and evaluate the intervention using an outcome of area-level crime and disorder, mental or physical health, individual or community-level attitudes toward the police, or self-reported crime/delinquency.

We adopted standard methodological procedures expected by the Campbell Collaboration. Eligible studies were grouped by conceptually similar outcomes and then analyzed separately using random effects models with restricted maximum likelihood estimation. Treatment effects were represented using relative incident rate ratios, odds ratios, and Hedges' *g* effect sizes, depending on the unit of analysis and outcome measure. We also conducted sensitivity analyses for several outcome measures using robust variance estimation, with standard errors clustered by each unique study/sample. Risk of bias was assessed using items adapted from the Cochrane randomized and non-randomized risk of bias tools.

Our systematic search strategies identified 40 eligible studies corresponding to 58 effect sizes across six outcome groupings, representing 90,904 people and 20,876 places. Police-initiated pedestrian stop interventions were associated with a statistically significant 13% (95% confidence interval [CI]: -16%, -9%, $p < 0.001$) reduction in crime for treatment areas relative to control areas. These interventions also led to a diffusion of crime control benefits, with a statistically significant 7% (95% CI: -9%, -4%, $p < 0.001$) reduction in crime for treatment displacement areas relative to control areas. However, pedestrian stops were also associated with a broad range of negative individual-level effects.

Individuals experiencing police stops were associated with a statistically significant 46% (95% CI: 24%, 72%, $p < 0.001$) increase in the odds of a mental health issue and a 36% (95% CI: 14%, 62%, $p < 0.001$) increase in the odds of a physical health issue, relative to control. Individuals experiencing police stops also reported significantly more negative attitudes toward the police ($g = -0.38$, 95% CI: -0.59, -0.17, $p < 0.001$) and significantly higher levels of self-reported crime/delinquency ($g = 0.30$, 95% CI: 0.12, 0.48, $p < 0.001$), equating to changes of 18.6% and 15%, respectively. No eligible studies were identified measuring violence in police-citizen encounters or officer misbehavior. While eligible studies were often considered to be at moderate to high risk of bias toward control groups, no significant differences based on methodological rigor were observed. Moderator analyses also indicated that the negative individual-level effects of pedestrian stops may be more pronounced for youth, and that significant differences in effect sizes may exist between US and European studies. However, these moderator analyses were limited by a small number of studies in each comparison, and we were unable to compare the effects of police stops across racial groupings.

While our findings point to favorable effects of pedestrian stop interventions on place-based crime and displacement outcomes, evidence of negative individual-level effects makes it difficult to recommend the use of these tactics over alternative policing interventions. Recent systematic reviews of hot spots policing and problem-oriented policing approaches indicate a more robust evidence-base and generally larger crime reduction effects than those presented here, often

without the associated backfire effects on individual health, attitudes, and behavior. Future research should examine whether police agencies can mitigate the negative effects of pedestrian stops through a focus on officer behavior during these encounters.

Afsluitend

Tja, al met al suggereren de resultaten dat preventief fouilleren een effectieve strategie kan zijn maar wel met aanzienlijke nadelen. Gezien de waargenomen averechtse effecten in termen van individuele negatieve gevolgen bij de aangehouden personen en hun attitudes en gedrag ten opzichte van de rechtshandhaving is het niet duidelijk of deze interventies op lange termijn een nettowinst opleveren of voordelen opleveren die de niet financiële kosten rechtvaardigen. Kortom, er zijn nog steeds belangrijke en onderbelichte aspecten van preventief fouilleren. Het huidige bewijs geeft echter aan dat het gebruik van massale voetgangerscontroles leidt tot zowel een significante vermindering van criminaliteit als een breed scala aan negatieve effecten voor de personen die aan deze controles worden onderworpen. Het is dan uiteindelijk een politieke keuze in hoeverre men wil gaan met het preventief fouilleren. Bijgesloten 'kennisparel' biedt naar mijn mening genoeg bewijs om die discussie op een op evidentie gevoed bewijs te voeren. Trouwens, er bestaat buiten het preventief fouilleren een scala aan *effectieve politie interventies* die uiteraard ook in Nederland toegepast kunnen worden, zie bijvoorbeeld dit overzicht: [https://www.researchgate.net/publication/359236763 Politielkennisparels 2020-2022 Een overzicht van op evidentie gebaseerd politiewerk](https://www.researchgate.net/publication/359236763_Politielkennisparels_2020-2022_Een_overzicht_van_op_evidentie_gebaseerd_politiewerk).

2.4 Politiekennisparels 2020-2023: Een overzicht van op evidentie gebaseerd politiewerk

Bron

Waard, Jaap de (februari 2023). *Politiekennisparels 2020-2023: Een overzicht van op evidentie gebaseerd politiewerk*. Den Haag: Ministerie van Justitie & Veiligheid, 98 pp.

https://www.researchgate.net/publication/359236763_Politiekennisparels_2020-2023_Een_overzicht_van_op_evidentie_gebaseerd_politiewerk

Samenvatting

Per maart 2020 is een start gemaakt met het bijna dagelijks rondsturen van zogenoemde 'kennisparels' op het terrein van criminaliteit en rechtshandhaving. Het betreft voornamelijk de hier bovengenoemde syntheses studies, maar ook andere studies zoals bijvoorbeeld overheidspublicaties of kritische commentaren op beleid en praktijk. Een 'kennisparel' bevat in de regel een samenvattend overzicht van kennis over werkzame preventieve en repressieve interventies en maatregelen. Het doel is om een systematisch overzicht te bieden van verschenen meta-evaluaties en syntheses studies van bewezen (in)effectieve maatregelen en interventies. Hiermee kan een beleid gevoerd worden dat is gebaseerd op betrouwbare feiten, gedegen analyses en aansprekende concepten en inzichten uit de wetenschap en praktijk. Vaak wordt ook een samenvattende beschrijving gegeven van een aantal factoren en kenmerken die de werkzaamheid en effectiviteit van die interventies en maatregelen bepalen. Die dagelijkse 'kennispareltjes' worden inmiddels door bijna 1.500 geïnteresseerde lezers per email ontvangen. Deze ontvangers zijn werkzaam op het brede terrein van Justitie, in het bijzonder binnen de zogenoemde strafrechtketen. Die keten bestaat uit achtereenvolgens de onderdelen Preventie, Opsporing, Vervolgning, Berechting, Strafvuuroverlegging, en Nazorg aan slachtoffers en reclassenten. De reacties bij de ontvangers zijn overwegend positief. Het blijkt dat ontvangers ook met (kritische) vragen komen. Kortom: het 'laten landen van kennis' bij de juiste partijen en vaak op het juiste moment blijkt te werken. Er worden ook regelmatig eerder verzonden 'kennisparels' opgevraagd. Om aan die vraag te voldoen zijn de tot nu toe verzonden 'kennisparels' beschikbaar gesteld op website 'probleemgericht werken aan High Impact Crime': <https://prohic.nl/de-parels-van-jaap-dewaard/>. De inleidende teksten en de 'kennisparels' zelf zijn daarvan eenvoudig te downloaden. Door hierop te klikken wordt toegang verkregen tot de documenten zelf. Op deze wijze kunnen de studies 'vanachter het (thuiswerk)bureau' worden opgevraagd en bekeken. Het hoofddoel is om aan te tonen dat de laatste jaren een accumulatie van kennis op het terrein van criminaliteit en rechtshandhaving heeft plaats gevonden. Vanuit de (politie)praktijk wordt regelmatig gevraagd naar eerder verschenen 'kennisparels'. Die zijn zoals hierboven vermeld vanaf deze website te downloaden: <https://prohic.nl/de-parels-vanjaap-de-waard/>. Om het de ontvangers binnen de politieorganisatie wat eenvoudig te maken is onderstaande compilatie gemaakt van zogenoemde politiekennisparels. Het betreft een chronologische opsomming van de 'kennisparels' die primair gaan over de verschillende aspecten van het politiewerk. Het gaat om in totaal 130 documenten die vanaf maart 2020 als 'kennisparel' zijn verschenen. Voor de systematiek wordt het volgende format gehanteerd: auteurs; jaar van uitgave; titel; uitgever/tijdschrifttitel; dieplink; samenvatting; en afsluitende opmerkingen. Het overzicht is op 8 februari 2023 door Jaap de Waard samengesteld. In de toekomst zal er regelmatig een aanvulling worden gemaakt met verse politiekennisparels. Het primaire doel is het bieden van inzicht en overzicht van bewezen effectieve maatregelen en interventies. Dit inzicht moet bijdragen aan politiebeleid en politiepraktijk dat werkzaam is. Deels wordt getracht om de (traditionele) kloof tussen beleid, wetenschap en praktijk te overbruggen. Ten slotte is het doel om de schijnbaar onoverzichtelijke berg aan wetenschappelijke politiestudies meer overzichtelijk maken. Hopelijk draagt dit initiatief bij aan een meer effectieve politiezorg en daarmee uiteindelijk aan een maatschappelijk effect waarmee zowel criminaliteit in de brede zin van het woord, slachtofferschap en daderschap worden gereduceerd en voorkomen: kennis om de maatschappij nog veiliger te maken.

Afsluitend

En nu maar hopen dat deze politiekennisparels wat aftrek vinden binnen de verschillende politieorganisaties, maar uiteraard ook op het ministerie van Justitie & Veiligheid zelf. Eén ding is duidelijk, er is sprake van een flinke groei in de beschikbare kennis over op evidentie gebaseerd politiewerk. Dat stemt optimistisch en hoopvol. De politie kan echt en verschil maken waar het gaat om het opsporen en voorkomen van allerlei vormen van criminaliteit. Voor de geïnteresseerde 'kennisparelontvanger' voeg ik ook een PowerPointpresentatie bij die voorbeelden geeft van effectieve politie interventies en maatregelen. Doe er je voordeel mee in beleid en praktijk.

2.5 A systematic review and meta-analysis of the relationship between policing and collective efficacy

Bron

Yesberg, Julia A., Francesca Costi, Angus Chan & Ben Bradford, (July 2023). 'A systematic review and meta-analysis of the relationship between policing and collective efficacy'. *Journal of Experimental Criminology*, 8 July, pp. 1-27. <https://link.springer.com/article/10.1007/s11292-023-09580-y>

Samenvatting

Objective is to systematically review the evidence of the relationship between policing and collective efficacy. A systematic review and meta-analysis synthesising data from 16 studies (4 experimental/quasi-experimental, 12 observational) assessing the relationship between policing and collective efficacy. Overall, police trustworthiness was the only measure of policing that was significantly associated with collective efficacy. People who thought the police were an effective and supportive resource perceived greater collective efficacy in their neighbourhoods. The contribution of policing to collective efficacy seems to be about supporting communities by providing a trustworthy presence, which may reassure people that the police will be there if needed.

This paper sought to systematically review the evidence base on the relationship between policing and collective efficacy. Findings seem to suggest that trust in police is the key to understanding how police may foster collective efficacy within communities. While fairness, efficiency, and effectiveness are often construed as distinct elements of policing behaviour or outcomes, the findings described above illuminate the essential links between them. To promote collective efficacy, that is, police need to demonstrate that they will come if summoned, be able to deal with whatever issue is at hand, and behave appropriately and fairly while doing so. While the studies described above do not address this question directly, it is possible that failings in any one of these areas might inhibit people from engaging in informal social control.

The contribution of policing to collective efficacy seems primarily to be about supporting communities by providing a trustworthy presence and reassuring people that the police will be there if needed. What seems less important to collective efficacy is the police providing a source of legitimate authority towards which people orient themselves. It could be that collective efficacy arises from social processes into which police feed, but which are not established out of a sense of obligation that the community should support police in order maintenance activity. In other words, collective efficacy is not something that police can mandate (which is the power that legitimacy grants). This seems to support the idea that trust in police is 'socially enabling' and is implicated in people's relationships with each other, whereas legitimacy relates more to people's relationship with the police and the law. Future research should continue to unpack the relationship between policing and collective efficacy. In particular, more experimental and longitudinal studies are needed to understand how policing can contribute to collective efficacy.

Afsluitend

En dat is natuurlijk mooi nieuws. *Vertrouwen in de politie* werkt dus mee om sociale cohesie in buurten te versterken. De focus van het politieoptreden in Nederland is vooral gericht op de behoorlijkheid van de bejegening van het publiek waarmee de politie in de dagelijkse praktijk mee te maken krijgt. Meer in het algemeen geldt dat veel burgers, bijvoorbeeld als verdachte, rechtzoekende, slachtoffer of gedetineerde te maken krijgt met justitie als publieke dienstverlener. De laatste jaren is de kwaliteit van deze dienstverlening steeds belangrijker geworden, niet alleen voor de burger maar ook voor justitie zelf. Niet alleen de vraag óf de burger wordt geholpen, maar ook de wijze waarop en de omstandigheden waaronder zijn van belang. Worden slachtoffers voldoende geïnformeerd over hun rechtszaak, en hoe lang moeten zij wachten voordat ze worden geholpen? Krijgen gedetineerden voldoende zorg, is de tevredenheid over de inrichting goed? Voelen we ons veilig in de publieke ruimte en hebben we voldoende vertrouwen in de politie? Dit zijn allemaal vragen die met de kwaliteit van de justitiële dienstverlening te maken hebben en waar burgers en bedrijven belang aan hechten.

Het blijkt dat het vertrouwen in de politie wordt vergroot wanneer haar optreden als rechtvaardig wordt ervaren. Hiervoor is het belangrijk dat er een eerlijk besluitvormingsproces ten grondslag ligt aan de beslissingen die de politie neemt. Ongelijke behandeling, intimidatie en excessief geweldgebruik zijn zaken die afbreuk doen aan het vertrouwen in de politie. Daarnaast is het belangrijk dat burgers het gevoel moeten hebben dat de politie hen respectvol behandelt. Dit betekent onder meer dat burgers de mogelijkheid moeten hebben om hun kant van het verhaal te vertellen voordat de politie een beslissing neemt. In het contact met de politie worden eigenschappen gewaardeerd als vriendelijkheid, beleefdheid, bezorgdheid, eerlijkheid, behulpzaamheid en rechtschapenheid. Burgers klagen vooral over grof, arrogant en onvriendelijk politieoptreden en over onredelijk of oneerlijk gedrag. De 'kennisparel' van vandaag biedt opnieuw verse kennis over

functioneren van de politie, de geïnteresseerde lezer verwijs ik graag naar deze reeds verschenen 'politielennisparels': <https://www.researchgate.net/publication/359236763> Politielennisparels 2020-2023 Een overzicht van op evidentie gebaseerd politiewerk.

3 Criminaliteitspreventie

3.1 The making and breaking of workplace bullying perpetration: A systematic review on the antecedents, moderators, mediators, outcomes of perpetration and suggestions for organizations

Bron

Özer, Gülüm & Jordi Escartín (March 2023). 'The making and breaking of workplace bullying perpetration: A systematic review on the antecedents, moderators, mediators, outcomes of perpetration and suggestions for organizations'. *Aggression and Violent Behavior*, vol. 69, March-April, pp. 1-16.

<https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S1359178923000101?via%3Dihub>

Samenvatting

Research examining workplace bullying (WB) perpetration from the perspective of perpetrators has remained limited compared to the literature on targets and victims. Until now, no systematic review of the studies from the perpetrators' viewpoints has been published. The present review aimed to synthesize the empirical studies that examine antecedents, mediators, moderators, and outcomes of WB perpetration. It also analyzed the practical suggestions given to curb perpetration and the research methods used.

A literature search in Scopus, ProQuest, Science Direct, PubMed, and Web of Science databases for empirical studies published between 2003 and 2023 in peer-reviewed journals in English resulted in 50 full-text articles. Antecedent-perpetration relationships were primarily examined based on social and aggression theories. These relationships were analyzed in the silos of work environment or individual factors without diverse moderators and mediators.

Research on WB perpetrators largely lacked causality analysis. Perpetration was associated with task-focused, conflict-prone, poorly organized, and stressful work environments. WB perpetrators had undesirable personality characteristics, and they were also being bullied. The outcomes of their behavior were rarely studied. The suggestions the researchers gave to curb WB perpetration seemed unlikely to be implemented by the same management team that created the toxic environment in the first place. Research on WB perpetrators, which is still in its infancy stage, lacks variety in terms of topics studied, the combination of work environment and individual factors, causality analysis and evidence-based interventions.

Afsluitend

De resultaten uit bijgesloten kennisparel tonen aan dat stressvolle werkomstandigheden met slecht of matig werkgeverschap inclusief taak- en relatieconflicten uitmonden in disharmonische teams. Deze omstandigheden hebben uiteraard negatieve gevolgen voor werknemers. Het put werknemers uit en brengt de gezondheidstoestand in gevaar waardoor ze gefrustreerd raken en vaak hun woede op anderen werknemers bot vieren: de gepeste wordt dan de pester. In de geweldssfeer wordt dit ook wel de *cycle of violence* genoemd.

Wanneer organisaties geen beleid voeren tegen pesten op de werkvloer en wanneer het management wordt gezien als afwezig en onverschillig voor het welzijn van de werknemers dan ontstaan er zogenaemde *giftige teams*. Het plegen van geweld en pesten vorm daar dan een onderdeel van. Wanneer het pesten wordt genegeerd, toegestaan of niet veroordeeld door het management ontstaat de volgende situatie. Het pesten wordt dan voor velen aangeleerd gedrag en wordt regelmatig herhaald door werknemers die het heft in eigen handen nemen. Er is dan sprake van een vicieuze cirkel waarin de rollen van slachtoffer en dader vaak worden omgedraaid. Het is zaak om ook op de Nederlandse werkvloer een dergelijke vicieuze cirkel van pesten te voorkomen. Een dadergerichte aanpak kan dan helpen.

3.2 Effects of prevention interventions on violence in the workplace: A systematic review and meta-analysis

Bron

Abeyta, Stephen & Brandon C. Welsh (June 2022). 'Effects of prevention interventions on violence in the workplace: A systematic review and meta-analysis'. *Aggression and Violent Behavior*, vol. 64, May/June, pp. 1-9. <https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S1359178922000283>

Samenvatting

The problem of workplace violence globally draws attention to the need for public and private prevention interventions. Interventions targeted at workplace violence can be organized into three main approaches. The first, crime prevention through environmental design (CPTED), involves making changes to the immediate environment by increasing the effort that it takes to carry out violent acts (e.g., door locks, bulletproof glass) or increasing the risk associated with detection (e.g., improved lighting, security cameras). A second approach is policy and legislation, which is a broader method involving local, state, and national efforts. Some research indicates that policy and legislation may be promising in the effort to prevent workplace violence, though it has not been widely tested. The third approach used to prevent workplace violence is employee training and education. Evaluations of these programs (e.g., de-escalation techniques) show some promising results but necessitate substantial financial resources to implement and maintain. The objective of this article is to carry out a systematic review and meta-analysis of the effects of the full range of approaches to prevent violence in the workplace. This objective is viewed as more pressing because most of the prior reviews are now somewhat dated, are more narrowly focused on specific settings and intervention types, and allowed for the inclusion of weaker evaluation designs. Violence in the workplace represents a pressing social problem, drawing attention to the need for both public and private prevention interventions. Workplace violence and workplace violence prevention serve as a crucial topic globally, given the context of violence and victimization in the workplace across a range of industries, and in the context of the Covid-19 pandemic. The objective of this article is to carry out a systematic review and meta-analysis of the effects of the full range of approaches to prevent workplace violence.

Following PRISMA guidelines, this review uses rigorous criteria for the inclusion of studies, comprehensive search strategies to identify eligible studies, and a detailed protocol for coding study characteristics. Meta-analytic techniques are used to assess the impact of prevention interventions (at the employee- and organizational-levels) on workplace violence. Ten studies met the inclusion criteria. The weighted mean effect sizes for employee and organizational-level studies were positive and moderate, yet non-significant: $d=0.50$ (95% CI=-0.04, 1.05) and $d=0.22$ (95% CI=-0.62, 1.07), respectively. Variability of intervention modalities, the promising nature of some prevention interventions, and the need for consideration of a broader range of measures of workplace violence offer some directions for future research to help inform policy and practice.

Afsluitend

Concluderend kan worden gesteld dat geweld op de werkplek een wijdverbreid en belastend maatschappelijk probleem vormt. Door tien hoogwaardige onderzoeken systematisch te beschrijven die de impact van preventie-interventies op geweld op de werkplek evalueren, vestigt deze kennisparel de aandacht op de noodzaak van aanvullend interventie-onderzoek. De resultaten van de bijgesloten review demonstreren de variabiliteit van interventiemodaliteiten, de veelbelovende aard van sommige preventie-interventies en de noodzaak om een breder scala aan maatregelen voor geweld op de werkplek te overwegen. Tevens wordt een aantal richtingen gesuggereerd voor toekomstig onderzoek om behulpzaam te zijn bij het formuleren van empirisch onderbouwd beleid. Ten slotte, de *International Labour Organization* heeft recent een prima model gepubliceerd om een geweldsvrije werkomgeving te creëren, dat rapport is vanaf hier te downloaden:

https://www.ilo.org/global/topics/safety-and-health-at-work/resources-library/publications/WCMS_751832/lang-en/index.htm.

3.3 Mythbuster: Does crime prevented mean crime displaced

Bron

Bosman, Sarah (June 2022). *Mythbuster: Does crime prevented mean crime displaced?* Brussels: European Crime Prevention Network, 9 pp.

https://eucpn.org/sites/default/files/document/files/2206_Mythbuster_5_LR.pdf

Samenvatting

Why implement anti-burglary interventions when, as a result, burglars will merely relocate their activities to another nearby area? It is sometimes believed that implementing prevention interventions, such as CCTV cameras, will simply cause offenders to shift their activities to different locations, change their methods or find new targets. Yet this is only one of the possible outcomes an intervention can bring about. In practice, crime displacement is often outweighed by two other outcomes: a ceasing of crime and the diffusion of crime prevention benefits. Crime displacement (also known as the waterbed or crime spill-over effect) refers to the relocation of crime from a certain place, time, target, method or offender to another, as a result of a crime prevention initiative. This occurs when an anti-burglary intervention forces offenders to change their methods from burglary to armed robbery; or to change their targets by relocating to a nearby suburb in which the intervention is not implemented. Displacement is based on the idea that while situational crime prevention reduces crime opportunities, it does not address the motivations of offenders (e.g. that a burglar might commit a break-in to fund an underlying substance addiction). This is why, for a long time, it was assumed that situational prevention merely causes offenders to shift their activities to nearby locations in order to continue offending. This assumption is enhanced by the different types of displacement that can be distinguished. Firstly, *temporal displacement* means the timing of an offence will change. For example, a pickpocket will likely wait for a police patrol to end before they will act. Secondly, *target displacement* means that offenders will choose a different target. An anti-pickpocketing campaign launched by universities might cause pickpockets to shift their focus to the elderly population instead of students. Thirdly, *spatial displacement* means offenders will move to another location. An anti-pickpocketing intervention in a train station might force pickpockets to relocate their crimes to another suitable location, such as a busy bus station or a nearby shopping street. Fourthly, *tactical displacement* refers to a situation in which offenders change their usual methods. Due to an anti-pickpocketing intervention, offenders can change techniques and implement diversion techniques instead of discreetly robbing inattentive victims. Finally, *offence displacement* entails a change in the type of crime. Police patrols in busy places might force pickpockets to change their approach and make a transition to shoplifting. These different types of displacement make it difficult to accurately detect possible shifts in crime. Displacement is diverse, subtle and inconsistent, since offenders have many alternatives to choose from. Besides, some tactical changes can be minor and not all offenders think and act similarly. To continue the illustration, when pickpockets shift their efforts elsewhere, this new method, target or area of the displaced crime might fall outside the district or focus area of the responsible police department. *There is however mounting evidence that demonstrates that crime displacement is not a common phenomenon. When it does occur, it is often a case of 'harmless' crime displacement.* For instance, a police patrol to prevent pickpocketing in a busy train station might cause a small number of pickpockets to relocate their activities. However, that same patrol might also result in a decrease in other phenomena such as violence, vandalism or street harassment. This means that its displacement effect is minor compared to the additional improvements created by that patrol.

Afsluitend

Met dank aan het EUCPN, waar ik in een ver verleden in Brussel het eerste hoofd was van het secretariaat. Na twintig jaar werk ik er nog steeds met veel plezier mee samen. Mooi dat ze dit overzicht rond het fenomeen van criminaliteitsverplaatsing of *waterbedeffect* weer in kaart hebben gebracht. Over mythen gesproken, zo hoor ik zeer regelmatig dat de zeer sterke daling van wat we tegenwoordig 'traditionele criminaliteit' noemen (offline criminaliteit) geheel is vervangen in volume door cybercriminaliteit (online criminaliteit). Die geluiden komen vooral uit de politiewereld.

3.4 Firearm injury: A preventable public health issue

Bron

Patel, Jay, Katherine Leach-Kemon, Gwenetta Curry, Mohsen Naghavi, & Devi Sridhar (November 2022). 'Firearm injury: A preventable public health issue'. *The Lancet Public Health*, vol. 7, no. 11, November, pp. 976-982. <https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S246826672200233X>

Samenvatting

Firearm-related injury is a leading cause of death disproportionately affecting adolescents and young adults across the world, especially in the Americas. Little progress has been made over the past four decades, as inaction and the adoption of ineffective or un-evidenced interventions have become commonplace. The COVID-19 pandemic reconfigured health systems towards prevention and harm reduction, sharpened public attention to the burden of preventable deaths, and inspired a fresh ambition of eliminating avertable deaths. In this Viewpoint, we argue that preventing firearm injury should garner bolder action in post-pandemic public health and we present a case for reducing the global burden of firearm injury supported by evidence and international examples. Crucially, we aim to guide policy making in directions that end the cycle of grief, anger, activism, deflection, and inaction and create more peaceful and fairer societies.

With adequate political prioritisation and comprehensive firearm control efforts, the cycle of grief, anger, activism, deflection, and inaction can be escaped, and a major cause of avoidable deaths can be averted globally. To disallow the political opportunity for these cycles to revolve, we should recognise the power of social mobilisation and learn from the many successes across global health and harness the vast potential of civil society. Fostering a rich collaboration between health, criminal justice, security, faith, education, and civil society is central to promoting sustainable social change, transitioning the cultural consensus away from violence-supportive norms and towards peace and equality. We should sharpen our anger for the millions of adolescent and young adult lives lost and those who live at risk from this grossly preventable cause of death. The ambition of SDG 16 – promote peaceful and inclusive societies – where the mandate to substantially reduce all forms of violence and related deaths can be found, will not be achieved by 2030 without courageous leadership and meaningful action devoid of partisan politics.

Afsluitend

Een dergelijk pleidooi gebaseerd op de beschikbare evidentie om vuurwapengeweld te voorkomen is natuurlijk een prima initiatief. Ook hier geldt dat er de afgelopen decennia een accumulatie van beschikbare kennis heeft plaatsgevonden waarmee daadwerkelijk de preventie van vuurwapengeweld succesvol kan worden toegepast. Het is nu aan de beleidsmakers en beslissers om die beschikbare kennis daadwerkelijk te gebruiken en te beoordelen op de effecten. Dat is een bijna noodzakelijke manier van beleid maken, wanneer dat niet gebeurt is het toepassen van 'evidence-based beleid' slecht een lippendienst van overheden. In feite vergelijkbaar met een lege (kogel)huls.

3.5 Wat Werkt?: Een systematisch overzicht van 25 jaar verschenen meta-evaluaties/ synthesestudies binnen de kennisdomeinen situationele criminaliteitspreventie, politiezorg en strafrechtelijke interventies, 1997-2022

Bron

Waard, Jaap de (december 2022). *Wat Werkt?: Een systematisch overzicht van 25 jaar verschenen meta evaluaties / synthesestudies binnen de kennisdomeinen situationele criminaliteitspreventie, politiezorg en strafrechtelijke interventies, 1997-2022*. Den Haag: Ministerie van Justitie & Veiligheid, 64 pp. https://www.researchgate.net/publication/326177342_Wat_Werkt_Een_systematisch_overzicht_van_25_jaar_verschenen_meta_evaluaties_synthesestudies_binnen_de_kennisdomeinen_situationele_criminaliteitspreventie_politiezorg_en_strafrechtelijke_interventies_1

Bijbehorende PowerPoint: https://www.researchgate.net/publication/322930495_Wat_werkt_en_wat_niet_-_volgens_475_meta-evaluaties_over_situationele_criminaliteitspreventie_persoonsgerichte_strafrechtelijke_interventies_en_politiezorg

Samenvatting

In deze kennisparel wordt een samenvattend overzicht gepresenteerd van kennis over werkzame preventieve en repressieve interventies en maatregelen. Het doel is om een systematisch overzicht te bieden van de afgelopen 25 jaar verschenen meta-evaluaties en synthesestudies van bewezen (in)effectieve maatregelen en interventies. Hiermee kan een beleid gevoerd worden dat is gebaseerd op betrouwbare feiten, gedegen analyses en aansprekende concepten en inzichten uit de wetenschap en praktijk. In de verkenning wordt een beschrijving gegeven van een aantal factoren en kenmerken die de werkzaamheid en effectiviteit van die interventies en maatregelen bepalen.

Er wordt gebruikgemaakt van een systematische indeling waarbij de wetenschappelijke kennis in drie domeinen is onderverdeeld: Situationele criminaliteitspreventie (166 metastudies); Politiezorg (146 metastudies); en persoonsgerichte (strafrechtelijke interventies) (410 metastudies). Binnen deze drie kennisdomeinen wordt een 722-tal verschenen meta-evaluaties chronologisch opgesomd. Deze studies kunnen afzonderlijk opgevraagd worden door aan te klikken op de bijgevoegde dieplinks. Op deze wijze kunnen de studies 'vanachter het bureau' bekeken worden. Uiteraard is hier sprake van 'zware empirische kost' die niet door iedereen beoordeeld en begrepen kan worden. Het hoofddoel van deze inventarisatie is om aan te tonen dat de laatste jaren een accumulatie van kennis op het terrein van criminaliteit en rechtshandhaving heeft plaats gevonden. En zoals jullie inmiddels weten, veel van deze 'kennisparels' kunnen ook gratis worden gedownload door te klikken op: <https://prohic.nl/de-parels-van-jaap-de-waard/>.

Afsluitend

Tja, dat was het voor even. Ik kom begin januari 2023 weer terug om jullie mailbox te vullen met nieuwe en verse kennisparels. Want uiteindelijk moet het toch een keer lukken om daadwerkelijk op evidentie gebaseerd beleid te gaan ontwikkelen binnen ons mooie ministerie van Justitie en Veiligheid. Ten slotte trakteer ik mijzelf vanwege deze 500^e kennisparel op een liedje van mijn favoriete band *The Ramones*: <https://www.youtube.com/watch?v=kU2SRNU955c>. Tot over een maand!

4 Georganiseerde misdaad

4.1 Enablers of illicit drug trafficking by organised crime groups

Bron

Morgan, Anthony & Christopher Dowling (March 2023). *Enablers of illicit drug trafficking by organised crime groups*. Canberra, AUS: Australian Institute of Criminology, 19 pp.

<https://www.aic.gov.au/publications/tandi/tandi665>

Samenvatting

In this study we explore the enablers of illicit drug trafficking using law enforcement intelligence data on a sample of 587 organised crime groups. We measure the prevalence of other forms of criminal activity and their relationship with poly-drug trafficking, which refers to the trafficking of multiple drug types and is associated with increased profitability, versatility and resilience to disruption.

Other forms of criminal activity – including enablers of illicit drug trafficking – were common. Half the groups (52%) were poly-drug traffickers. Groups suspected to have exploited or infiltrated the transport system (air, sea or surface) and those suspected of laundering money via the real estate market or gambling services were more likely to be trafficking multiple drug types. Groups that relied on these enabling activities were more likely to involve professional facilitators. This research highlights a number of key enablers of organised crime that may be targeted to disrupt illicit drug trafficking.

This study is an important step in advancing our knowledge of the role of enablers in Australian organised crime. By focusing on the enablers of organised crime groups, rather than the groups themselves, it is possible to identify regulatory or preventative measures that may reduce illicit drug trafficking. This may overcome the limitations of an over-reliance on efforts to reduce drug availability and related harm through arrest and seizures. Further research is needed that can demonstrate whether restricting opportunities for corruption or laundering through high-risk sectors, primarily through regulatory measures, can have a measurable impact on organised crime offending and related harm. Evidence is growing of the benefit of certain methods outside of criminal prosecution, such as proceeds of crime action, in reducing subsequent criminal activity. However, measures need to be directed further upstream, particularly to target the enablers of organised crime and reduce the profitability, adaptability and resilience of criminal groups.

Afsluitend

Criminele groeperingen zijn vaak betrokken bij illegale, grensoverschrijdende handel en smokkel (drugs, wapens, gestolen voertuigen, illegale immigranten, vrouwen) waarbij gebruik wordt gemaakt van dezelfde gelegenheidsstructuur die ook de legale economie *faciliteert*. Nederland is vooral een transitland, in behoorlijke mate een bestemmingsland en een belangrijk productieland (synthetische drugs, hennep). Niet alleen de geografische positie van Nederland en de rol als logistiek knooppunt in Europa, maar ook de sociale infrastructuur zorgt voor een ruime gelegenheidsstructuur in Nederland. Het is dus zaak om bij de aanpak van georganiseerde misdaad prioriteit te geven aan degenen die illegale markten *faciliteren*.

De georganiseerde criminaliteit maakt vaak gebruik van dezelfde faciliterende infrastructuur zoals legale organisaties die gebruiken. Om te kunnen opereren op de illegale markt is het vaak noodzakelijk om gebruik te maken van aanwezige diensten van de legale markt (distributie, financiële handelingen, huisvesting, vergunningstelsels). De hoogwaardige infrastructuur van Nederland (kennisniveau, transport- en communicatiefaciliteiten, juridische voorzieningen) en zijn typische kenmerken (transitland) maken Nederland dan een aantrekkelijke 'partner'. De georganiseerde misdaad in Nederland is sterk afhankelijk van handelsactiviteiten voor legale goederen. Het gebruik van vervoerders, transportdocumenten, financiële adviseurs, advocaten, notarissen, en ruimten voor opslag zijn onmisbaar voor de criminele bedrijfsvoering.

De logistiek van georganiseerde misdaad is voor de bedrijfsvoering sterk afhankelijk van publieke en semipublieke ruimten en goederenstromen. Dat betekent dat de meest belangrijke facilitator van georganiseerde misdaad de publieke sector is, vooral wanneer deze niet op een adequate manier zorgdraagt voor handhaving en toezicht binnen die ruimten. De illegale gelegenheidsstructuur kan door een meer *offensieve manier van rechtshandhaving teruggebracht worden*.

Meer focus op sleutelpersonen die faciliteren is dan noodzakelijk (subjecten, groepen, negatieve rolmodellen), sleutelplaatsen (locaties, logistieke knooppunten), sleutelbranches (sectoren) en criminele processen (fenomenen). Te denken valt aan sectoren als transport en logistiek, financiële dienstverlening, lokale horeca en detailhandel. Een dergelijke integrale aanpak van preventie tot repressie heeft een veel breder effect dan alleen op de illegale drugsmarkten, omdat dezelfde onderliggende factoren ook faciliterend zijn voor veel andere criminele markten en activiteiten. Het aanpakken van de 'dienstverleners' in dienst van de georganiseerde misdaad werpt dan een

barrière op tegen de verdere professionalisering van de georganiseerde misdaad, waardoor de misdaadondernemers lastiger kunnen opereren. Dat lijkt mij toch *de te hanteren strategie* bij de aanpak van georganiseerde misdaad in Nederland. En die strategie wordt de laatste jaren dan ook toegepast: https://www.researchgate.net/publication/360188832_Partnerships_in_preventing_organized_crime_in_The_Netherlands_Opportunities_and_pitfalls.

4.2 Georganiseerde Misdaad Kennisparels 2020-2023: Een overzicht van op evidentie gebaseerde inzichten rond georganiseerde misdaad

Bron

Waard, Jaap de (april 2023). *Georganiseerde Misdaad Kennisparels 2020-2023: Een overzicht van op evidentie gebaseerde inzichten rond georganiseerde misdaad*. Den Haag: Ministerie van Justitie & Veiligheid, 116 pp. https://www.researchgate.net/publication/360773928_Georganiseerde_Misdaad_Kennisparels_2020-2023_Een_overzicht_van_op_evidentie_gebaseerde_inzichten_rond_georganiseerde_misdaad

Samenvatting

De afgelopen 25 jaar is een grote hoeveelheid studies verschenen waaruit blijkt welke maatregelen en interventies effectief zijn en welke niet bij het voorkomen van en reduceren van criminaliteit, recidive en angst voor criminaliteit. In het bijzonder betreft dit zogenoemde synthesestudies of meta-evaluaties die een omvangrijke hoeveelheid onderzoeken naast elkaar zetten. Op basis van een groot aantal recent verrichte meta-evaluaties op criminologisch gebied blijkt dat er steeds vaker uitspraken kunnen worden gedaan over de (in)effectiviteit van interventies en maatregelen gericht op het tegen gaan of voorkomen van criminaliteit. Per maart 2020 is een start gemaakt met het bijna dagelijks rondsturen van zogenoemde 'kennisparels' op het terrein van criminaliteit en rechtshandhaving. Het betreft voornamelijk de hier bovengenoemde synthesestudies, maar ook andere studies zoals bijvoorbeeld overheidspublicaties of kritische commentaren op beleid en praktijk. Een 'kennisparel' bevat in de regel een samenvattend overzicht van kennis over werkzame preventieve en repressieve interventies en maatregelen. Het doel is om een systematisch overzicht te bieden van verschenen meta-evaluaties en synthesestudies van bewezen (in)effectieve maatregelen en interventies. Hiermee kan een beleid gevoerd worden dat is gebaseerd op betrouwbare feiten, gedegen analyses en aansprekende concepten en inzichten uit de wetenschap en praktijk. Vaak wordt ook een samenvattende beschrijving gegeven van een aantal factoren en kenmerken die de werkzaamheid en effectiviteit van die interventies en maatregelen bepalen. Die dagelijkse 'kennispareltjes' worden inmiddels door meer dan 1500 geïnteresseerde lezers per e-mail ontvangen. Deze ontvangers zijn werkzaam op het brede terrein van Justitie, in het bijzonder binnen de zogenoemde strafrechtketen. Die keten bestaat uit achtereenvolgens de onderdelen Preventie, Opsporing, Vervolging, Berechting, Strafvuuroverlegging, en Nazorg aan slachtoffers en reclassanten. De reacties bij de ontvangers zijn overwegend positief. Het blijkt dat ontvangers ook met (kritische) vragen komen. Kortom: het 'laten landen van kennis' bij de juiste partijen en vaak op het juiste moment blijkt te werken. Er worden ook regelmatig eerder verzonden 'kennisparels' opgevraagd. Om aan die vraag te voldoen zijn de tot nu toe verzonden 'kennisparels' beschikbaar gesteld op website 'probleemgericht werken aan High Impact Crime': <https://prohic.nl/de-parels-van-jaap-de-waard/>. De inleidende teksten en de 'kennisparels' zelf zijn daarvan eenvoudig te downloaden. Door hierop te klikken wordt toegang verkregen tot de documenten zelf. Op deze wijze kunnen de studies 'vanachter het (thuiswerk)bureau' worden opgevraagd en bekeken. Het hoofddoel is om aan te tonen dat de laatste jaren een accumulatie van kennis op het terrein van criminaliteit en rechtshandhaving heeft plaats gevonden. Een chronologisch overzicht van verschenen georganiseerde misdaad kennisparels Vanuit de (politie)praktijk wordt regelmatig gevraagd naar eerder verschenen 'kennisparels'. Die zijn zoals hierboven vermeld vanaf deze website te downloaden: <https://prohic.nl/de-parels-van-jaap-de-waard/>. Om het de ontvangers binnen de rechtshandavingsorganisaties wat eenvoudig te maken is onderstaande compilatie gemaakt van zogenoemde georganiseerde misdaad kennisparels. Het betreft een chronologische opsomming van de 'kennisparels' die primair gaan over de verschillende aspecten van georganiseerde misdaad. Het gaat om in totaal 104 documenten die vanaf maart 2020 als 'kennisparel' zijn verschenen. Voor de systematiek wordt het volgende format gehanteerd: auteurs; jaar van uitgave; titel; uitgever/tijdschrifttitel; dieplink; samenvatting; en afsluitende opmerkingen. Het onderstaande overzicht is op 12 april 2023 door Jaap de Waard samengesteld. In de toekomst zal er regelmatig een aanvulling worden gemaakt met verse georganiseerde misdaadparels. Het primaire doel is het bieden van inzicht en overzicht van analyses, achtergrondgegevens over omvang en ernst, trends en maatregelen en interventies gericht op georganiseerde misdaad. Dit inzicht moet bijdragen aan een beleid en operationele (politie)praktijk dat werkzaam is. Deels wordt getracht om de (traditionele) kloof tussen beleid, wetenschap en praktijk te overbruggen. Ten slotte is het doel om de schijnbaar onoverzichtelijke berg aan wetenschappelijke studies meer overzichtelijk maken. Hopelijk draagt dit initiatief bij aan een meer effectieve aanpak van georganiseerde misdaad en daarmee uiteindelijk aan een maatschappelijk effect waarmee zowel georganiseerde misdaad in de brede zin van het woord, slachtofferschap en daderschap worden gereduceerd en voorkomen: kennis om de maatschappij nog veiliger te maken.

Afsluitend

De georganiseerde misdaad kent vele verschijningsvormen en daarmee gepaard gaande criminele hoofdactiviteiten: van synthetische drugsproductie tot mensensmokkel, van diefstal van ladingen tot Internetfraude, van cocaïnehandel tot grootschalige witwaspraktijken. De delicten die in het kader van georganiseerde misdaad gepleegd worden kunnen zeker niet als zogenoemde slachtofferloze delicten worden gedefinieerd. Met georganiseerde, ondermijnende criminaliteit wordt geduid op een breed scala aan criminele fenomenen en de verwevenheid daarvan met maatschappelijke sectoren, legale bedrijvigheid en sociale structuren. Georganiseerde criminaliteit is mondiaal vertakt, maar altijd lokaal geworteld.

De aanduiding 'ondermijning' verwijst vooral naar de effecten van de georganiseerde criminaliteit op de samenleving: de risico's van verwevenheid van onder- en bovenwereld, de sluipende bedreiging van de integriteit van het openbaar bestuur, overheidsambtenaren en bedrijfsleven, bedreigde bestuurders en ambtenaren, afpersingspraktijken, de innesteling van criminele fenomenen in buurten en woonwijken of het ontstaan van 'vrijplaatsen'. Algemener gezegd gaat het om aantasting van de leefbaarheid, aantasting van het financieel-economisch stelsel, aantasting van het rechtsgevoel en aantasting van de rechtsstaat en zijn instituties.

De integriteit van de samenleving is in het geding, waarbij de directe leefomgeving van inwoners wordt bedreigd. Dat geldt vooral wanneer de legale en illegale markten sterk verweven met elkaar zijn. De grenzen tussen legaal gebruik en misbruik van diensten en voorzieningen kunnen hier flinterdun zijn. Uiteindelijk draait de maatschappij (inwoners, overheid en bedrijfsleven) op voor de directe en indirecte financiële en emotionele schade.

Hopelijk biedt bijgesloten compilatie van recent verschenen kennisbronnen bij aan een meer effectieve aanpak van de georganiseerde misdaad in Nederland. Uiteraard is veel onbekend rond het fenomeen, maar op basis van de bijgesloten kennisparel kunnen we toch wel stellen dat het kennisniveau rond georganiseerde misdaad in Nederland en daarbuiten de laatste jaren flink is toegenomen. Maak er gebruik van zou ik zeggen.

4.3 Lifting the lid on 'disruption' as an approach to controlling serious and organised crime

Bron

Skidmore, Michael (April 2023). *Lifting the lid on 'disruption' as an approach to controlling serious and organised crime*. London: Police Foundation, 13 pp. https://www.police-foundation.org.uk/wp-content/uploads/2010/10/perspectives_disruption.pdf

Samenvatting

'Disruption' is a smarter approach to controlling serious and organised crime which is resilient to conventional methods of crime control. As the number of serious and organised crime offenders in the UK continues to grow and the internet is lowering the barriers to perpetrating serious crime at scale, disruption represents an intelligence-led, proactive and solutions focused response. In a globalised and digital world disruption will become a much more important part of crime control. In this Perspectives on Policing paper the author examines what disruption is, its scope, if its success can be measured and whether it actually represents a 'justice' outcome.

'Disruption' has become central to the state's response to serious and organised crime, a framework for rationalising, directing and accounting for the work in this important area of policing. In public policy it is presented as a distinct mode of crime control, however, the specific nature of the activities or outcomes encompassed by disruption remain unclear. It is comprised of an eclectic mix of policing activity for targeting the diverse criminality that falls within the scope of the serious and organised crime policy framework. And it has been subjected to little external scrutiny, with limited coverage in the existing research literature. The lack of conceptual clarity and gaps in empirical evidence are not simply academic concerns, they obscure the efficacy, accountability and legitimacy of disruption policies and interventions and their real-world value. The aim of this paper is to unpack the concept of disruption so to better understand its characteristics as a distinct mode of crime control. The paper reviews the existing literature to examine the nature of disruption and highlight the gaps in evidence and understanding. It identifies a number of key questions to be explored in our wider ongoing research to examine the meaning, application, and value of disruption for tackling serious and organised crime. These findings will be published in a subsequent Police Foundation report.

Afsluitend

Een prima bijdrage waaruit blijkt dat er ook nog de nodige vragen onbeantwoord zijn bij deze aanpak van disruptie/verstoring van georganiseerde misdaad. De strategie is een uitzonderlijk antwoord op het uitzonderlijke fenomeen van die georganiseerde misdaad. De oorsprong komt voort uit een pragmatische aanpassing in de operationele politiezorg naar de realiteit van de aanpak van zware en georganiseerde misdaad. Het heeft ook wortels in meerdere criminologische theorieën die de oorzaken van georganiseerde misdaad proberen te duiden en hoe deze te beheersen.

Echter, de parameters waar verstoring begint en eindigt zijn conceptueel niet duidelijk. Met welk doel de strategie wordt het toegepast, is vaak niet duidelijk en dat wordt mede veroorzaakt door het ondoorzichtige overheidsbeleid in relatie tot georganiseerde misdaad. Deze onduidelijkheid is opvallend gezien het feit dat de strategie een centrale positie inneemt als antwoord op de aanpak van georganiseerde misdaad. Uiteraard worden nog vele andere strategieën toegepast bij de aanpak van georganiseerde misdaad, voor een overzicht hiervan zie:

https://www.researchgate.net/publication/360773928_Georganiseerde_Misdaad_Kennisparels_2020-2023_Een_overzicht_van_op_evidentie_gebaseerde_inzichten_rond_georganiseerde_misdaad.

4.4 Onbedoeld ondermijnen: Verkennend onderzoek naar de wijze waarop de Nederlandse overheid onbedoeld de georganiseerde drugscriminaliteit kan faciliteren

Bron

Wingerde, Karin van, Lieselot Bisschop & Felix Brongers (mei 2023). *Onbedoeld ondermijnen: Verkennend onderzoek naar de wijze waarop de Nederlandse overheid onbedoeld de georganiseerde drugscriminaliteit kan faciliteren*. Rotterdam: Erasmus Universiteit, Erasmus School of Law, 132 pp. <https://repository.wodc.nl/handle/20.500.12832/3266>

Samenvatting

Bij onbedoelde overheidsfacilitering van georganiseerde drugscriminaliteit gaat het volgens de onderzoekers om allerhande beslissingen en gedragingen die verband houden met het ontwikkelen en uitvoeren van (nieuw) beleid om iets te bewerkstelligen of iets tegen te werken, maar het gaat ook om tegenstrijdig handelen. Daarnaast gaat overheidsfacilitering schuil in het nalaten door de overheid door het niet of onvoldoende implementeren van beleid, het onvoldoende rekenschap geven van de mogelijke kwetsbaarheden, risico's en schade die met beleid worden geïntroduceerd, het doorschuiven van verantwoordelijkheden of het nalaten van toezicht, controle en monitoring.

Onbedoelde overheidsfacilitering

In de meest enge zin verwijst het begrip 'onbedoelde overheidsfacilitering' volgens de onderzoekers naar overheidsoptreden waardoor concrete situaties of gelegenheden ontstaan waarvan misbruik kan worden gemaakt. In de brede zin verwijst het naar systemische oorzaken, zoals de wijze waarop de overheid is georganiseerd, de wijze waarop de overheid motiveert tot handelen of de wijze waarop de overheid al dan niet toezicht houdt, waardoor een voedingsbodemp voor georganiseerde drugscriminaliteit kan ontstaan. Overheidsfacilitering is daarmee inherent verbonden aan het maken van beleidskeuzes, waarbij de criminogene gevolgen van die keuzes niet altijd worden doordacht, voorzien of soms bewust worden afgewogen tegen andere belangen.

Katalysatoren van overheidsfacilitering

- Een eerste katalysator van overheidsfacilitering is de wijze waarop de overheid gedrag van anderen motiveert of (economisch) stimuleert via de boodschap die zij doet uitgaan en de prioriteiten in het drugs- en criminaliteitsbeleid. Daarbij valt te denken aan de boodschap die de overheid doet uitgaan over drugs of het normaliseren of juist moraliseren van drugsgebruik. Daarnaast kan de overheid – door prioriteit te geven in haar beleid aan bijvoorbeeld bepaalde typen drugs, drugslijnen of traditionele criminele groepen – het signaal afgeven dat andere drugs, drugslijnen of traditionele criminele groepen minder belangrijk zijn.
- De tweede katalysator is de wijze waarop de overheid is georganiseerd. Hier gaat het om de vraag hoe en op welke manier de overheid voldoende geëquipeerd is om te anticiperen op de criminaliteitsrisico's die haar handelen onbedoeld creëert voor de georganiseerde criminaliteit.
- De derde katalysator is de wijze waarop de overheid toezicht houdt of dat juist achterwege laat. Daarbij gaat het om situaties waarin de overheid door een gebrek aan of te weinig toezicht/controle of door haar toezichthoudende of handhavende optreden gelegenheden creëert voor georganiseerde drugscriminaliteit. Ook verwijst deze katalysator naar de bredere context van overheidstoezicht in andere beleidsdomeinen, waarbij bijvoorbeeld in privatisering, zelfregulering, certificaten en risicotaxaties criminaliteitsrisico's kunnen schuilgaan.

Typen onbedoelde overheidsfacilitering

De onderzoekers onderscheiden drie typen van onbedoelde overheidsfacilitering:

- Een eerste type is wanneer een bepaald beleid of een bepaalde aanpak tot verschuivingen leidt naar andere fenomenen (zoals een verbod op sommige goederen en diensten), andere locaties (bijvoorbeeld andere havens) of andere beleidsdomeinen (waterbedeffect). Dat hoeft op zichzelf niet faciliterend te zijn, zolang op een dergelijke verschuiving maar zo goed mogelijk wordt geanticipeerd. Het anticiperen, leren en reflecteren gebeurt volgens de onderzoekers echter lang niet altijd. Het gevolg is dat de overheid het zicht op het fenomeen kwijtraakt en soms zelfs veronderstelt dat het probleem verdwenen is, waardoor capaciteit elders wordt ingezet en ook de opgebouwde expertise en institutionele kennis mogelijk verloren gaan.
- Een tweede type betreft het bewust afwegen van belangen binnen het (georganiseerde drugs-) criminaliteitsbeleid, maar ook tussen beleidsdomeinen zoals veiligheid, economie, huisvesting of gezondheid. In die afweging kan aan andere belangen een hogere prioriteit worden toegekend dan aan het voorkomen van bepaalde risico's van (georganiseerde drugs)criminaliteit.
- Een derde type is wanneer beleid wordt gemaakt zonder de criminogene effecten überhaupt mee te nemen. Hierbij kan gedacht worden aan het privatiseren of liberaliseren van bepaalde markten zonder de eventuele criminaliteitsrisico's te monitoren.

Een belangrijke kanttekening die de onderzoekers maken bij deze drie typen van overheidsfacilitering, is dat het in het onderzoek moeilijk bleek het overheidsoptreden en -beleid direct te relateren aan concrete voorbeelden van georganiseerde drugscriminaliteit. Geïnterviewden uit de private sector beschikten bijvoorbeeld wel over voorbeelden van het onbedoeld faciliteren van de georganiseerde criminaliteit, maar vonden het moeilijker om de rol van de overheid daarin te duiden en aan te geven welke factoren daaraan hebben bijgedragen. Wetenschappers en geïnterviewden uit de publieke sector konden veelal wel uitleggen hoe het optreden van de overheden gelegenheden schept of blinde vlekken creëert voor georganiseerde drugscriminaliteit. Het werd echter niet altijd duidelijk of die gelegenheden – hoe aannemelijk ook volgens de onderzoekers – verwezenlijkt werden en of die blinde vlekken ook daadwerkelijk tot een vertroebeld zicht op en daardoor verminderde aanpak van georganiseerde drugscriminaliteit leidden.

Voorkomen en tegengaan van onbedoelde overheidsfacilitering

Geïnterviewden zijn grotendeels van mening dat er geen nieuw beleid hoeft te worden ontwikkeld om onbedoelde overheidsfacilitering van georganiseerde drugscriminaliteit te voorkomen of tegen te gaan. Volgens hen moet vooral (veel) beter gebruik worden gemaakt van bestaande mogelijkheden. Er moet met name aan de voorkant beter en meer systematisch worden nagedacht over de potentiële risico's van beleid. Bovendien benadrukten geïnterviewden het belang om dit over verschillende beleidsdomeinen heen vorm te geven.

De onderzoekers komen tot een aantal aanbevelingen richting de overheid op verschillende bestuursniveaus (landelijk, provinciaal en gemeentelijk) die hier in algemene zin worden benoemd (in het rapport worden deze nader uitgewerkt):

- Het aangaan van een discussie over de fundamentele uitgangspunten van het Nederlandse drugsbeleid, waarin ruimte is om alle verschillende scenario's ten aanzien van de aanpak van georganiseerde drugscriminaliteit op tafel te leggen;
- Het inrichten van structuren die de overheid beter in staat kunnen stellen om georganiseerde drugscriminaliteit tegen te gaan;
- Het inrichten van manieren om bij de ontwikkeling en uitvoering van beleid meer rekening te houden met de criminogene effecten en mogelijke verplaatsingseffecten van dat beleid, zowel in de fase van de beleidsontwikkeling als tijdens de beleidsuitvoering.

Afsluitend

Tot slot, reflecterend op het verloop van het onderzoek, adresseren de onderzoekers twee onderwerpen die wat hen betreft nader aandacht vragen. De voorgaande analyse maakt duidelijk dat de respondenten vooral wezen op institutionele barrières en meer systemische factoren die maken dat de overheid niet in staat is om een vuist te maken tegen de georganiseerde drugscriminaliteit en er soms zelfs (onbedoeld) gelegenheden voor creëert. Daarbij gaat het bijvoorbeeld om de beperkte mogelijkheden om informatie uit te wisselen, een gebrek aan durf en leiderschap om het beleid op andere leest te schoeien, over-organisatie en fragmentatie in hoe de overheid georganiseerd is, verschillende organisatorische belangen die prevaleren boven een effectieve aanpak van misdaad, een zekere hijgerigheid en korte termijnbeleid (korte cycli).

In de interviews bemerkten de auteurs een zekere murwheid en pessimisme in hoe men naar de toekomst kijkt en in het bijzonder naar het vermogen van de overheid om dingen anders te organiseren. In hoofdstuk vier werd het leer- en reflectievermogen van de overheid al als een van de oorzaken van overheidsfacilitering benoemd. Terugblikkend op het onderzoek valt op dat de bevindingen geenszins nieuw zijn. Sterker, er zijn nu enkele onderzoeken op rij verschenen die aangeven dat deze bevindingen – alhoewel niet als overheidsfacilitering geduid – toch zeker al twee decennia te beluisteren zijn (Abraham et al., 2021; Nelen et al., 2021, 2023). De vraag is hoe die institutionele barrières te slechten.

Maar het roept ook de vraag op wat dat betekent of zou moeten betekenen voor wetenschappelijk onderzoek naar dit thema. Hoewel we over het algemeen een grote bereidheid hebben gezien onder de respondenten om aan het onderzoek deel te nemen, merkten vrijwel alle betrokkenen in het veld (en zelfs enkele buitenlandse collega-wetenschappers) op dat dit het zoveelste onderzoek was in relatief korte tijd over de aanpak van georganiseerde criminaliteit waaraan ze gevraagd werden een bijdrage te leveren. Een zekere onderzoeks-moeheid valt in het veld niet te ontkennen. Dat roept de vraag op of niet ook het wetenschappelijk onderzoek naar deze thematiek anders vormgegeven zou moeten worden en in elk geval nog meer dan nu het geval is, zou kunnen worden gestroomlijnd. Het valt immers niet te ontkennen dat de afgelopen jaren een hausse aan evaluaties, onderzoeken en adviezen is verschenen waarin in grote lijnen min of meer vergelijkbare conclusies te vinden zijn.

Ten slotte doen de auteurs de suggestie om na te denken over een onafhankelijk gremium waar de criminaliteitsrisico's van nieuw en bestaand beleid in kaart kunnen worden gebracht en kunnen worden gemonitord. Dat zou wellicht ook een plek kunnen zijn om evaluatieonderzoek naar drugs gerelateerde georganiseerde criminaliteit beter af te stemmen. In de wetenschappelijke literatuur staat een dergelijk voorstel bekend als zogenaemde 'Think thief' of 'Think crime teams'.

De komende jaren kan geëxperimenteerd worden met deze zogenoemde *Think Thief Teams*. De samenstelling van dergelijke teams kan bestaan uit ingesloten en actieve daders, industriële ontwerpers van diensten en goederen, wetenschappers, praktijkmensen en beleidsmensen. Net als binnen de software-industrie wordt door deze teams ingeschat waar sterke en zwakke plekken zitten in de beveiliging van goederen en diensten. Tevens kan getoetst worden of beleid- en preventiemaatregelen vanuit de optiek van (potentiële) daders als effectief of criminaliteit bevorderend (lees criminogeen) kan worden beoordeeld. Een dergelijke innovatie is tot op heden nog niet praktisch uitgevoerd. Deze toetsing staat ook bekend als *Crime proofing* en heeft betrekking op het toetsen van beleidsvoornemens en nieuwe wet- en regelgeving op criminogene en preventieve effecten. In dit kader is een meer systematische benadering vanuit het ministerie van Justitie & Veiligheid gewenst. Ik zou zeggen vooral doen!

4.5 Koers bepalen: Over de lessen van de versterking aanpak georganiseerde drugscriminaliteit

Bron

Nelen, Hans, Karin van Wingerde, Lieselot Bisschop & Roland Moerland (december 2022). *Koers bepalen: Over de lessen van de versterking aanpak georganiseerde drugscriminaliteit*. Den Haag: Boom criminologie, 208 pp. <https://www.wodc.nl/actueel/nieuws/2022/12/20/nadere-koersbepaling-gewenst-voor-aanpak-georganiseerde-criminaliteit>

Samenvatting

Als eerste pleiten de onderzoekers voor een bredere kijk op het probleem van ondermijnende criminaliteit. Het zou niet alleen moeten gaan om drugscriminaliteit, maar ook om andere relevante criminaliteitsvormen en maatschappelijke problemen die raken aan drugscriminaliteit. Denk aan mensenhandel, arbeidsuitbuiting, milieucriminaliteit of cybercrime, maar ook witteboordencriminaliteit. Daarnaast zou er meer aandacht mogen zijn voor de grensoverschrijdende aspecten van georganiseerde criminaliteit en voor het intensiveren van de samenwerking met de buurlanden. Ook zou de (mode)term ondermijning vervangen moeten worden door de term georganiseerde criminaliteit. Deze geeft, volgens de onderzoekers, meer houvast; zeker in het internationale debat.

Ten tweede bevelen de onderzoekers aan om de uitgangspunten van de aanpak te herijken. Zo dienen de doelstellingen van een project te bepalen welke partijen met elkaar om de tafel gaan zitten. Niet alles en iedereen hoeft, zoals nu vaak gebeurt, met elkaar verbonden en op elkaar afgestemd te worden. Verder pleiten de onderzoekers voor een reflectie op de structuur van de opsporingswereld en hoe de politie, KMar en vier bijzondere opsporingsdiensten daarbinnen zich tot elkaar verhouden. Zij werken steeds meer op elkaars terreinen, terwijl het model uitgaat van naast elkaar opererende diensten. Ook zou het Openbaar Ministerie een meer zichtbare rol in de aanpak moeten claimen. Naast de aansturing van het opsporingsproces, kan het OM ook het maatschappelijk debat aanzwengelen over een balans tussen veiligheid en het beschermen van rechten van individuele burgers. Tot slot pleiten de onderzoekers ervoor om het werken bij de overheid aantrekkelijker te maken. Zo kunnen expertises die nodig zijn voor de verdere ontwikkeling van de aanpak van ondermijnende criminaliteit, zoals data-analyse, intelligence, financiën en leiderschap, duurzaam aan de projecten worden verbonden.

Afsluitend

Het bijgesloten eindrapport van de evaluatie geeft een omvattend beeld van ervaringen met en de ervaren impact van de versterking van de aanpak van georganiseerde, ondermijnende criminaliteit die in 2019 is ingezet. En dat beeld ziet er nogal wispelturig uit. Het is niet echt een evaluatie waar je enthousiast van wordt en waarbij je het gevoel krijgt dat er meters worden gemaakt bij de aanpak van de georganiseerde misdaad in Nederland.

De aanpak van georganiseerde en ondermijnende criminaliteit wordt volgens de onderzoekers al decennia volgens vaste uitgangspunten en strategieën vormgegeven, die zelf nauwelijks ter discussie staan. Dit hoeft geen drastische breuk met het verleden te betekenen, maar het verdient aanbeveling om een aantal uitgangspunten over zowel het onderliggende probleem als de aanpak ervan te herijken. Met betrekking tot het herijken van de uitgangspunten ten aanzien van het probleem, wordt allereerst gesteld dat de kijk verder kan worden verbreed ten aanzien van de huidige focus op druggerelateerde criminaliteit. Verder wordt gesteld dat het fundament van de aanpak te sterk op Nederland is gericht en grensoverschrijdende samenwerking en analyse weliswaar in ontwikkeling is, maar nog onderbenut blijft. Afsluitend hierop adviseren de onderzoekers de term ondermijning los te laten.

Met betrekking tot het herijken van de uitgangspunten ten aanzien van de aanpak, wordt allereerst gesteld dat de mantra van integraliteit moet worden losgelaten. De discussie zou zich volgens de onderzoekers moeten richten op de inhoud en de doelstellingen die met specifieke interventies worden beoogd, eerder dan het streven om alles met elkaar te verbinden. De doelstellingen dienen te bepalen welke partijen met elkaar om tafel gaan, en niet andersom. Verder is het de onderzoekers opgevallen dat de rol van het OM in de versterkingsbeweging minder zichtbaar is geweest dan op voorhand was verwacht. Afsluitend wordt opgeroepen om, in het licht van de conclusie over het gebrek aan deskundigheid, te reflecteren op de meest geëigende wijzen om het werken bij de overheid aantrekkelijker te maken.

Volgens minister van Justitie & Veiligheid Yesilgöz-Zegerius zal op basis van de uitkomsten van het rapport aanvullend verder worden ingezet op een verstevigde monitoring om de resultaten en effecten zowel kwantitatief als kwalitatief in beeld te brengen. Daar ontbreekt het nog wel eens aan: <https://ccv-secondant.nl/platform/article/de-georganiseerde-misdaad-is-in-nevelen-gehuld>. Ten slotte voor de liefhebber, het Centre for Information & Research on Organised Crime (CIROC) organiseert op 19 januari a.s. een seminar over de uitkomsten van bijgesloten kennisparel. Meer

informatie daarover is te vinden op: <https://www.ciroc.nl/seminars-nl/49/62/Koers-bepalen-Over-de-lessen-van-de-versterking-van-de-aanpak-ondermijnende-criminaliteit.html>.

5 Cybercrime/cybersecurity

5.1 AI-tocracy

Bron

Beraja, Martin, Andrew Kao, David Y Yang & Noam Yuchtman (August 2023). 'AI-tocracy'. *The Quarterly Journal of Economics*, Vol. 138, No. 3, August 2023, pp. 1349-1402.
<https://academic.oup.com/qje/article/138/3/1349/7076890?login=false>

Samenvatting

Recent scholarship has suggested that artificial intelligence (AI) technology and autocratic regimes may be mutually reinforcing. We test for a mutually reinforcing relationship in the context of facial-recognition AI in China. To do so, we gather comprehensive data on AI firms and government procurement contracts, as well as on social unrest across China since the early 2010s. We first show that autocrats benefit from AI: local unrest leads to greater government procurement of facial-recognition AI as a new technology of political control, and increased AI procurement indeed suppresses subsequent unrest.

We show that AI innovation benefits from autocrats' suppression of unrest: the contracted AI firms innovate more both for the government and commercial markets and are more likely to export their products; noncontracted AI firms do not experience detectable negative spillovers. Taken together, these results suggest the possibility of sustained AI innovation under the Chinese regime: AI innovation entrenches the regime, and the regime's investment in AI for political control stimulates further frontier innovation.

We document a mutually reinforcing relationship between facial-recognition AI innovation and China's autocratic regime. This relationship has direct implications for China's economic and political trajectories. First, China's autocratic politics may not constrain its ability to continue to push out the technological frontier in AI; rather, innovation in AI may be stimulated precisely because of China's autocratic politics. Second, continued frontier innovation and economic development in China may not be associated with more inclusive political institutions; rather, such innovation may further entrench the autocratic regime.

It is important to consider the extent to which our results generalize. While many technologies would not exhibit forces that generate mutually reinforcing relationships between autocracy and frontier innovation, the key forces that we highlight could shed light on prominent historical episodes of frontier innovation in, for example, the Soviet Union and imperial Germany. More generally, the evidence speaks to how state-sponsored innovation is supported in democracies, including innovation supported by DARPA in the United States, the high-tech sector supported by the military in Israel, and nuclear engineering programs led by the French state.

Afsluitend

De discussie over de toepassingsmogelijkheden, de kansen en bedreigingen van kunstmatige intelligentie (KI) wordt volop gevoerd. Er zijn veel huidige en voorzienbare ontwikkelingen rond deze toepassingen die ernstige gevolgen kunnen hebben voor individuele grondrechten en voor de rechtsstaat. Beslissingen worden meer en meer gebaseerd op algoritmes die met KI zijn gemaakt. Dat brengt grote risico's met zich mee, als burgers geconfronteerd worden met beslissingen waar men zich niet tegen kan verweren mede omdat niet helder is hoe die tot stand komen. Tegelijk weten we dat statistische gegevens vaak beter in staat zijn risico's te beoordelen dan op ervaring gegronde oordelen.

KI heeft talloze toepassingen die al in de samenleving zijn geïntroduceerd: biometrische (inclusief gezichts)herkenning, objectherkenning, risico- en succesvoorspelling, algoritmisch besluitvorming of ondersteuning, automatische vertaling, aanbevelingssystemen, enzovoort. Deze AI-toepassingen hebben hun weg gevonden naar vele sectoren in de maatschappij zoals rechtshandhaving, justitie, mens en middelenbeheer, financiële diensten, transport, gezondheidszorg en openbare diensten. Deze toepassingen hebben bijzondere impact op mensenrechten, de democratie en de rechtsstaat in het algemeen.

Het feit dat KI bestaande vooroordelen kan bevestigen of versterken, is vooral relevant bij gebruik binnen de rechtshandhaving en criminaliteitsbestrijding. In situaties waar fysieke vrijheid of persoonlijke veiligheid op het spel staan, zoals bij *predictive policing*, en recidive risico bepaling en veroordeling is het zaak om hier zeer kritisch op te zijn. Wanneer een KI-systeem bijvoorbeeld wordt gebruikt voor recidivevoorspelling of veroordeling kan dat vertrekende gevolgen hebben voor de betrokken individuen. Het kan fungeren als een black box waardoor het onmogelijk is voor juridische professionals, zoals rechters, advocaten en officieren van justitie om de redenering achter de uitkomsten van het systeem te begrijpen. Ten slotte verwijs ik de geïnteresseerde lezers naar deze eerder verzonden kennisparels over KI: 86; 151; 253; 314; 546; en 572, allemaal gratis te downloaden vanaf: <https://prohic.nl/de-parels-van-jaap-de-waard/>.

5.2 Cybersecuritymonitor 2022

Bron

Centraal Bureau voor de Statistiek (augustus 2023). *Cybersecuritymonitor 2022*. Den Haag: Centraal Bureau voor de Statistiek, 67 pp. <https://www.cbs.nl/nl-nl/publicatie/2023/31/cybersecuritymonitor-2022>

Samenvatting

Dit is het zesde jaar op rij dat het Centraal Bureau voor de Statistiek de Cybersecuritymonitor uitbrengt. Het doel van de monitor is het rapporteren over de meest actuele stand van zaken rond de cyberweerbaarheid van bedrijven en huishoudens in Nederland. Dat gebeurt hoofdzakelijk met CBS-cijfers over het aantal cybercrime gerelateerde incidenten en maatregelen die genomen worden om deze incidenten te voorkomen.

De meeste cijfers gaan over 2022, maar voor sommige cijfers wordt een overzicht over de periode 2016-2022 gegeven. De cybersecuritymonitor wordt mede op verzoek van het ministerie van Economische Zaken en Klimaat (EZK) gemaakt.

De structuur van de monitor is opgezet volgens dezelfde lijnen als in de voorgaande edities. In deze edities werd telkens aandacht besteed aan twee domeinen: de genomen maatregelen en de ICT-veiligheidsincidenten. Bij cybersecuritymaatregelen gaat het om het scala aan mogelijkheden om de veiligheid van computers, smartphones, laptops, servers en netwerken te verhogen. Bij cybersecurityincidenten gaat het juist om de gevolgen van acties of activiteiten die de veiligheid van deze digitale systemen ondermijnen. Cybersecurityincidenten hoeven niet altijd een gevolg van kwaadwillende acties te zijn. Ook een systeemfout waardoor gevoelige data naar buiten gebracht wordt of het verliezen van een onbeveiligde USB-stick in de trein kan als een cybersecurityincident gezien worden. Immers, ook bij dit soort incidenten wordt de digitale veiligheid ondermijnd. Het ontstaan van cybersecurityincidenten als gevolg van criminele handelingen wordt ook wel aangeduid als cybercrime.

Hoofdstuk 2 van dit rapport gaat in op de cybersecuritymaatregelen, dus op de maatregelen die door bedrijven nemen om meer cyberweerbaar te worden. Hoofdstuk 3 gaat in op alle cybersecurityincidenten bij Nederlandse bedrijven. Tot slot gaat hoofdstuk 4 in op de geregistreerde cybercrime, dus op de cybersecurityincidenten door daders die op Internet actief zijn en die ook daadwerkelijk slachtoffers gemaakt hebben.

Afsluitend

Met de digitalisering van de samenleving groeit de interesse in cybercrime. Gezien de complexiteit en constant veranderende aard van cybercrime, is de totale omvang van cybercrime op dit moment niet bekend. Om toch enig zicht te krijgen op de omvang ervan, is het van belang om allereerst zicht te krijgen op de hoeveelheid misdrijven, waarbij ICT in een rol heeft gespeeld. Dat is nog niet zo eenvoudig. Slechts een klein deel van de relevante delicten kan namelijk uit de huidige registratiemethoden worden afgeleid. Daarom is bijgesloten kennisparel een prima bron om een schatting te maken van de verschillende delicten die onder de noemer van *cybercrime* worden gepleegd. Met deze monitor loopt Nederland ten opzichte van veel andere landen voorop. Meten is weten en dat geldt zeker voor het fenomeen van cybercrime. Nu maar hopen dat deze rijke kennisbron ook daadwerkelijk in beleid en praktijk wordt gebruikt.

5.3 Foundations and trends in the darknet-related criminals in the last 10 years: A systematic literature review and bibliometric analysis

Bron

Luong, Hai Thanh (May 2023). 'Foundations and trends in the darknet-related criminals in the last 10 years: A systematic literature review and bibliometric analysis'. *Security Journal*, 28 May, pp. 1-140. <https://link.springer.com/article/10.1057/s41284-023-00383-4>

Samenvatting

After the *Silk Road* closure, many studies started focusing on the trend and patterns of darknet-related crimes in the 2010s. This first study combined a systematic literature review and bibliometric analysis in the field. This study clarifies 49 articles in criminology and penology among 1150 publications relating to the darknet on the Web of Science database to review and analyze the research evolutions of this topic in the last decade. The main findings point out (1) almost all leading authors with their most influential papers came from the Global South with predominant contributions; (2) unbalancing publications between regional scholars and their institutions and countries although the darknet-related criminals occurred and operated without border; and (3) some specialized themes have identified to call further extensive research such as policing interventions in the darknet and flows of the cryptocurrency in cryptomarkets, among others. This article will conduct Systematic Literature Review (SLR) and visualize bibliometric analyses in criminology and penology to categorize the existing research on darknet-related criminals. As the most contributions of the paper, the combination of SLR and bibliometric methods allows for finding the main topics, authors, sources, most cited articles and countries. It helps the readers know the darknet-related criminals' conceptual, intellectual and social structure. To obtain these objectives, there are six research questions (RQs) following:

- RQ1: What are the trends concerning demographics, data sources, and temporal trends in the darknet? ('[Overview of the identified publications](#)' section)
- RQ2: Which is the main journal with its related citations on the darknet's topic? ('[Main publication's sources with its related citations](#)' section)
- RQ3: Where are the leading author's countries in darknet research? If so, how does their local and global citation record? ('[Author's contributions and their affiliations and countries](#)' section)
- RQ4: What are the most influential papers, and who are the leading authors in darknet-related criminals? ('[Leading publication with its related influences](#)' section)
- RQ5: How did the identified themes concerning darknet-related criminals evolve during the past ten years? ('[Thematic evolution in the darknet-criminal concerns](#)' section)
- RQ6: What and how do the authors share and collaborate to research darknet-related criminals? ('[Scale of co-authors' collaboration in the darknet-related criminals](#)' section)

To some extent, it is the first study that applies bibliographic mapping approaches to visualize bibliometric information and findings from an SLR via applying the Biblioshiny software to review and illustrate the trend and pattern of darknet-related criminals in the last decade. The article first describes some key concepts and discusses the methods and tools used in this study. Later, the author interprets the results of the SLR and bibliometric analyses before discussing past, present, and likely future research.

Afsluitend

Het dark web is berucht om zijn marktplaatsen waar criminaliteit een realiteit is. Maar het wordt ook gebruikt door mensen die om legale redenen privacy nodig hebben. Politieke activisten uit autoritaire regimes gebruiken het bijvoorbeeld als plek om vrij te kunnen communiceren. Alle communicatie op dit deel van het internet is versleuteld en bezoekers gaan ervan uit dat ze hier niet geïdentificeerd kunnen worden.

Om toegang tot het dark web te krijgen heb je een speciale browser nodig: de Tor-browser. Via deze browser wordt het internetverkeer via willekeurige servers (ook bekend als relays) door het Tor-netwerk geleid. Vanwege de versleutelde verbindingen en de omleidingen via verschillende servers kan de gebruiker in volledige privacy surfen.

Het internet bestaat in feite uit drie delen: het surface web, het deep web en het dark web.

Het surface web is het deel van het world wide web dat voor iedereen makkelijk toegankelijk is via standaard webbrowsers en zoekmachines. Het is dat deel van het internet dat dagelijks wordt gebruikt. De inhoud van het surface web wordt geïndexeerd door veelgebruikte zoekmachines zoals Google of Yahoo. Voorbeelden van het surface web zijn Facebook, Reddit, Wikipedia, blogwebsites en eigenlijk alle resultaten die zichtbaar zijn op de resultatenpagina van een zoekmachine.

Het deep web verwijst naar alle inhoud op het wereldwijde web dat GEEN deel uitmaakt van het surface web. Dus: inhoud die niet op websites staat die door zoekmachines kunnen worden geïndexeerd. Gebruikers moeten inloggen voor toegang tot een bepaalde website of dienst op het

diep web. Dat omvat bijvoorbeeld een online bankrekening – waar een gebruikersnaam en wachtwoord voor nodig is – maar ook de inhoud van databases en de privépagina's van social media-accounts.

Het dark web is slechts een klein onderdeel van het diep web – het neemt ongeveer 0,01% van het totale diep web in beslag. Het dark web is in feite een versleuteld netwerk dat boven op het bestaande internet is gebouwd, waartoe je alleen met speciale software toegang kunt krijgen. Het dark web is aantrekkelijk omdat je er in totale privacy kunt surfen. Het is bijvoorbeeld een plek waar politieke activisten veilig kunnen communiceren. De keerzijde hiervan is dat het ook in trek is bij criminelen, die van de anonimiteit gebruikmaken om wapens, drugs en meer illegale goederen te verhandelen.

De term 'darknet' wordt vaak als synoniem voor dark web gebruikt, hoewel met darknet van oudsher eigenlijk de technologie achter het dark web wordt bedoeld. Het dark web is in feite opgebouwd uit een combinatie van darknets: netwerken die over andere netwerken wordt gebouwd met als doel geheime communicatie mogelijk te maken. De term 'darknet' werd populair nadat het door de online zwarte markt Silk Road was gebruikt en door nieuwskanalen werd overgenomen.

Tja, dat is allemaal best een ingewikkelde materie. Het dark web is legaal in Nederland. Het bekijken van illegale inhoud of het aanschaffen van illegale goederen is echter wel strafbaar. Maar hoe spoor je dit op? Hoe kun je illegale karakter van darknet terugdringen? De auteur van bijgesloten kennisparel geeft daartoe prima aanzetten. Maak er vooral gebruik van zou ik zeggen. Ten slotte verwijs ik de geïnteresseerde lezers graag naar dit systematisch overzicht 'Situational Crime Prevention (SCP) techniques to prevent and control cybercrimes: A focused systematic review': <https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S0167404822000104>. Een prima bijdrage.

5.4 Warning messages to prevent illegal sharing of sexual images: Results of a randomised controlled experiment

Bron

Prichard, Jeremy, Joel Scanlan, Tony Krone, Caroline Spiranovic, Paul Watters & Richard Wortley (June 2022). *Warning messages to prevent illegal sharing of sexual images: Results of a randomised controlled experiment*. Canberra: Australian Institute of Criminology, 15 pp.

https://www.aic.gov.au/sites/default/files/2022-06/ti647_warning_messages_to_prevent_illegal_sharing_of_sexual_images.pdf

Samenvatting

Illegal distribution of sexual images by adults and minors is an expanding problem. We examined whether messages would dissuade men (18-32 years) from visiting a fake website offering access to free pornography to users who uploaded a sexual image of a woman. Participants seeking to enter the site (n=528) were randomly assigned to one of three conditions. Group 1 went straight to the landing page. Group 2 encountered a text warning that sharing sexual images of people who appear under 18 years old is illegal; Group 3 received the same message with an accompanying animation. Sixty percent of Group 1 participants attempted to access the site, compared with 43 percent in Group 2 and 38 percent in Group 3. We argue that online messages offer a valuable strategy that can help reduce image-based abuse and the distribution of child sexual abuse material, including by minors. Our study has demonstrated that individuals can be dissuaded from sharing sexual images if they receive an online warning message concerning a potential breach of CSAM laws. We believe that our findings are robust because the participants did not know they were being observed, and by randomly assigning the participants to control or experimental conditions we controlled for selection bias and other factors.

Afsluitend

De bredere implicaties van het onderzoek laten zich als volgt omschrijven. Interdisciplinair onderzoek, zoals bijgesloten, is als essentieel te beschouwen om veel van 's werelds meest complexe problemen op te lossen. Het huidige onderzoek naar één complexe vorm van cybercriminaliteit, CSEM, had niet kunnen slagen zonder een langdurige samenwerking tussen criminologen, IT-experts, psychologen, strafrechtadvocaten en niet-academische commerciële partners. Wat cybercriminaliteit betreft, mag van criminologen misschien niet worden verwacht dat ze 'vuurtorens zijn die licht en richting geven in onzekere, donkere en stormachtige tijden waarin weinig bekend is over een fenomeen en hoe het moet worden aangepakt', maar simpelweg experts zijn die waardevolle bijdragen kunnen leveren binnen interdisciplinaire teams. Ook in Nederland om over na te denken bij de aanpak van kinderpornografie.

5.5 Online interventions for reducing hate speech and cyberhate: A systematic review

Bron

Windisch, Steven, Susann Wiedlitzka, Ajima Olaghere & Elizabeth Jenaway (June 2022). 'Online interventions for reducing hate speech and cyberhate: A systematic review'. *Campbell Systematic Reviews*, vol. 18, no. 2, June, pp. 1-25. <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/full/10.1002/cl2.1243>

Samenvatting

The unique feature of the Internet is that individual negative attitudes toward minoritized and racialized groups and more extreme, hateful ideologies can find their way onto specific platforms and instantly connect people sharing similar prejudices. The enormous frequency of hate speech/cyberhate within online environments creates a sense of normalcy about hatred and the potential for acts of intergroup violence or political radicalization. While there is some evidence of effective interventions to counter hate speech through television, radio, youth conferences, and text messaging campaigns, interventions for online hate speech have only recently emerged.

This review aimed to assess the effects of online interventions to reduce online hate speech/cyberhate. We systematically searched 2 database aggregators, 36 individual databases, 6 individual journals, and 34 websites, as well as bibliographies of published reviews of related literature, and scrutiny of annotated bibliographies of related literature. We included randomized and rigorous quasi-experimental studies of online hate speech/cyberhate interventions that measured the creation and/or consumption of hateful content online and included a control group. Eligible populations included youth (10-17 years) and adult (18+ years) participants of any racial/ethnic background, religious affiliation, gender identity, sexual orientation, nationality, or citizenship status.

The systematic search covered January 1, 1990 to December 31, 2020, with searches conducted between August 19, 2020 and December 31, 2020, and supplementary searches undertaken between March 17 and 24, 2022. We coded characteristics of the intervention, sample, outcomes, and research methods. We extracted quantitative findings in the form of a standardized mean difference effect size. We computed a meta-analysis on two independent effect sizes. Two studies were included in the meta-analysis, one of which had three treatment arms. For the purposes of the meta-analysis we chose the treatment arm from the Álvarez-Benjumea and Winter (2018) study that most closely aligned with the treatment condition in the Bodine-Baron et al. (2020) study. However, we also present additional single effect sizes for the other treatment arms from the Álvarez-Benjumea and Winter (2018) study. Both studies evaluated the effectiveness of an online intervention for reducing online hate speech/cyberhate. The Bodine-Baron et al. (2020) study had a sample size of 1,570 subjects, while the Álvarez-Benjumea and Winter (2018) study had a sample size of 1,469 tweets (nested in 180 subjects). The mean effect was small ($g = -0.134$, 95% confidence interval $[-0.321, -0.054]$). Each study was assessed for risk of bias on the following domains: randomization process, deviations from intended interventions, missing outcome data, measurement of the outcome, and selection of the reported results. Both studies were rated as 'low risk' on the randomization process, deviations from intended interventions, and measurement of the outcome domains. We assessed the Bodine-Baron et al. (2020) study as 'some risk of bias regarding missing outcome data and 'high risk' for selective outcome reporting bias. The Álvarez-Benjumea and Winter (2018) study was rated as "some concern" for the selective outcome reporting bias domain.

The evidence is insufficient to determine the effectiveness of online hate speech/cyberhate interventions for reducing the creation and/or consumption of hateful content online. Gaps in the evaluation literature include the lack of experimental (random assignment) and quasi-experimental evaluations of online hate speech/cyberhate interventions, addressing the creation and/or consumption of hate speech as opposed to the accuracy of detection/classification software, and assessing heterogeneity among subjects by including both extremist and non-extremist individuals in future intervention studies. We provide suggestions for how future research on online hate speech/cyberhate interventions can fill these gaps moving forward.

Afsluitend

Cyberspace biedt een enorme vrijheid van communicatie van meningsuitingen en dat is een grote verworvenheid. Er bestaan echter ook de nodige rouwrandjes. De huidige sociale media worden veelvuldig misbruikt om gewelddadige berichten, opmerkingen en hatelijke uitlatingen te verspreiden. Dit staat in de vakliteratuur bekend als het online aanzetten tot haat, gedefinieerd als elke communicatie die een persoon of een groep in diskrediet brengt op basis van kenmerken zoals ras, huidskleur, etniciteit, geslacht, seksuele geaardheid, nationaliteit, religie of politieke overtuiging. Gezien het massale karakter van het gebruik van Internet en andere sociale media is het de verwachting dat dit misbruik nog zal toenemen in de komende jaren. Alle zeilen bij dus om via preventie, voorlichting, strafrechtelijke vervolging en berechting dit fenomeen te reduceren. Bijgesloten kennisparel biedt een systematisch overzicht welke interventies dit fenomeen kan

reduceren. De resultaten zijn vrij mager maar bieden in ieder geval de nodige aanknopingspunten voor beleid en praktijk. Ook hier geldt dat nadere investeringen noodzakelijk zijn om het kennisniveau over de werkzaamheid van dergelijke interventies te vergroten. Een nieuwe kans om het onderzoekbeleid op dit terrein extra impulsen te geven.

6 Slachtofferschap/slachtofferhulp

6.1 Victims' rights in the EU: Revision of Directive 2012/29/EU

Bron

Ahamad Madatali, Hannah (July 2023). *Victims' rights in the EU: Revision of Directive 2012/29/EU*. Brussels: European Parliamentary Research Service, Ex-Post Evaluation Unit, 11 pp.

[https://www.europarl.europa.eu/thinktank/en/document/EPRS_BRI\(2023\)747432](https://www.europarl.europa.eu/thinktank/en/document/EPRS_BRI(2023)747432)

Samenvatting

This briefing is one in a series of implementation appraisals produced by the European Parliamentary Research Service (EPRS) on the operation of existing EU legislation in practice. Each briefing focuses on a specific EU law that is likely to be amended or reviewed, as envisaged in the European Commission's annual work programme. Implementation appraisals aim at providing a succinct overview of publicly available material on the implementation, application and effectiveness to date of specific EU law, drawing on input from EU institutions and bodies, as well as external organisations. They are provided by the Ex-Post Evaluation Unit of the EPRS to assist parliamentary committees in their consideration of new European Commission proposals, once tabled. Directive 2012/29/EU (the Victims' Rights Directive) establishes minimum standards on the rights, support and protection of victims of crime and ensures that persons who have fallen victim to crime are recognised and treated with respect.

It also ensures that victims receive proper protection, support and access to justice. The Victims' Rights Directive has had a positive effect where implemented. However, the European Commission 2020 evaluation of the directive recognises, there are shortcomings when it comes to its practical implementation by Member States. These shortcomings originate, for example, from the lack of specificity in some of the directive's provisions. For instance, inadequacies in the provision of specialised expertise to meet specific victims' needs, and in victims' access to relevant information on their rights.

The revision of the Directive is part of the 2020-2025 EU strategy on victims' rights. This revision aims at strengthening the rights of victims of crime throughout the EU. The scope of the revision includes improving access to information and support for victims, ensuring that victims are treated with dignity and respect throughout criminal proceedings, and enhancing their rights to participate in them. Additionally, the revision aims at better protection for victims of gender-based violence, including sexual violence and domestic abuse, and to address the needs of vulnerable victims, such as children and persons with disabilities.

Afsluitend

De participatie van slachtoffers is essentieel voor een goed functionerend strafrechtstelsel. Of het nu gaat om de nationale of internationale strafrechtpleging, slachtoffers nemen deel door het slachtofferschap aan de autoriteiten te melden, verklaringen af te leggen, informatie te geven, bewijs te leveren, te verschijnen voor vragen, getuigenverklaringen af te leggen, te reageren op kruisverhoor, opmerkingen in te dienen voor verschillende doeleinden en aanwezig te zijn ter zitting. De actieve participatie van slachtoffers draagt onder meer bij aan gedetailleerde informatie over het slachtofferschap zelf en/of standpunten over wat autoriteiten naar aanleiding daarvan zouden moeten doen. Participatieve activiteiten kunnen geconcentreerd zijn in de tijd of verspreid over jaren. Strafrechtspraak is een complex systeem dat bestaat uit een aantal organisaties en meerdere besluitvormers. Ze zijn verspreid over de strafrechtketen: preventie, opsporing, vervolging, straftoemeting/berechting en nazorg.

Waar justitie zich vanouds op ouders richtte, is het slachtofferperspectief meer recent naar voren gekomen. De opbloei van de *victimologie*, de leer van het slachtofferschap, is begonnen na de eerste slachtofferenquête die in 1966 in de VS is afgenomen. Met deze 'alternatieve barometer' kwam de omvang en geografische spreiding van slachtofferschap in beeld – medio de jaren 70 is deze methode in Nederland opgestart. Vooral in de jaren 90 en daarna is gewerkt aan het verstevigen van de positie van slachtoffers. De positie van het slachtoffer van misdrijven is de afgelopen decennia sterk verbeterd. Dat leidt tot een meer gedifferentieerd pakket aan mogelijkheden. De hulpverlening aan slachtoffers van misdrijven in Nederland kent een lange traditie. Ook de positie van het slachtoffer in het strafproces heeft een stevig fundament gekregen.

Sinds 1984 wordt met subsidie van de Rijksoverheid hulp geboden aan slachtoffers van misdrijven. Naast uitkeringen uit het Schadefonds Geweldsmisdrijven (sinds 1976) gaat het om de praktische, juridische en emotionele opvang en ondersteuning van slachtoffers en hun directe omgeving. Dat geldt ook voor de laatste jaren ingevoerde mogelijkheden om schade te verhalen op ouders en om te participeren in het strafproces via spreekrecht en de schriftelijke slachtofferverklaring. In de beginperiode was vooral sprake van 'de arm om de schouder'. Nu willen slachtoffers door justitie, politie en rechterlijke macht ook 'erkend en herkend' worden.

De hulpverlening aan slachtoffers maar ook het verstevigen van hun mogelijkheden in het strafproces valt positief uit. Klanttevredenheidsonderzoek laat zien dat meer dan drie kwart van de slachtoffers een voldoende tot zeer goed rapportcijfer geeft aan de bejegening door politie, OM en slachtofferhulp: <https://repository.wodc.nl/handle/20.500.12832/3269>. Het beter positioneren en informeren van slachtoffers leidt ook tot een hogere waardering van en vertrouwen in het strafrechtssysteem. Kortom, investeren in een goede slachtofferhulp is van belang. Al is het alleen maar om het vertrouwen van die slachtoffers in een rechtvaardige wereld en in een adequate responsieve overheid te doen toenemen.

6.2 Victim participation in criminal justice: A quantitative systematic and critical literature review

Bron

Holder, Robyn L. & Elizabeth Englezos (February 2023). 'Victim participation in criminal justice: A quantitative systematic and critical literature review'. *International Review of Victimology*, 1 February, pp. 1-25. <https://journals.sagepub.com/doi/10.1177/02697580231151207>

Samenvatting

Meaningful participation in criminal justice by victims of violence is an aspiration of advocates working across domestic and international jurisdictions. Researchers have examined a range of participatory activities undertaken by violence victims. However, there has been no review of research that could build a shared understanding of the content and contours of 'participation', its benefits and disbenefits to victims, nor assess the quality of justice it delivers. This article presents the first systematic quantitative and critical review of the topic. Electronic literature databases were searched to identify empirical research of victim participation in domestic or international criminal justice.

Searches for peer-reviewed academic English-language journal articles found 58 studies matching the selection criteria and published between 2002 and 2021. Just over half were common law-based studies, mostly conducted in the United States. Definitions of victim participation were oblique, but three-quarters of the studies demonstrated victim participation in some way, mostly at trial. The most common form of participatory activity studied was providing victims' views and concerns followed by victim impact statements. The conceptual focus of studies was largely rights-focused, while a substantial number assessed offender-related outcomes. We argue for greater specificity of participatory mechanisms and outcome measures in research. Given the multiplicity of situations and procedures ascribed to victim participation, we provide a schematic to assist researchers in organising evidence for future theoretical scrutiny.

Afsluitend

Waar justitie zich vanouds op daders richtte, is het slachtofferperspectief meer recent naar voren gekomen. De opbloei van de *victimologie*, de leer van het slachtofferschap, is begonnen na de eerste slachtofferenquête die in 1966 in de VS is afgenomen. Met deze 'alternatieve barometer' kwam de omvang en geografische spreiding van slachtofferschap in beeld – medio de jaren 70 is deze methode in Nederland opgestart. Vooral in de jaren 90 en daarna is gewerkt aan het verstevigen van de positie van slachtoffers. De positie van het slachtoffer van misdrijven is de afgelopen decennia sterk verbeterd. Dat leidt tot een meer gedifferentieerd pakket aan mogelijkheden. De hulpverlening aan slachtoffers van misdrijven in Nederland kent een lange traditie. Ook de positie van het slachtoffer in het strafproces heeft een stevig fundament gekregen.

Sinds 1984 wordt er met subsidie van de Rijksoverheid hulp geboden aan slachtoffers van misdrijven. Naast uitkeringen uit het Schadefonds Geweldsmisdrijven gaat het om de praktische, juridische en emotionele opvang en ondersteuning van slachtoffers en hun directe omgeving. Dat geldt ook voor de laatste jaren ingevoerde mogelijkheden om schade te verhalen op daders en om te participeren in het strafproces via spreekrecht en de schriftelijke slachtofferverklaring. In de beginperiode was vooral sprake van 'de arm om de schouder'. Nu willen slachtoffers door justitie, politie en rechterlijke macht ook 'erkend en herkend' worden.

De hulpverlening aan slachtoffers maar ook het verstevigen van hun mogelijkheden in het strafproces valt positief uit. Klanttevredenheidsonderzoek laat zien dat meer dan drie kwart van de slachtoffers een voldoende tot zeer goed rapportcijfer geeft aan de bejegening door politie, OM en slachtofferhulp. Het beter positioneren en informeren van slachtoffers leidt ook tot een hogere waardering van en vertrouwen in het strafrechtssysteem. Kortom, investeren in een goede slachtofferhulp is van belang. Al is het alleen maar om het vertrouwen van die slachtoffers in een rechtvaardige wereld en in een adequate responsieve overheid te doen toenemen.

6.3 What do we know about online romance fraud studies?: A systematic review of the empirical literature (2000 to 2021)

Bron

Lazarus, Suleman, Jack M. Whittaker, Michael R. McGuire & Lucinda Platt (December 2023). 'What do we know about online romance fraud studies?: A systematic review of the empirical literature (2000 to 2021)'. *Journal of Economic Criminology*, vol. 2, December, pp. 1-17.
<https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S2949791423000131>

Samenvatting

We aimed to identify the critical insights from empirical peer-reviewed studies on online romance fraud published between 2000 and 2021 through a systematic literature review using the Preferred Reporting Items for Systematic Reviews and Meta-Analyses (PRISMA) protocol. The corpus of studies that met our inclusion criteria comprised twenty-six studies employing qualitative (n=13), quantitative (n=11), and mixed (n=2) methods. Most studies focused on victims, with eight focusing on offenders and fewer investigating public perspectives.

All the victim-focused studies relied on data from the Global North, except for Malaysia. Five offender-focused studies used online data available in the public domain, and three derived their data from West Africa. Our review highlights offenders' techniques to deceive and manipulate victims, as revealed in these studies, and highlights some limitations of offender- and victim-focused studies. The dominant framework used across the studies was found to be the 'Scammers Persuasive Techniques Model'. While this framework provides a helpful way of considering the stages of victim involvement, it also faces some limitations, which we highlight.

Our study reviews the current state of empirical knowledge on romance fraud and identifies certain gaps and biases in the literature. We argue there is a need for further research into online romance fraud to enhance our understanding of it both from the perspective of the offender as well as the experience of the victim. We also highlight the need for a more inclusive and greater range of regional and global diverse range of data sources and perspectives. Given the scale and impact of online romance fraud, we conclude that its study would benefit from a richer empirical engagement that recognizes it as both a regional and global phenomenon.

This systematic review suggested that a small body of research into online romance fraud has developed, which remains somewhat fragmented and lacks theoretical consistency. While some encouraging progress has been made, overarching theoretical insights are sparse, and the studies, by and large, do not particularly highlight the general and more specific features of online romance fraud compared to other online fraud types. A greater share of the studies we identified was qualitative, perhaps due to the challenges of accessing large, representative samples of victims (or those at risk) and perpetrators. They tend to be dependent upon small, relatively homogenous respondent groups. As a result, there is a lack of generalisability and reproducibility within available studies. In particular, as we have noted, there is limited attention to the full range of methods deployed by online romance fraudsters. There is also only limited acknowledgment of the relevance of the global nature of romance fraud and the specific regional influences which generate it, and the forms it takes.

Afsluitend

Volgens de FraudeHelpdesk (<https://www.fraudehelpdesk.nl/>) is datingfraude één van de meest lucratieve oplichtingspraktijken. Elk jaar worden duizenden Nederlanders, vooral 40-plussers, het slachtoffer van deze vorm van fraude. Bij datingfraude heeft iemand online romantisch contact met een man of vrouw, vrijwel altijd in het buitenland, die zich presenteert als iemand anders. Met gestolen foto's, vervalste ID-bewijzen en soms valse bankwebsites creëren zij een fictief personage: het ideaalbeeld van de gemiddelde Europese alleenstaande. De oplichters gebruiken geraffineerde psychologische trucs om hun slachtoffers te misleiden en nemen er ruim de tijd voor. Deze vorm van oplichting kan maanden of soms jaren duren waarbij vaak veel persoonlijke en gevoelige informatie wordt gedeeld. Om die reden zijn slachtoffers er soms moeilijk van te overtuigen dat zij worden opgelicht. Ze kunnen nauwelijks geloven dat zij zó voor de gek zijn gehouden en hebben moeite het contact te verbreken.

De auteurs van bijgesloten kennisparel concluderen dat er een grote behoefte is aan aanvullend onderzoek naar online romantische fraude om ons begrip te verdiepen van dit fenomeen vanuit zowel het perspectief van de daders en de slachtoffers. Dergelijk onderzoek kan dan bijdragen aan een meer omvattend inzicht in de complexiteit en dynamiek van online romantische fraude, gezien de regionale en mondiale dimensies. Dergelijk onderzoek kan dan ook meer inzichten bieden over effectieve preventie- en interventiestrategieën. Ook hier is criminaliteitspreventie de eerste weg om te bewandelen: https://www.researchgate.net/publication/287994211_A_two-dimensional_typology_of_crime_prevention_projects_With_a_bibliography.

6.4 Legal Protection of Revenge and Deepfake Porn Victims in the European Union: Findings From a Comparative Legal Study

Bron

Mania, Karolina (December 2022). 'Legal Protection of Revenge and Deepfake Porn Victims in the European Union: Findings From a Comparative Legal Study'. *Trauma, Violence, & Abuse*, 24 December, pp. 1-13. <https://journals.sagepub.com/doi/full/10.1177/15248380221143772>

Samenvatting

The use of images of persons in a pornographic context (without the prior consent of the person concerned) on the internet is an increasingly widespread infringement. Unlawful activities carried out with the use of generated images and artificial intelligence are a variant of this phenomenon. 'Revenge porn' and 'deepfake porn' illustrate the inadequacy of legal systems vis a vis the fast-changing reality. Using the comparative law method, a comparison was made between the current laws of nine EU Member States to create a map of protection for victims of revenge porn. As the results showed, in three of the studied countries there is a separate incrimination of revenge porn; however, the conceptual scope of its definition is significantly different and it is these differences that determine the legal way for the victims to assert their rights. This article is a comparison of the current legal regulations of selected European Union countries and the means of legal protection used by the victims. The text presents the differences occurring in the legal systems adopted in the countries subject to analysis, as well as an assessment of possible solutions at the legal and technological level to face the existing problem.

Afsluitend

Zogenoemde 'wraakporno' is grotendeels gericht is op een specifieke persoon of intieme relaties dit in tegenstelling tot bijvoorbeeld generieke pornografie of filmgeweld. De term 'wraakporno' kan echter misleidend zijn, deels omdat het niet altijd over wraak gaat maar bijvoorbeeld over financiële belangen, bekendheid en entertainment. De term 'wraakporno(grafie)' staat dan ook open voor veelzeggende kritieken. De term is dus enigszins misleidend omdat het impliceert dat de afbeeldingen altijd pornografisch zijn. Wanneer die beelden echter grootschalig illegaal publiekelijk worden gemaakt zijn ze vanuit het perspectief van sommigen kijkers als pornografisch te bestempelen. Dit omdat de beelden dan beschikbaar komen voor openbaar seksuele consumptie en amusement en dus handelswaar zijn voor verder gebruik. Om al deze redenen is de niet-consensuele aard van dergelijke online verspreiding van seksuele beelden van fundamenteel belang voor de definitie en het begrip van 'wraakporno'.

6.5 Virtual reality interventions for victims of crime: A systematic review

Bron

Parmigiani, Giovanna Leda Tortora, Gerben Meynen, Gabriele Mandarelli & Stefano Ferracuti (February 2022). 'Virtual reality interventions for victims of crime: A systematic review'. *Journal of Traumatic Stress*, pp. 1-9. <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/10.1002/jts.22810>

Samenvatting

In the forensic field, most studies employing virtual reality (VR) interventions have focused on offenders. The validity and safety of VR applications for victims of crime are still unclear. Following PRISMA guidelines, a systematic review on VR interventions for crime victims was performed to assess the efficacy, acceptability by patients, and cost-effectiveness of these interventions compared to in-person care. We identified 34 potentially eligible studies from 188 records obtained from database searches (Medline/Pubmed, CINAHL, PsycINFO, Web of Science, and Scopus); four additional articles were identified via alternative sources. In total, nine articles were included for the qualitative synthesis. Patient satisfaction with VR interventions was found to be equivalent to face-to-face interventions. Both VR exposure and control groups found relief from posttraumatic symptoms, with differences either statistically insignificant or in favour of VR. Despite the increased costs linked to the technology required, VR appears to be a promising alternative to in vivo exposure, but further research is needed. Limitations of the review include the varied experimental protocols, which did not allow us to conduct a quantitative analysis and comparison of findings across different studies, and the generally poor quality of the studies included. Further research, preferably in larger groups, is needed to shed more light on the effectiveness of VR interventions for traumatized victims of crime.

The findings from this systematic review demonstrate that VR could become a valuable addition to the therapeutic options for traumatized victims of crime. Still, further research is required, preferably in larger groups. This will not only shed more light on the effectiveness of the treatment but also on its place among other interventions, which can enable victims to make more informed decisions about their treatment.

Afsluitend

De psychosociale dienstverlening die Slachtofferhulp Nederland (SHN) biedt aan slachtoffers van ernstige gewelds- en zedendelicten voldoet aan het onderliggende beleid en sluit aan bij wat daarover in de wetenschappelijke literatuur bekend is. Dat blijkt uit recent onderzoek: <https://repository.wodc.nl/handle/20.500.12832/3167>. In dit onderzoek is gekeken naar de ondersteuning die SHN biedt aan slachtoffers van ernstige gewelds- of zedenmisdrijven. Daaruit blijkt dat SHN inderdaad slachtoffers ondersteunt bij praktische, juridische en psychosociale hulpvragen. Zo informeert SHN slachtoffers over stressreacties, wat daarbij normaal is, en wat ze kunnen verwachten (psycho-educatie). SHN werkt met principes zoals watchful waiting: de focus ligt op het normaliseren, monitoren en reduceren van stressreacties, zodat slachtoffers zo snel mogelijk weer de regie over hun eigen leven kunnen nemen.

Uit de literatuur blijkt dat de meeste mensen uit zichzelf herstellen na een ingrijpende gebeurtenis en geen aanvullende psychologische hulp nodig hebben. Als de klachten langer aanhouden en slachtoffers niet uit zichzelf herstellen, dan heeft SHN de rol om door te verwijzen (stepped care). Dat gebeurt in de meeste gevallen naar de huisarts. Al met al sluit het aanbod van SHN aan bij de Nederlandse en Europese richtlijnen, concluderen de onderzoekers. Ook sluit de dienstverlening van SHN aan bij wat hierover uit de literatuur bekend is en is daarmee evidence based. En dat is goed nieuws voor slachtoffers van misdrijven. Ook biedt de bijgesloten kennisparel nieuwe inzichten voor bijvoorbeeld SHN om de 'virtuele hulpverlening' aan slachtoffers van misdrijven verder te ontwikkelen: kennis voor beleid en praktijk.

7 Straffen

7.1 Korte vrijheidsstraffen: Een literatuuronderzoek naar het bereiken van strafdoelen met korte vrijheidsstraffen ten opzichte van andere straffen

Bron

Boschman, S., S. Verweij & G. Weijters (juli 2023). *Korte vrijheidsstraffen: Een literatuuronderzoek naar het bereiken van strafdoelen met korte vrijheidsstraffen ten opzichte van andere straffen*. Den Haag: Wetenschappelijk Onderzoek- en Documentatiecentrum, 117 pp.

<https://repository.wodc.nl/bitstream/handle/20.500.12832/3281/Cahier%202023-07-volledige-tekst.pdf?sequence=1&isAllowed=y>

Samenvatting

Het uitgebreide literatuuronderzoek laat zien wat uit eerder onderzoek bekend is over de effectiviteit van korte vrijheidsstraffen in vergelijking met andere straffen. Daarbij is gekeken naar drie beoogde doelen van de straf: *speciale preventie*, *generale preventie* en *vergelding*. *Speciale preventie* houdt in dat door incapacitatie, speciale afschrikking en resocialisatie herhaalde criminaliteit van gestrafte personen wordt voorkomen. Vrijheidsstraffen zorgen voor incapacitatie; wanneer mensen vastzitten hebben ze minder mogelijkheden om nieuwe delicten te plegen. Daarnaast werken korte vrijheidsstraffen mogelijk meer afschrikwekkend dan andere straffen. Ook kan er tijdens een vrijheidsstraf worden gewerkt aan resocialisatie, bijvoorbeeld door trainingen te volgen tijdens detentie. Nederlands en internationaal wetenschappelijk onderzoek laat zien dat vrijheidsstraffen geen extra speciaal preventief effect hebben ten opzichte van andere typen straffen. In het onderzoek wordt ofwel een hogere recidive gevonden na korte vrijheidsstraffen dan na andere typen straffen (zoals boetes, taakstraffen en voorwaardelijke straffen) of geen verschil in recidive.

Het strafdoel *generale preventie* heeft betrekking op het voorkomen van criminaliteit in de samenleving door iedereen, niet alleen gestraften, te laten afzien van crimineel gedrag. Dit kan worden bereikt door o.a. generaal afschrikking. Internationaal onderzoek laat zien dat de criminaliteit iets lager is, wanneer de kans op een vrijheidsstraf in plaats van een ander type straf groter is. Dit kan komen doordat vrijheidsstraffen meer afschrikwekkend zijn dan andere typen straffen, maar ook doordat het insluiten van meer mensen criminaliteit voorkomt (incapacitatie). Er is dus ten hoogste een klein (extra) afschrikwekkend effect van vrijheidsstraffen ten opzichte van andere straffen.

Het strafdoel *vergelding* wordt bereikt wanneer het leed dat een dader wordt aangedaan in verhouding staat tot (de ernst van) het misdrijf en de mate waarin een dader verwijtbaar heeft gehandeld. Ofwel, er moet sprake zijn van proportionele leedtoevoeging. Daarmee wordt de boodschap overgedragen dat het criminele gedrag afkeurenswaardig is. Vergelding betekent dus niet zo zwaar mogelijk straffen, en ook niet dat de straf evenveel leed moet toebrengen als het misdrijf. De korte vrijheidsstraf kan proportionele leedtoevoeging betreffen, maar het is niet de enige soort straf waarmee proportioneel leed kan worden toegevoegd. Onderzoek naar de wisselkoers tussen straffen laat zien dat korte vrijheidsstraffen als even zwaar worden ervaren als iets langere niet-vrijheidsbenemende straffen, zoals voorwaardelijke straffen en taakstraffen. Ofwel, met verschillende straffen kan eenzelfde mate van afkeuring worden uitgedrukt.

Afsluitend

Binnen het strafrechtelijk beleid blijkt er een groot geloof in de afschrikkende werking van bestrafing. Het 'harder aanpakken' lijkt een permanente reflex bij allerlei ongewenst gedrag, zoals wanneer het gaat om verkeersovertredingen ('verkeershufters'), om agressie tegen werknemers met een publieke taak, of meer in het algemeen als favoriete repressieve benadering van criminaliteit vooral aan de rechterzijde van het politieke spectrum. Maar hoe zit het nu met het wetenschappelijk bewijs voor deze gedachte? Er lijkt een grote verwarring te bestaan: soms meent men dat strengere straffen wel degelijk helpt, anderen zien daar niets in, weer anderen denken dat een grotere pakkans wel afschrikkend werkt maar hogere straffen niet. Eerder verstuurdde ik al deze twee parels waarin prima overzichten worden gegeven over de effecten van (strenger) straffen en afschrikking: nummer 47 en 271, te downloaden vanaf: <https://prohic.nl/de-parels-van-jaap-de-waard/>.

Ten slotte, deze eerder verzonden kennisparel geeft naar mijn mening het meest complete overzicht naar de effectiviteit van straffen: <https://prohic.nl/2022/10/20/477-20-oktober-2022-the-effectiveness-of-sentencing-options-on-reoffending/>. Werken zwaardere straffen eigenlijk wel, bestaat er zoiets als afschrikking, hoe kun je percepties van pakkans ophogen, wat kunnen we leren van interviews met daders, is het justitiële systeem wel adequaat om strafdreiging te bevorderen? Allemaal basisvragen waar de huidige beschikbare kennis deels antwoord op kan geven. In veel staten van de USA en in het VK heeft men de roep om zwaardere straffen beant-

woord met het echt ook toedelen van dergelijke straffen. Het niveau van insluiting is daarmee dramatisch gestegen, evenals de kosten daarvan. Er is sprake van een 'prison industry'. Op basis van een fors aantal studies kan gesteld worden dat verhoging van de strafdreiging (veelal gevangenisstraf) in den brede geen of slechts een zwak effect zal sorteren. Treffend is dat onze Nederlandse straftoemeting (de gemiddelde strafduur) betrekkelijk constant is en alleen op onderdelen wijziging vertoont om mee te lopen met de veranderingen in de maatschappelijk denken (seksuele delicten, mensenhandel, 'zinloos geweld', geweld tegen publieke functionarissen en geweld achter de voordeur). *Het is dan ook vermeldenswaardig dat een strenger strafklimaat niet een gunstiger effect heeft op het criminaliteitsniveau dan een meer gematigd klimaat.* In de gehele Westerse wereld is de criminaliteit (even) sterk gedaald. In ons land is sprake van een gematigd strafklimaat: er worden niet zozeer minder vrijheidsstraffen uitgedeeld als wel dat die van relatief korte duur zijn. Hierin zijn we niet uniek – we delen dit met landen als Noorwegen, Denemarken en Zweden. Dat lijkt niet toevallig, want we staan cultureel het dichtst bij deze landen. Naast aspecten als betrekkelijk geringe machtsverschillen (die we met meer Westerse landen delen) is het bijzondere de 'zorgzame cultuur' die zich uit in een verzorgingsstaat en waarin criminaliteit minder alleen als een veiligheidskwestie wordt gezien maar ook als een sociale kwestie waarin hulp en zorg een belangrijke component zijn. Hiermee is het gematigd strafklimaat in Nederland een onderdeel van een bredere cultuur, die maakt dat we behoren (met onze Scandinavische familie) tot de landen met de grootste welvaart en geluk. Laten we die situatie vooral in stand houden.

7.2 Restorative justice programs and practices in juvenile justice: An updated systematic review and meta-analysis for effectiveness

Bron

Kimbrell, Catherine S., David B. Wilson & Ajima Olaghere (February 2023). 'Restorative justice programs and practices in juvenile justice: An updated systematic review and meta-analysis for effectiveness'. *Criminology & Public Policy*, vol. 22, February, pp. 161-195.
<https://onlinelibrary.wiley.com/doi/10.1111/1745-9133.12613>

Samenvatting

Restorative justice (RJ) in practice has taken on many different forms. It is argued that RJ does not have definitional boundaries, making it hard to limit its essence to that of a particular program, practice, philosophy, or outcome. Therefore, this study's objective was to systematically review and statistically synthesize all available research on RJ programs and related programs and practices using meta-analytic methods. Our updated systematic search and meta-analysis identified 57 unique studies, including 79 evaluations (18 random assignments and 61 quasi-experimental designs). We extracted 631 effect sizes related to delinquency, non-delinquency, and victim outcomes. Our meta-analysis showed that RJ programs and practices are associated with a small-to-moderate and statistically significant reduction in future delinquent behaviour relative to more traditional juvenile justice responses ($g=0.23$, 95% CI [0.14, 0.32]). Nevertheless, results were smaller for the more rigorous random assignment studies and nonsignificant, raising concerns about the robustness of this finding. Our most promising findings, however, were for the victim and non-delinquency outcomes.

The bottom line for RJ programs and practices is that the empirical evidence supports these programs in moderately reducing juvenile delinquency. However, the evidence appears more promising regarding non-delinquency outcomes for victims and youth participants involved in these programs. The results indicate that RJ programs and practices may be effective at reducing recidivism, albeit to a small-to-moderate extent, but have the added feature of meaningfully increasing perceptions of satisfaction and fairness for victim and youth participants. These results should be viewed as encouraging for policymakers, RJ practitioners, and proponents that emphasize the centrality of the victim in the process of crime and harm resolution, as well as those interested in alternative solutions to addressing youth crime.

Afsluitend

Twee jaar geleden maakte mijn goede vriend en *oud-collega Bert Berghuis* een aantal kritische opmerkingen in een door hem geschreven column over herstelrecht: <https://ccv-secondant.nl/platform/article/herstelrecht-als-alternatief-voor-het-strafrecht>. Ik maak afsluitend graag gebruik van een aantal van zijn observaties. Herstelbemiddeling is één van de vormen van herstelrecht, een vorm die niet expliciet plaatsvindt in het kader van de strafrechtelijke afhandeling, zij het dat de uitkomst van de bemiddeling eventueel wel een rol kan spelen in de wijze waarop de officier van justitie of de rechter beslist. Jaarlijks wordt in zo'n 1.400 gevallen geprobeerd de bemiddeling tot stand te brengen, vaak op initiatief van de dader, vaak na een geweldsdelict. Uiteindelijk vindt in een kwart feitelijk bemiddeling plaats, meest via een gesprek tussen beide partijen soms via een brief of een 'pendel' tussen beide door de bemiddelaar. In 2016 is voor herstelbemiddeling een beleidskader gekomen, nadat een periode van proefprojecten is afgesloten.

Deze proefprojecten betreffen ook een vorm van herstelrecht die als 'mediation' wordt aangeduid, welke expliciet plaats heeft in strafrechtelijk kader, vóórdat de officier van justitie of rechter tot een beslissing komt. Uit de evaluatie van de proeven blijkt dat herstelrecht vooral een rol kan spelen bij lichte (gewelds)delicten met een betrekkelijk geringe emotionele uitwerking die dan bij succesvolle afronding in een sepot eindigen. Inmiddels is in 2020 ook voor mediation een beleidskader opgesteld. Dat gaat ook om ongeveer 1.400 zaken per jaar, waarvan naar zeggen 84% succesvol is beëindigd met een overeenkomst tussen dader en slachtoffer.

Het effect van rechtsherstel, als die inderdaad tot stand komt, is veelal positief. Zowel de meeste slachtoffers als het merendeel van de daders vinden dit een bevredigende ervaring, althans een als zinnigere aanpak dan (alleen) de traditioneel strafrechtelijke. Ook zou er een gunstige uitwerking zijn op de mate waarin de dader recidiveert. Inderdaad blijkt uit vele studies dat degenen die meedoen aan bemiddeling of mediation minder kans maken op recidive dan de delinquenten uit een controlegroep. Maar daar zijn vraagtekens bij te zetten, zoals ook naar aanleiding van een Nederlandse studie die ook een lagere recidive liet zien naar voren is gebracht. Het grote probleem is 'zelfselectie': degenen die willen meedoen aan bemiddeling zijn om die reden al anders op een manier die toch al minder kans op recidive kan geven dan zij die niet willen of kunnen participeren.

In het ideale geval vindt willekeurig toewijzing plaats aan wel of niet bemiddeling. Als dat gebeurt, zoals bij jeugdige delinquenten in de USA, dan blijkt er nog een zeer kleine reductie van recidive over, drie keer zo klein als bij niet-random toewijzing. Dergelijke studies in de VK en Australië

lieten zien dat bemiddeling inderdaad tot minder recidive kan leiden, in ieder geval op kortere termijn. Dat zou niet voor iedereen opgaan maar wel voor specifieke groepen. Zo zou dit effect optreden voor zwaardere delicten, met name geweldsfeiten. Slotsom is dat rechtsherstel kan leiden tot bescheiden vermindering van recidive.

De opkomst van het herstelrecht is onderdeel van wat is aangeduid als de *emancipatie van het slachtoffer*. Oorspronkelijk werd dit met name door de *criminoloog Bianchi* gezien als een vervanging het strafrecht, later werd die beschouwd als een belangrijke aanvulling op de strafrechtspleging. De inmiddels gegroeide praktijk van het herstelrecht toont dat die aanvulling zich wel een vaste plaats lijkt te hebben verworven. Maar in kwantitatief opzicht blijft de interventie zeker vooralsnog bescheiden, die vooral bij geweldsfeiten een rol speelt en die *mogelijk zeker niet altijd succesvol is maar bij succes doorgaans positief uitwerkt*.

7.3 The effects of reward systems in prison: A systematic review

Bron

Elbers, Jan Maarten, Esther F.J.C. van Ginneken, Paul Nieuwbeerta, Miranda Boone & Hanneke Palmen (December 2022). 'The effects of reward systems in prison: A systematic review'. *International Journal of Law, Crime and Justice*, vol. 71, December, pp. 1-14.
<https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S1756061622000349?via%3Dihub>

Samenvatting

Using rewards to influence behavior and attitudes of incarcerated individuals is historical, widespread, and becoming increasingly popular. Surprisingly, little is known on the effectiveness of reward systems in prison (RSPs). This paper aims to address this gap. Method. A systematic review on RSPs was conducted, twenty-one studies met the inclusion criteria. Results. Overall, findings on RSP effectiveness were mixed. Three study types were identified. Type-1 studies indicated that experimental RSPs using tokens yield positive short-term behavioral effects in individuals cognitively functioning below average. Type-2 studies indicated that non-experimental RSPs are most successful when targeting high-risk participants and include cognitive program elements. Type-3 (qualitative) studies highlight three potential moderators: a pain of self-government, perceived legitimacy, and using family contact as a reward. Discussion. As overall study quality is below average, findings should be interpreted with caution. Results were partially congruent with prior research. Main outcomes:

- Dated studies report positive effects of the use of rewards in prison on behavior.
- Recent studies report mixed effects on the use of rewards in prison on behavior.
- Contemporary reward systems in prison are effective for high-risk participants.
- Contemporary reward systems in prison are effective when targeting cognitive change.
- Implementation factors can mediate system effectiveness, such as perceived legitimacy.

As this review highlighted that good quality studies on this topic are scarce, it goes without saying that any future research should try to expose causal relations through the adoption of experimental designs.

Afsluitend

Bijgesloten kennisparel is betrekkelijk uniek omdat voor het eerst een systematisch overzicht wordt gepresenteerd naar de effectiviteit van beloningssystemen die in gevangenen worden gebruikt om het gedrag en houding van gedetineerden te beïnvloeden. Daarmee is bruikbare kennis beschikbaar gekomen voor beleidsmakers in het strafrechtelijk penitentiair systeem en professionals die in gevangenen werken. Hiermee wordt kennis aangeboden waarmee beleidsbeslissingen op het gebied van detentiebeleid en professionals werkzaam binnen gevangenen worden geholpen om beloningssystemen effectief te implementeren en te gebruiken. Opnieuw kennis om van te leren.

7.4 The Effectiveness of Sentencing Options on Reoffending

Bron

Gormley, J., Melissa Hamilton & Ian Belton (September 2022). *The Effectiveness of Sentencing Options on Reoffending*. London: The Sentencing Council for England and Wales, 80 pp.

<https://www.sentencingcouncil.org.uk/wp-content/uploads/Effectiveness-of-Sentencing-Options-Review-FINAL.pdf>

Samenvatting

The Sentencing Council has published a review that brings together evidence on the effectiveness of different sentencing options on reoffending. This was commissioned in response to the Council's commitment in its Strategic Objectives 2021-2026 to "consider and collate evidence on effectiveness of sentencing" (Strategic Objectives 2021-2026) and to enable it to consider the most up-to-date evidence when developing and revising guidelines. The review covers research related to various topics, including factors associated with reoffending and desistance; the (direct and indirect) costs of different types of sentences currently available in England and Wales and how sociodemographic characteristics impact these issues. Research literature on sentencing over a period of 20 years (2002-2022) is reviewed, with a focus on the most recent evidence. The review strongly focused on literature in England and Wales, though findings from research conducted in other countries were considered to the extent they could be informative.

"A general deterrent effect would occur where a disposal makes other potential offenders less likely to offend (...). Despite pervasive '*common sense intuitions*', the evidence for a general deterrent effect related to sentence severity is weak (...). We will not go as far as saying there is no possibility of a general deterrent effect linked to sentence severity (...). However, we will say that, based on our literature review, there is no strong evidence to support more severe sentences on the basis of their general deterrent effects. Moreover, we note that some have argued it is time to accept that sentence severity has no effect on the level of crime in society."

The authors explain why general deterrence doesn't work. First, a severe sentence can only have a deterrent effect if offenders know about and understand it. But most people, and particularly those likely to commit crime, have a very vague idea of how crimes are sentenced. And the small likelihood of being caught undermines any deterrent effect of sentencing. Lastly, deterrence-based policies assume that people who commit crime make at least broadly rational decisions, "*giving some thought to benefits and costs*". But evidence points in the opposite direction, most crime being spontaneous, often driven by temper, mental health issues, drink or drugs. Those who commit crime don't think rationally about the exact sentence they would get where they convicted – they are caught up in the moment.

The report suggests most prison sentences regardless of length are not effective in reducing offending, whether via deterrence or rehabilitation. It points out that the caution (used by police out of court) is the cheapest and most successful disposal in terms of reducing repeat crime. What can the Sentencing Council do with this dynamite report? If its findings informed sentencing, we would have a completely different regime and halve the number of people in prison. But the Sentencing Council has no control over primary legislation. They can only develop guidelines for the legislation parliament has passed. They could though preface each guideline with a short explanation of what makes sentencing effective; and lobby the government to pass more effective criminal laws.

We all want to reduce crime and for criminal sentencing to play a part in achieving that. This report reflects the best evidence as to what might or might not work. And it's not more prison. Prison is a dead end.

Afsluitend

Alweer een mooie bijdrage met implicaties voor het strafrechtelijk beleid in Nederland. Werken zwaardere straffen eigenlijk wel, bestaat er zoiets als afschrikking, hoe kun je percepties van pakkans ophogen, wat kunnen we leren van interviews met daders, is het justitiële systeem wel adequaat om strafdreiging te bevorderen? Allemaal basisvragen waar de huidige beschikbare kennis deels antwoord op kan geven. In veel staten van de USA en in het VK heeft men de roep om zwaardere straffen beantwoord met het echt ook toedelen van dergelijke straffen. Het niveau van insluiting is daarmee dramatisch gestegen, evenals de kosten daarvan. Er is sprake van een 'prison industry'.

Op basis van een fors aantal studies kan gesteld worden dat verhoging van de strafdreiging (veelal gevangenisstraf) in den brede geen of slechts een zwak effect zal sorteren. Meer toegespitste inspanningen, gericht op specifieke delicten en doelgroepen, kunnen echter wel degelijk bijdragen aan afschrikking. Dan zal de subjectieve straffkans het gedrag kunnen beïnvloeden, met name als de strafdreiging zich opdringt aan de potentiële plegger door de combinatie van een gereede kans op snelle, zekere en serieuze negatieve consequenties die kunnen worden toegepast bij het plegen van delicten.

In ons land is dat nauwelijks gebeurd, evenals in andere landen zoals Duitsland en Canada. Treffend is dat onze straftoemeting betrekkelijk constant is in ons land, en alleen op onderdelen wijziging vertoont om mee te lopen met de veranderingen in de maatschappelijk denken (seksuele delicten, mensenhandel, 'zinloos geweld', geweld tegen publieke functionarissen en geweld achter de voordeur). *Het is dan ook vermeldenswaardig dat een strenger strafklimaat niet een gunstiger effect heeft op het criminaliteitsniveau dan een meer gematigd klimaat.* In de gehele Westerse wereld is de criminaliteit (even) sterk gedaald. In ons land is sprake van een gematigd strafklimaat: er worden niet zozeer minder vrijheidsstraffen uitgedeeld als wel dat die van relatief korte duur zijn. Hierin zijn we niet uniek – we delen dit met landen als Noorwegen, Denemarken en Zweden. Dat lijkt niet toevallig, want we staan cultureel het dichtst bij deze landen. Naast aspecten als betrekkelijk geringe machtsverschillen (die we met meer Westerse landen delen) is het bijzondere de 'zorgzame cultuur' die zich uit in een verzorgingsstaat, en waarin criminaliteit minder alleen als een veiligheidskwestie wordt gezien maar ook als een sociale kwestie waarin hulp en zorg een belangrijke component zijn. Hiermee is het gematigd strafklimaat in Nederland een onderdeel van een bredere cultuur, die maakt dat we behoren (met onze Scandinavische familie) tot de landen met de grootste welvaart en geluk.

7.5 Custodial Sanctions and Reoffending: A Meta-Analytic Review

Bron

Petrich, Damon M., Travis C. Pratt, Cheryl Lero Jonson & Francis T. Cullen (January 2022). 'Custodial Sanctions and Reoffending: A Meta-Analytic Review'. In: Michael Tonry (Ed.), *Crime and Justice: A review of Research*, vol. 50. Chicago: University of Chicago Press, pp. 1-72. <https://www.journals.uchicago.edu/doi/10.1086/715100>

Samenvatting

Beginning in the 1970s, the United States began an experiment in mass imprisonment. Supporters argued that harsh punishments such as imprisonment reduce crime by deterring inmates from reoffending. Sceptics argued that imprisonment may have a criminogenic effect. The sceptics were right. Previous narrative reviews and meta-analyses concluded that the overall effect of imprisonment is null. Based on a much larger meta-analysis of 116 studies, the current analysis shows that custodial sanctions have no effect on reoffending or slightly increase it when compared with the effects of noncustodial sanctions such as probation. This finding is robust regardless of variations in methodological rigour, types of sanctions examined, and sociodemographic characteristics of samples. All sophisticated assessments of the research have independently reached the same conclusion. The null effect of custodial compared with noncustodial sanctions is considered a 'criminological fact'. Incarceration cannot be justified on the grounds it affords public safety by decreasing recidivism. Prisons are unlikely to reduce reoffending unless they can be transformed into people-changing institutions on the basis of available evidence on what works organizationally to reform offenders.

Imprisonment can be justified on the grounds of just deserts and incapacitation, but the criminological fact of a null effect for custodial sanctions undermines any justification based on specific deterrence. In a time of evidence-based corrections, those favouring prisons on this basis are embracing a policy, with substantial economic and social costs, that has no demonstrable effects on reoffending. The research on custodial effects is thus salient in providing critics of incarceration with data showing that a key rationale for locking people up is empirically invalid. Advocates of custodial sanctions are in the uncomfortable position of defending something that the existing evidence concludes is ineffective.

An immediate objection is that these reforms are too costly. Three responses are merited. First, many practices are not expensive but simply require greater professionalism. Effective counselling sessions lasting an hour are no more expensive than ineffective counselling sessions lasting an hour. Similarly, interacting with prisoners using cognitive behaviour techniques costs no more than interacting with prisoners coercively and ineffectively. Second, with internet access, much inmate assessment and staff training can be conducted virtually and at low expense. Such services can be delivered from centralized locations, either from within departments of corrections or from universities, across multiple institutions. Third and most important, doing more of the same with dismal results is indefensible. The opportunity costs of failing to reduce reoffending are enormous: prisoners return to crime and often to prison, and citizens are victimized in minor and serious ways. These harms are potentially preventable. Prisoner lives should matter – for their benefit and ours.

Afsluitend

Tja, wat moet je hier nu beleidsmatig mee? Jaren geleden kwam oud-collega Bert Berghuis tot de volgende noties waar het de vrijheidsstraf betreft, ik vind ze wel goed passen bij de kennisparel van vandaag: https://www.researchgate.net/publication/287995045_Crime_rates_and_recidivism_not_reduced_by_more_severe_punishments. Men zou kunnen verwachten dat een grotere strafdreiging er toe zou leiden dat mensen die al eerder een zwaar delict pleegden het wel uit hun hoofd zouden houden dat nogmaals te gaan doen. Afschrikking dus. Misschien geldt dat voor sommigen. Voor anderen geldt dat langere opsluiting eerder een negatieve uitwerking heeft. Het blijkt dat het saldo van deze twee effecten niet positief is: de criminaliteit wordt er niet minder door en eerder volgt na zwaardere bestraffing meer dan minder recidive. Dit loopt in de pas met studies die aantonen dat gevangenisstraf vaak eerder negatief dan positief uitwerk – dit blijkt dus alleen maar sterker te worden bij langere opsluiting.

In vele staten van de USA en in het VK heeft men de roep om zwaardere straffen beantwoord met het echt ook toedelen van dergelijke straffen. Het niveau van insluiting is daarmee dramatisch gestegen, evenals de kosten daarvan. In ons land is dat niet gebeurd, evenals in andere landen zoals Duitsland en Canada. Treffend is dat onze straftoemeting betrekkelijk constant is in ons land, en alleen op onderdelen wijziging vertoont om mee te lopen met de veranderingen in de maatschappelijk denken (denk bijvoorbeeld aan seksuele delicten, mensenhandel, 'zinloos geweld', geweld tegen publieke functionarissen). Bepaald vermeldenswaardig is dat een strenger strafklimaat niet een gunstiger effect heeft op het criminaliteitsniveau dan een meer gematigd klimaat. In de gehele Westerse wereld is de criminaliteit (bijna even) sterk gedaald.

In ons land is sprake van een gematigd strafklimaat: er worden niet zozeer mínder vrijheidsstraffen uitgedeeld als wel dat die van relatief korte duur zijn. Hierin zijn we niet uniek – we delen dit met landen als Noorwegen, Denemarken en Zweden. Dat lijkt niet toevallig, want we staan cultureel het dichtst bij deze landen. Naast aspecten als betrekkelijk geringe machtsverschillen (die we met meer Westerse landen delen) is het bijzondere de 'zorgzame cultuur' die zich uit in een verzorgingsstaat, en waarin criminaliteit minder alleen als een veiligheidskwestie wordt gezien maar ook als een sociale kwestie waarin hulp en zorg een belangrijke component zijn. Hiermee is het gematigd strafklimaat in Nederland een onderdeel van een bredere cultuur, die maakt dat we behoren (met onze Scandinavische familie) tot de landen met de grootste welvaart en geluk. Het zal wegens de worteling in een bredere en diepere liggende waardenoriëntatie in Nederland weerstand oproepen als beoogd wordt met het strafklimaat een geheel andere weg in te slaan. De discussie destijds over de ISD-maatregel is daarvan een treffend voorbeeld: eerst door de minister voorgesteld als primair een maatregel om draaideurklanten een tijd uit de samenleving te halen, is het in de discussie met de Tweede Kamer en de beroepsgroepen als snel omgedraaid naar vooral een maatregel om met 'programma's' veelplegers op het goede pad te brengen. En zo is het maar net: 'Prevention beats detention'.

8 Jeugdcriminaliteit

8.1 Place-based approaches to tackling local youth violence: A review of evidence on models, implementation and impacts

Bron

Baidawi, Susan, Sara Valdebenito, Stephanie Smith, Michelle Irving, Emma Wills, Jade Mitchell, Amy Hall, Baoyi Tan, Jane Lewis & Aron Shlonsky (July 2023). *Place-based approaches to tackling local youth violence: A review of evidence on models, implementation and impacts*. London: Youth Endowment Fund, 145 pp. <https://youthendowmentfund.org.uk/reports/place-based-approaches-to-tackling-local-youth-violence/> en voor evaluatie aspecten zie: <https://youthendowmentfund.org.uk/wp-content/uploads/2023/08/Evaluating-place-based-approaches.pdf>

Samenvatting

This report sets out the findings of a series of linked studies drawing together evidence about place-based approaches (PBAs) to reduce youth violence. The project was commissioned by the Youth Endowment Fund (YEF) to support its key strategic work using PBAs and undertaken by a research consortium consisting of the Centre for Evidence and Implementation, Monash University and the Violence Research Centre (University of Cambridge). PBAs draw from socio-ecological theory. The place-based approach is rooted in recognition that youth violence is highly concentrated in specific localities and reflects features of the local environment. The PBA stems from a rationale that if youth violence reflects features of localities, its causes also need to be understood and addressed in the context of those localities. Common features of PBAs include that they focus on a specific locality, involve several agencies working together, emphasise community engagement and aim to tackle the cause as well as prevalence of the targeted issue.

This report brings together the findings from three components:

- A systematic, narrative synthesis of literature describing the theories and logic behind models of PBAs targeting youth violence and their implementation (the 'Review of Models and Implementation')
- A systematic review of evidence about the impacts of PBAs on youth violence (the 'Review of Evidence of Impact').
- Mapping and analysis of examples of UK-based PBAs addressing youth violence or linked issues (the 'Analysis of England PBAs').

The Review of Evidence of Impact highlights that PBAs can have a positive impact on youth violence, particularly serious violence. Across the three elements of the study, a clear set of key components of PBAs were identified. Although some reflect the inclusion criteria used, they emerged as key aspects of place-based working. These are:

Multi-agency working: This was described in texts included in the Review of Models and Implementation and in the Analysis of England PBAs as a key aspect of the PBA to bring together organisations whose support and involvement was critical to delivering the PBA activities. In addition, the Review of Evidence of Impact concluded that positive impacts were more evident when PBAs incorporated coordinated efforts with local stakeholders.

Community engagement: Again this was described in the Review of Models and Implementation and in the Analysis of England PBAs as being of central importance to PBAs working. It was seen as key for developing, implementing and evaluating PBAs and important to overcome any community mistrust of the PBA and stigma associated with being involved in the PBA, avoid the appearance of 'outside-in' approaches, and ensure the community does not feel exploited by the PBA or associated research and that the initiative becomes rooted in the community.

Reflecting local context: From the Review of Models and Implementation and Analysis of England PBAs, we know that PBA localities were primarily selected for high rates of violence and, as noted, the involvement of local partners and communities was seen as critical. For many PBAs, activity selection began by identifying and prioritising local needs through analysis of local data and local consultation. Strategies for identifying possible activities included matching evidence-based programmes with identified community needs and developing or using local activities, programmes and services.

Targeting impacts and activities at multiple levels: The Review of Models and Implementation found that most PBAs aligned with a public health approach, simultaneously addressing multiple ecological levels of influence (e.g. individual, family, school and neighbourhood levels), and involved primary prevention activity combined with targeted approaches to high-risk individuals

(secondary and/or tertiary prevention activity). The Review of Evidence of Impact found that the most effective PBAs targeted youth considered at risk or high risk (secondary and/or tertiary), and some combined this with primary activity aimed at the broader youth population. The Analysis of England PBAs similarly described PBAs targeting specific sub-groups and the community as a whole.

A phased approach with appropriate timelines: The Review of Models and Implementation found that where publications reported timelines, the preparation phase lasted on average nearly 10 months (16 months for non-CTC PBAs), the delivery phase lasted on average around 14 four and a half years and the evaluation phase lasted just under four years. The importance of the preparation phase was emphasised in the Analysis of England PBAs.

Using data and evidence to identify community needs: This, as noted above, was a prevalent approach described in the Review of Models and Implementation as well as in the Analysis of England PBAs and is a core approach in models such as CTC.

Afsluitend

Een prima kennisparel al zeg ik het zelf. O ja, dit blijf ik ook herhalen wanneer het om het fenomeen van jeugdcriminaliteit gaat. Het gaat de laatste jaren meer dan de goede kant op. Volgens sommigen is er zelf sprake van 'verdampende jeugdcriminaliteit': https://www.researchgate.net/publication/314285489_Verdampende_jeugdcriminaliteit_Verklaringen_van_de_internationale_daling. Dat betekent natuurlijk niet dat de aandacht voor het fenomeen van jeugdcriminaliteit kan worden verminderd. Het is zaak om de ontwikkeling in omvang en ernst van het fenomeen te blijven volgen. Want ontwikkelingen in de jeugdcriminaliteit zijn moeilijk te voorspellen. Duidelijk is wel dat de ontwikkeling op dit moment in de goede richting gaat. Het blijkt dat het totaal aantal verdachten tussen 2006 en 2021 met 57% is afgenomen. Wanneer we naar een aantal leeftijdsgroepen kijken dan blijkt het volgende Tussen 12-17 jaar een afname met 72%; tussen 18-24 jaar een afname met 57%; tussen 25-44 jaar een afname met 52%; tussen 45-64 jaar een afname met 48%; en vanaf 65+ een afname met 30%. En daar mag de vlag ook weleens voor worden uitgestoken.

8.2 The great decline in adolescent risk behaviours: Unitary trend, separate trends, or cascade?

Bron

Ball, Jude, Richard Grucza, Michael Livingston, Tom ter Bogt, Candace Currie & Margaretha de Looze (January 2023). 'The great decline in adolescent risk behaviours: Unitary trend, separate trends, or cascade?' *Social Science & Medicine*, vol. 317, January, pp. 1-15. <https://www.science-direct.com/science/article/pii/S0277953622009224>

Samenvatting

In many high-income countries, the proportion of adolescents who smoke, drink, or engage in other risk behaviours has declined markedly over the past 25 years. We illustrate this behavioural shift by collating and presenting previously published data (1990–2019) on smoking, alcohol use, cannabis use, early sexual initiation and juvenile crime in Australia, England, the Netherlands, New Zealand, and the USA, also providing European averages where comparable data are available. Then we explore empirical evidence for and against hypothesised causes of these declines. Specifically, we explore whether the declines across risk behaviours can be considered 1) a 'unitary trend' caused by common underlying drivers; 2) separate trends with behaviour-specific causes; or 3) the result of a 'cascade' effect, with declines in one risk behaviour causing declines in others.

We find the unitary trend hypothesis has theoretical and empirical support, and there is international evidence that decreasing unstructured face-to-face time with friends is a common underlying driver. Additionally, evidence suggests that behaviour-specific factors have played a role in the decline of tobacco smoking (e.g. decreasing adolescent approval of smoking, increasing strength of tobacco control policies) and drinking (e.g. more restrictive parental rules and attitudes toward adolescent drinking, decreasing ease of access to alcohol). Finally, declining tobacco and alcohol use may have suppressed adolescent cannabis use (and perhaps other risk behaviours), but evidence for such a cascade is equivocal.

We conclude that the causal factors behind the great decline in adolescent risk behaviours are multiple. While broad contextual changes appear to have reduced the opportunities for risk behaviours in general, behaviour-specific factors have also played an important role in smoking and drinking declines, and 'knock-on' effect from these behavioural domains to others are possible. Many hypothesised explanations remain to be tested empirically.

The 20 years from 1999 to 2019 saw a major international decline in adolescent risk behaviours particularly cigarette smoking, alcohol use and juvenile crime, but also including cannabis use and sexual initiation. Emerging evidence suggests that common underlying drivers (e.g. less unstructured in-person socialising) have played an important role in this behavioural shift. Behaviour-specific factors also contributed to declines in tobacco and alcohol use. Nock-on effects from tobacco and alcohol to other behavioural domains are highly plausible, but definitive evidence is lacking. The complexity of the interplay of factors in the social context and in youth lifestyles suggests that a systemic and ecological approach is needed to fully understand the decline in risk behaviour among young people.

Afsluitend

Tja, in tegenstelling tot de vaak morele paniek over het criminele en risicovolle gedrag van jongeren blijkt het allemaal wel mee te vallen. Verhalen over 'toenemend geweld', wapenbezit, verharding, verjonging, en toegenomen asociaal gedrag (b)lijken zwaar overtrokken. Zowel in Nederland als daarbuiten. Uiteraard niet om te bagatelliseren, er is sprake van kleine groepen jongeren die instrumenteel gewelddadig en risicovol gedrag vertonen, maar met de meerderheid van de jeugd gaat het goed.

Er is in Nederland en daarbuiten sprake van een langjarige forse daling in de jeugdcriminaliteit en jeugdig risicogedrag: https://www.researchgate.net/publication/314484605_Inleiding. Op basis van onderstaande dia kan gesproken worden van 'verdampende jeugdcriminaliteit'. Hopen dat de beleidsmakers binnen het ministerie van Justitie & Veiligheid in Den Haag hier notie van nemen. Dat heet namelijk 'evidence-based beleid' voeren. Wanneer je hier geen notie van neemt is eerder sprake van 'instinctbeleid' (dit begrip tref je trouwens niet aan wanneer je het op Google intikt). Ik zal er patent op aanvragen.

Toch blijft er iets knagen waar het de ontwikkeling in de jeugdcriminaliteit betreft. Zo steunt korpschef Henk van Essen van de Nationale Politie gisteren een oproep van een criminoloog eerder deze week dat er meer onderzoek gedaan zou moeten worden naar de achterliggende redenen dat de jeugdcriminaliteit verhardt. Van Essen noemt dat fenomeen 'een hele zorgelijke ontwikkeling', zei hij in het tv-programma *WNL Op Zondag*: <https://www.nd.nl/varia/varia/1158116/korpschef-steunt-oproep-meer-onderzoek-naar-jeugdcriminaliteit>. Dat lijkt een prima idee, maar hopelijk wordt er dan wel notie genomen van deze eerder verzonden kennisparel: <https://prohic.nl/2022/11/17/494-17-november-2022-woon-en-pleegbuurten-van-geregistreerde->

[jeugdcriminaliteit-de-samenhang-met-buurtkenmerken-en-de-veranderingen-die-zich-daarin-voordoen-over-de-tijd/](#) en dit artikel: <https://bureaubeke.nl/publicaties/verharding-van-de-jeugdcriminaliteit/>.

Dan blijkt dat 5% van de bekende daders verantwoordelijk te zijn voor 40% van bepaalde delicten. Ook geografisch is de criminaliteit niet evenredig verdeeld, er is sprake van zogenoemde 'hot places'. Dit zijn buurten, locaties en bedrijventerreinen waar (georganiseerde) criminaliteit zich bovengemiddeld voordoet. Er is sprake van geconcentreerde 'criminele brandhaarden'. En nu blijkt die concentratie zich ook voor te doen bij de woon- en pleegplaatsen van jeugdige delinquenten. Kortom: dit geeft de mogelijkheden om met een selectief en gericht criminaliteitsbeleid er veel meer preventief en repressief effectief worden opgetreden tegen allerlei vormen van criminaliteit, ook tegen jeugdcriminaliteit op buurtniveau. Focus en selectie op de criminaliteitsconcentratie is dan de kern van de preventieve en repressieve aanpak.

8.3 A Meta-Analysis of the Effects of Wilderness Therapy on Delinquent Behaviors Among Youth

Bron

Beck, Natalie & Jennifer Wong (March 2022). 'A Meta-Analysis of the Effects of Wilderness Therapy on Delinquent Behaviors Among Youth'. *Criminal Justice and Behaviour*, 3 March, pp. 1-30. <https://journals.sagepub.com/doi/full/10.1177/00938548221078002>

Samenvatting

The purpose of the present meta-analysis was to determine the effectiveness of wilderness therapy in addressing youth delinquency. A systematic review of the literature was conducted using 27 electronic databases and numerous gray literature sources, surveying literature published from 1990 to 2020. The search identified 189 potential studies for inclusion, resulting in a final study pool of 11 studies contributing 14 effect sizes from a total sample of 1,874 treatment youths. Both self-reported delinquency and caregiver-reported delinquency were examined using separate random-effects models. Pooled analyses yielded large, positive, and significant effects of 0.832 and 1.054 respectively, indicating that wilderness therapy is potentially an effective tool for addressing delinquent behaviors among youth. Limitations of the study include a lack of moderator analyses due to the small sample sizes. Wilderness therapy is a promising form of diversion programming and further investigation into this treatment modality is warranted.

The current study used systematic review and meta-analysis to evaluate the effectiveness of WT programming at reducing self- and caregiver-reported delinquency. Eleven studies reporting 14 effect sizes met inclusion criteria and results indicate that WT programs are effective in reducing both self- and caregiver-reported delinquent behaviors among youth. WT programming has generally focused on skills-building tasks, such as creating shelter, building fires, and other survival-based skills, as well as recreational activities that require mental and physical endurance. Previous meta-analyses have mostly cited significant benefits of WT: for example, improvements in self-esteem, behavior, and recidivism outcomes. Findings from the present study support prior evidence of reductions in self-/caregiver reported delinquent behaviors; however, the current study presents stronger effects than previously found in meta-analyses.

Afsluitend

Wildernistherapie wordt ook wel beschreven als 'uitdagingscursussen', 'avontuurtherapie' en 'wildernis ervaringsprogramma's'. Een verscheidenheid aan theoretische concepten wordt gebruikt in wildernistherapie waaronder op mindfulness gebaseerde therapie en cognitieve gedragstherapie. In de meeste wildernistherapieprogramma's brengen jongeren het grootste deel van hun tijd door in tenten in het bos met een groep van acht tot twaalf leeftijdsgenoten. De deelnemers worden begeleid door drie niet tot therapeuten opgeleide medewerkers die verantwoordelijk zijn voor de dagelijkse activiteiten. Er is altijd veel over te doen geweest. Er is sprake van een *hulpverlenings-industrie*, sommige deelnemers worden geestelijk en lichamelijk mishandeld en deelnemers zouden levenslange trauma's overhouden aan de deelname. Voor deze kritische kanttekeningen verwijs ik de lezer naar: <https://www.deseret.com/2021/7/12/22565911/can-the-300-million-teen-therapy-sector-be-reformed-by-legislation-and-public-pressure-paris-hilton>.

Hoe het ook zij, bijgesloten systematisch overzicht laat positieve effecten zien. Ondanks de beperkingen van het beperkte aantal studies die in de analyse zijn meegenomen, laten de resultaten zien dat dergelijke programma's een aantal veelbelovende elementen bevatten om risicjongeren voor verder afglijden in een criminele carrière te behoeden. Verder onderzoek is nodig om deze kennis op een bruikbare manier toe te passen in beleid en praktijk. Uitdagingen voor onderzoekers en beleids mensen.

8.4 Stop de in- en doorgroei: Een praktijkscan op interventies die vanuit BOTOC-gelden zijn opgestart om doorgroei en rekrutering van jongeren in de criminaliteit te stoppen

Bron

Kuppens, Jos, Kenny Kathmann & Henk Ferwerda (2022). *Stop de in- en doorgroei: Een praktijkscan op interventies die vanuit BOTOC-gelden zijn opgestart om doorgroei en rekrutering van jongeren in de criminaliteit te stoppen*. Arnhem: Bureau Beke, 47 pp.

Langenveld, Nicole & Frannie Herder (2022). *Houd jongeren uit de georganiseerde criminaliteit: Aanpak risicojeugd en jeugdgroepen*. Utrecht Centrum voor Criminaliteit en Criminaliteitspreventie, 16 pp. https://wegwijzerjeugdenveiligheid.nl/fileadmin/user_upload/Bestanden/Onderwerpen/Jugdcriminaliteit/CCV220713 J V Houd jongeren uit criminaliteit.pdf

Samenvatting

Om jongeren niet te laten afglijden richting georganiseerde criminaliteit is het project Breed Offensief Tegen Criminaliteit (BOTOC) bij acht gemeenten uitgezet. In opdracht van het Wetenschappelijk Onderzoek- en Documentatiecentrum heeft Bureau Beke samen met het Centrum voor Criminaliteitspreventie en veiligheid (het CCV) meerdere producten ontwikkeld ter ondersteuning van deze gemeenten.

Voor de aanpak van de georganiseerde criminaliteit is het van belang om te weten waarom bepaalde jongeren en jongvolwassenen de georganiseerde criminaliteit ingaan. Daarom is in een eerdere fase literatuuronderzoek verricht naar risico- en beschermende factoren voor ingroeimechanismen en rekruteringsprocessen van jongeren in de georganiseerde misdaad. De nu geopenbaarde notitie 'Stop de in- en doorgroei' is het vervolg hierop. In deze notitie worden de bevindingen uit een praktijkscan onder de acht BOTOC-gemeenten beschreven. Het gaat daarbij om interventies die in de oorspronkelijke BOTOC-plannen van de acht gemeenten door het ministerie van Justitie en Veiligheid zijn gefinancierd.

Deze interventies zijn op een rij gezet, waarna er onder andere nader is ingegaan op de (wetenschappelijke) onderbouwing ervan. Ook worden bevindingen uit de uitvoeringspraktijk beschreven. Op basis van zowel het literatuuronderzoek en de praktijkscan heeft het CCV een voor gemeenten bruikbare kenniskaart en een animatie ontwikkeld.

Afsluitend

Twee prima 'pareltjes' van de beschikbare kennis rond ingroeimechanismen en rekruteringsprocessen van jongeren in de georganiseerde misdaad. Ze zijn beide op de praktijk gericht. Hopelijk worden ze daar dan ook gebruikt bij het formuleren van de preventieve aanpak van georganiseerde misdaad. Daar kan dit document ook behulpzaam bij zijn: https://www.researchgate.net/publication/338999955_Preventieve_en_bestuurlijke_aanpak_van_georganiseerde_criminaliteit_in_Nederland_Een_multidimensionale_aanpak.

In het kader van het te implementeren grootschalige landelijke programma *Preventie met Gezag* bieden beide rapporten in ieder geval mooie (uit de wetenschap vertaalde) handvaten bij die aanpak. Maak er vooral gebruik van.

8.5 Woon- en pleegbuurten van geregistreeerde jeugdcriminaliteit: De samenhang met buurtkenmerken en de veranderingen die zich daarin voordoen over de tijd

Bron

Tollenaar, N., J. Broers & A.M. van der Laan (november 2022). *Woon- en pleegbuurten van geregistreeerde jeugdcriminaliteit: De samenhang met buurtkenmerken en de veranderingen die zich daarin voordoen over de tijd*. Den Haag: Ministerie van Justitie & Veiligheid, Wetenschappelijk Onderzoek- en Documentatiecentrum, 106 pp. <https://repository.wodc.nl/handle/20.500.12832/3218>

Samenvatting

In het onderzoek is de samenhang onderzocht tussen jeugdcriminaliteit en buurtkenmerken, en de veranderingen die zich daarin voordoen over de tijd. Onder jeugdcriminaliteit verstaan we criminaliteit met een verdachte tussen de twaalf en drieëntwintig jaar. Over het algemeen is de jeugdcriminaliteit in de afgelopen 10 jaar afgenomen, maar niet overal of niet overal even sterk. In dit onderzoek keken we naar de jeugdcriminaliteit die de politie registreerde in 2016 tot en met 2019 in alle buurten in Nederland.

Naast de concentratie in buurten waar jeugdcriminaliteit gepleegd wordt, de pleegbuurten, zien we ook een concentratie in buurten waar plegers van jeugdcriminaliteit wonen, de woonbuurten. 14% van de jeugdige verdachten woont in 1% van de buurten en 50% in maar 10% van de buurten. We zien weinig verandering over de tijd als het gaat om deze percentages jeugdcriminaliteit in pleeg- en woonbuurten. Sommige delicten zijn sterker geconcentreerd in bepaalde buurten dan andere. Door de politie geregistreeerde wapens- en drugsdelicten concentreren zich duidelijk in een beperkt aantal buurten. Vermogens- en geweldsdelicten zijn juist het meest gespreid.

Van buurten die van 2016 tot en met 2019 de meeste jeugdige verdachten per duizend leeftijdgenoten telden, bevinden zich in de top één procent zowel stedelijke als niet-stedelijke buurten. Kijk bij de aanpak van jeugdcriminaliteit op buurtniveau daarom niet alleen naar grote steden, maar ook naar minder stedelijke buurten en buurten in plattelandsgemeenten.

In zijn algemeenheid kun je zeggen dat typische pleegbuurten waar de politie de meeste jeugdcriminaliteit registreert zich kenmerken door relatief veel horeca, uitgaansgelegenheden en winkels. In buurten waar de meeste jeugdige verdachten wonen, wonen relatief meer jonge mannen, mensen met een migratieachtergrond en zijn er meer huishoudens die onder het sociaal minimum leven. Individuele kenmerken van jeugdige verdachten zelf en hun sociale omgeving lijken bij het plegen van delicten echter belangrijker dan buurtkenmerken.

Afsluitend

Opnieuw wordt op basis van bijgesloten kennisparel hard bewijs geleverd over de zogenoemde wet van *criminaliteitsconcentratie*. Die wet houdt het volgende in. In Nederland is sprake van een scheve verdeling van de 'criminaliteitslasten'. Dat is zowel geografisch, aan daderkant en aan slachtofferkant het geval. Zo vindt bijna 45% van het geweld plaats bij slechts 10% van de slachtoffers met een publieke taak. Ook binnen het bedrijfsleven treffen we deze concentratie van slachtofferschap aan. Zo neemt 3% van het totaal aantal vestigingen binnen de detailhandel meer dan 50% van het geschatte totale slachtofferschap voor haar rekening. Aan daderkant blijkt 5% van de bekende daders verantwoordelijk te zijn voor 40% van bepaalde delicten. Ook geografisch is de criminaliteit niet evenredig verdeeld, er is sprake van zogenoemde 'hot places'. Dit zijn buurten, locaties en bedrijventerreinen waar (georganiseerde) criminaliteit zich bovengemiddeld voordoet. Er is sprake van geconcentreerde 'criminele brandhaarden'. En nu blijkt die concentratie zich ook voor te doen bij de woon- en pleegplaatsen van jeugdige delinquenten.

Kortom: dit geeft de mogelijkheden om met een selectief en gericht criminaliteitsbeleid er veel meer preventief en repressief effectief worden opgetreden tegen allerlei vormen van criminaliteit, ook tegen jeugdcriminaliteit op buurtniveau. Opnieuw nog een opmerking, het gaat de goede kant uit met de jeugdcriminaliteit in Nederland. Er is sprake van een significante daling:

<https://www.researchgate.net/publication/314484605> Inleiding.

9 Geweld in partnerrelaties/Geweld tegen kinderen

9.1 Impactmonitor aanpak huiselijk geweld en kindermishandeling 2022

Bron

Centraal Bureau voor de Statistiek (januari 2023). *Impactmonitor aanpak huiselijk geweld en kindermishandeling 2022*. Den Haag: Centraal Bureau voor de Statistiek, 28 pp.

<https://www.cbs.nl/nl-nl/maatwerk/2023/05/impactmonitor-aanpak-huiselijk-geweld-en-kindermishandeling-2022>

Samenvatting

Op basis van de meest actuele gegevens uit bestaand onderzoek wordt een schatting gegeven van de omvang van huiselijk geweld en kindermishandeling. Hierbij wordt onderscheid gemaakt tussen slachtoffers van huiselijk geweld en van kindermishandeling. Voor de prevalentie van kindermishandeling zijn uitkomsten uit het onderzoeksprogramma van het WODC uit 2019 naar de prevalentie van huiselijk geweld en kindermishandeling gebruikt. Meer specifiek is gebruik gemaakt van het overkoepelde syntheserapport van het WODC en twee deelstudies: een zelfrapportagestudie kindermishandeling onder scholieren van de Radboud Universiteit en een informantenstudie kindermishandeling onder professionals die werken met kinderen van Universiteit Leiden/TNO Child Health. Op basis van deze onderzoeken worden ook enkele (persoons)kenmerken van slachtoffers beschreven. Op basis van de Prevalentiemonitor Huiselijk Geweld en Seksueel Grensoverschrijdend Gedrag 2022 (PHGSG 2022) wordt inzicht gegeven in de prevalentie van huiselijk geweld en de mate waarin slachtoffers van huiselijk geweld (en seksueel grensoverschrijdend gedrag) het geweld/gedrag bespreken met anderen. Daarnaast wordt de aard van het geweld beschreven op basis van gegevens van Veilig Thuis. De Veilig Thuis-organisaties zijn het adviespunt en meldpunt voor huiselijk geweld en kindermishandeling. Ten slotte wordt nader gekeken naar plegers van huiselijk geweld op basis van een recidiveonderzoek van het WODC, waarbij recidive is gedefinieerd in termen van strafzaken.

Voor een optimale aanpak van huiselijk geweld en kindermishandeling is een goede verbinding nodig tussen de zorgketen enerzijds en de justitie- en veiligheidsketen anderzijds. Dit geldt zowel bij het in beeld krijgen van (vermoedens van) huiselijk geweld en kindermishandeling als bij het stoppen en duurzaam oplossen van het geweld. De politie is dan ook een belangrijke partij als het gaat om meldingen aan Veilig Thuis. Door de politie zijn in het eerste halfjaar van 2022 42.145 meldingen bij Veilig Thuis gedaan. Dit is 4% meer dan in het eerste halfjaar van 2021, maar 3% minder dan in het eerste halfjaar van 2020. In heel 2021 meldde de politie bijna 81.000 gevallen van huiselijk geweld en/of kindermishandeling.

Afsluitend

Meten is weten en wanneer er zicht is op achtergronden, omvang en ernst van de problematiek kun je die problematiek wel of niet als problematisch definiëren. Dat geldt ook voor de uitkomsten van de bijgesloten kennisparel van vandaag. Opnieuw blijkt dat wij in Nederland ten opzichte van andere vergelijkbare landen verreweg zijn met de beschikbare bronnen om criminaliteit, rechts-handhaving, beleid en toegepaste interventies in kaart te brengen. Dat zijn belangrijke inzichten om het betreffende beleid, de implementatie daarvan en de praktische uitvoering zo effectief en efficiënt als mogelijk vorm te geven. En meer belangrijk, om daarmee slachtofferschap en de vaak ernstige gevolgen te voorkomen.

9.2 Responding to the trauma that is endemic to the criminal legal system: Many opportunities for juvenile prevention, intervention, and rehabilitation

Bron

Keels, Micere (January 2024 to appear). 'Responding to the trauma that is endemic to the criminal legal system: Many opportunities for juvenile prevention, intervention, and rehabilitation'. *Annual Review of Criminology*, vol. 7, pp. 1-27. <https://www.annualreviews.org/doi/abs/10.1146/annurev-criminol-022222-040148>

Samenvatting

There is increasing pressure for the juvenile criminal legal system to address trauma; this is in response to advances in the science of trauma and adversity, evidence from interventions showing promising outcomes for juveniles coping with trauma, and development of systemic frameworks for providing trauma-informed care. This review details how exposure to potentially traumatic events can create primary, secondary, and tertiary effects that are relevant to how the criminal legal system engages with juveniles coping with trauma.

Associations that could be dismissed on methodological challenges can no longer be ignored as an increasingly sophisticated body of prospective studies replicate previous cross-sectional and retrospective studies, which found a higher prevalence of trauma among system-involved juveniles and show that exposure to potentially traumatic events and trauma symptoms play causal roles in engaging in behaviors that can be classified as criminal offending. Additionally, several examples are used to illustrate how racialized exposure to systemic trauma across generations underlies racialized disparities in persistent criminal offending—overexposure to potentially traumatic events and underexposure to coping resources.

A broad range of developmental and criminological research is drawn upon to provide frameworks for implementing trauma-informed care as a systemic intervention aimed at minimizing retraumatization and using every interaction that juveniles have with the criminal legal system to contribute to recovery and prevent recidivism. The individual studies, systematic reviews, and meta-analyses discussed in this review article represent a substantial body of evidence supporting the understanding that trauma is causally linked to engaging in behaviors that can be categorized as violent offending.

Afsluitend

Systematische reviews tonen aan dat de samenhang tussen trauma en delinquent gedrag significant is. Onderzoek verricht in 13 landen, waaronder Nederland toont het volgende aan. De 124 geanalyseerde onderzoeken laten zien dat jongeren die ten minste één ongunstige traumatische gebeurtenis meemaken een meer dan 12 keer grotere kans maken om met het formele justitiële systeem in aanraking te komen versus betrokken jongeren die geen traumatische gebeurtenis hebben meegemaakt <https://journals.sagepub.com/doi/fulls/10.1177/15248380211013132>.

Ongunstige ervaringen uit de kindertijd hebben dus significante nadelige gevolgen voor de ontwikkeling van criminaliteit en recidive onder jongeren. Deze vaak traumatische gebeurtenissen doen zich voor in de kindertijd vanaf de geboorte tot de leeftijd van 17 jaar. Het betreft de volgende tien negatieve ervaringen: emotioneel, fysiek of seksueel misbruik; emotionele of fysieke verwaarlozing; getuige zijn geweest van huiselijk geweld; drugsmisbruik of geestelijke gezondheidsproblemen; scheiding van de ouders of vechtscheiding; gevangenisstraf/opsluiting van een lid van het huishouden. De algemene significante associatie tussen traumatische ervaringen en recidive heeft belangrijke implicaties voor het jeugdstrafrechtbeleid. Ten eerste bevestigt de significante impact hiervan op recidive opnieuw het belang van screening op jeugdtrauma's in jeugdstrafzaken en ten tweede voor het toepassen van *evidence-based interventions*. De bestaande kennis kan hierbij een oplossende rol spelen, lees bijgesloten kennisparel maar eens.

9.3 Technology-based and digital interventions for intimate partner violence: A systematic review and meta-analysis

Bron

Emezue, Chuka, Jo-Ana D. Chase, Tipparat Udmuangpia & Tina L. Bloom (September 2022). 'Technology-based and digital interventions for intimate partner violence: A systematic review and meta-analysis'. *Campbell Systematic Reviews*, vol. 18, no. 3, September, pp. 1-69. <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/full/10.1002/cl2.1271>

Samenvatting

A growing body of research shows the promise and efficacy of technology-based or digital interventions in improving the health and well-being of survivors of intimate partner violence (IPV). In addition, mental health comorbidities such as anxiety, post-traumatic stress disorder (PTSD), and depression occur three to five times more frequently in survivors of IPV than non-survivors, making these comorbidities prominent targets of technology-based interventions. Still, research on the long-term effectiveness of these interventions in reducing IPV victimization and adverse mental health effects is emergent. The significant increase in the number of trials studying technology-based therapies on IPV-related outcomes has allowed us to quantify the effectiveness of such interventions for mental health and victimization outcomes in survivors. This meta-analysis and systematic review provide critical insight from several randomized controlled trials (RCTs) on the overall short and long-term impact of technology-based interventions on the health and well-being of female IPV survivors.

The authors synthesize current evidence on the effects of technology-based or digital interventions on mental health outcomes (depression, anxiety, and PTSD) and victimization outcomes (physical, psychological, and sexual abuse) among IPV survivors. We examined multiple traditional and grey databases for studies published from 2007 to 2021. Traditional databases (such as PubMed Central, Web of Science, CINAHL Plus, and PsychINFO) and grey databases were searched between April 2019 and February 2021. In addition, we searched clinical trial registries, government repositories, and reference lists. Authors were contacted where additional data was needed. We identified 3,210 studies in traditional databases and 1,257 from grey literature. Over 2,198 studies were determined to be duplicates and eliminated, leaving 64 studies after screening titles and abstracts. Finally, 17 RCTs were retained for meta-analysis. A pre-registered protocol was developed and published before conducting this meta-analysis.

We included RCTs targeting depression, anxiety, PTSD outcomes, and victimization outcomes (physical, sexual, and psychological violence) among IPV survivors using a technology-based intervention. Eligible RCTs featured a well-defined control group. There were no study restrictions based on participant gender, study setting, or follow-up duration. Included studies additionally supplied outcome data for calculating effect sizes for our desired outcome. Studies were available in full text and published between 2007 and 2021 in English. Pooled results from 17 RCTs yielded 18 individual effect size comparisons among 4,590 survivors (all females). Survivors included college students, married couples, substance-using women in community prisons, pregnant women, and non-English speakers, and sample sizes ranged from 15 to 672. Survivors' ages ranged from 19 to 41.5 years. Twelve RCTs were conducted in the United States and one in Canada, New Zealand, China (People's Republic of), Kenya, and Australia. The results of this meta-analysis found that technology-based interventions significantly reduced *depression* among female IPV survivors at 0–3 months only (SMD=-0.08, 95% confidence interval [CI]=-0.17 to -0.00), *anxiety* among IPV survivors at 0-3 months (SMD=-0.27, 95% CI=-0.42 to -0.13, $p=0.00$, $I^2=25%$), and *physical violence victimization* among IPV survivors at 0-6 months (SMD=-0.22, 95% CI = -0.38 to -0.05). We found significant reductions in psychological violence victimization at 0–6 months (SMD=-0.34, 95% CI=-0.47 to -0.20) and at >6 months (SMD=-0.29, 95% CI=-0.39 to -0.18); however, at both time points, there were outlier studies. At no time point did digital interventions significantly reduce *PTSD* (SMD=-0.04, 95% CI=-0.14 to 0.06, $p=0.46$, $I^2=0%$), or *sexual violence victimization* (SMD=-0.02, 95% CI=-0.14 to 0.11, $I^2=21%$) among female IPV survivors for all. With outlier studies removed from our analysis, all summary effect sizes were small, and this small number of comparisons prevented moderator analyses.

The results of this meta-analysis are promising. Our findings highlight the effectiveness of IPV-mitigating digital intervention as an add-on (not a replacement) to traditional modalities using a coordinated response strategy. Our findings contribute to the current understanding of 'what works' to promote survivors' mental health, safety, and well-being. Future research could advance the science by identifying active intervention ingredients, mapping out intervention principles/mechanisms of action, best modes of delivery, adequate dosage levels using the treatment intensity matching process, and guidelines to increase feasibility and acceptability.

Afsluitend

De bijgesloten kennisparel is de eerste die een uitgebreide review en meta-analyse heeft uitgevoerd van op technologie gebaseerde interventies om de geestelijke gezondheid bij vrouwelijke slachtoffers van huiselijk geweld te verbeteren. Ondanks dat de effectgroottes bescheiden zijn en inconsistent met eerdere meta-analyses over dit onderwerp ziet de aanpak er veelbelovend uit. Geweldinterventies die op technologie gebaseerde interventies gebruiken kunnen als een extra ondersteuning worden gezien om slachtoffers van huiselijk geweld vooruit te helpen. Uiteraard veelal in aanvulling op de 'klassieke' behandelmethoden.

9.4 Crime & justice research 2022: Online sexual exploitation of children

Bron

Phelan, Michael (Ed.) (July 2022). *Crime & justice research 2022: Online sexual exploitation of children*. Canberra, Australian Institute of Criminology, 240 pp. https://www.aic.gov.au/sites/default/files/2022-07/crime_justice_research_2022.pdf

Samenvatting

This compendium brings together 15 recent studies on child sexual abuse published by the Australian Institute of Criminology. The first six chapters investigate the nature of the problem, including the specific crime commission processes offenders use, the language offenders use to persuade children to produce images and videos, the production of child abuse material by parents, and rates of reoffending. Chapters 7 to 11 explore solutions to the problem, from cyber strategies and law enforcement interventions to offender treatment programs, biometric software that helps police identify victims appearing in multiple videos, and warning messages that discourage potential offenders from viewing illegal content. The last four chapters examine live streaming of child sexual abuse, analysing the profile of offenders, whether financial transaction data can reveal the most prolific offenders, and how offenders negotiate with facilitators and access victims.

Afsluitend

Naar mijn mening een zeer waardevolle kennisparel waarin fundamentele kennis beschikbaar is om het fenomeen van online seksueel misbruik van kinderen zowel preventief en repressief aan te pakken. Een prima compilatie van inzichten en overzichten rond het onderwerp. Alles bij elkaar biedt deze kennisparel nieuwe inzichten in de hedendaagse aard van de online seksuele uitbuiting van kinderen. Wat nog belangrijker is, het identificeert effectieve benaderingen om deze misdaad te voorkomen en op te sporen en biedt aangrijpingspunten die kunnen helpen om de toegebrachte schade aan kinderen te verminderen. Dit typeert het vermogen van de AIC om *toegepast onderzoek* te produceren, haar mandaat om misdaad te verminderen en een veilige maatschappij te bevorderen door criminaliteit te onderzoeken, onderzoek te financieren en het doelgericht te verspreiden onder de juiste doelgroepen. Daar kan 'ons huisonderzoekbureau', het Wetenschappelijk Onderzoek- en Documentatiecentrum, nog van leren: <https://www.wodc.nl/>.

9.5 Turning the tide against online child sexual abuse

Bron

Skidmore, Michael, Beth Aitkenhead & Rick Muir (July 2022). *Turning the tide against online child sexual abuse*. London: The Police Foundation, 95 pp. https://www.police-foundation.org.uk/2017/wp-content/uploads/2022/07/turning_the_tide_FINAL-.pdf

Samenvatting

The internet has enabled the production and consumption of Child Sexual Abuse Material (CSAM) on an industrial scale. It has also created new opportunities for adults to sexually abuse and exploit children. The volume of online child sexual abuse offences is now so great that it has simply overwhelmed the ability of law enforcement agencies, internationally, to respond. However, there is nothing pre-determined about this situation. Public policy can make a difference. This report looks at what can be done to help 'turn the tide' on online Child Sexual Abuse (CSA). It does this by first describing the scale and nature of online CSA, second, assessing the ability of the police and law enforcement to investigate these crimes, third, by examining the service provided to victims of online CSA and, finally by looking at what more can be done to prevent online CSA in the first place.

There is a diversity of underlying online and offline behaviours and abuse depicted in CSAM, ranging from a consensual image-exchange between two children to the recording of the rape of a child by an adult perpetrator. As children get older and gain more freedom to go online, the risk of exposure to online solicitation increases. While most children do not experience these kinds of harms on the internet some are particularly vulnerable. Research indicates that the children most at risk are those who for various reasons find it harder to establish relationships offline, who are lonely or isolated or who are attracted to risk taking behaviour. In 2019 the Internet Watch Foundation (IWF) found that most of the images it identified depicted children below the age of thirteen and a third had been generated by the children themselves.

The internet has lowered the barriers to engaging in all types of CSA offending. It provides a space for child abusers to expand and diversify their previous offending behaviour and an entry point both for individuals with a deviant sexual interest including those who might otherwise never have committed a sex crime. Serious CSA offending is enabled by an internet environment that allows otherwise isolated offenders to form online communities which can encourage and promote extremely serious sexual abuse.

Online CSA offenders are a highly diverse group. They can be broadly located within a pyramid structure, with most offenders at the bottom of the pyramid whose offending is confined to less serious (in relative terms) CSAM offences (the viewing of images), followed by those who groom and sexually exploit children online, through to a smaller number who also commit serious contact abuse offences. An offender's position within this pyramid structure may not be fixed over time, and an overriding concern among authorities is the prospect that CSAM offenders (those viewing images online) may escalate to the most serious crimes.

The relationship between online CSA and other forms of sexual abuse is poorly understood. The evidence demonstrating a linear pathway from CSAM offending to more serious abuse is mixed. Many perpetrators of serious offline abuse also engage in CSAM offences, but evidence from the police and offender support services suggests that large numbers of those who are arrested for CSAM offences are not found to be involved in other forms of abuse. Research shows that contact sexual abuse occurs in response to a wide range of factors that can include CSAM offending and a sexual interest in children, but also other risk factors that include opportunities in the home or local community (i.e. access to children) and deviant personality disorders. Participation in online sexual grooming can indicate a motivation to meet and abuse children but for large numbers of offenders the offending is confined to online spaces. All of this offending is serious and important to deal with, but a robust evidence base is vital to be able to assign priority, resources and interventions effectively to deal with the most serious offending and the highest risk.

Afsluitend

Een van de aanbevelingen van het rapport is dat overtredders op zijn minst verplicht moeten worden om op eigen kosten een educatieve cursus te volgen. Wat betreft het 'preventieve ontwerpen' tegen dergelijke criminaliteit geeft het rapport een overzicht van de uitdagingen die beschikbaar zijn door middel van *situationele criminaliteitspreventieve* maatregelen zoals het vereisen van online authenticatie of het uitvoeren van online (politie)surveillance. Rechts-handhaving alleen is niet het antwoord op dit groeiende probleem zo stelt het rapport. Het groeiende aantal gemelde CSA misdrijven en bovendien het hoge aantal dat niet wordt gemeld overtreft de capaciteit van de politie om een adequaat antwoord te geven dat gelijk is aan de omvang van de vraag.

Het rapport besluit met een oproep tot een *verschuiving in het overheidsbeleid* aangaande CSA: meer gebruik van technologie, grootschalige toepassing van situationele criminaliteitspreventie

en een dringend beroep doen op *omstanders* om de overtredingen door de vele 'laag risico'-delinquenten te helpen voorkomen, zodat de politie zich kan concentreren op de 'hoog risico'-delinquenten. Enkele van de suggesties om overtredingen te voorkomen zijn bewustwording en ondersteuning van kwetsbare kinderen en jongeren. Richting (potentiële) daders kunnen onderwijs- en gezondheidsinterventies eventueel voorkomen dat zij starten en eventueel recidiveren. Uiteraard zijn er altijd personen die nergens op reageren. Dat zijn de ernstige en vastberaden overtreders voor wie deze strategieën nooit genoeg zullen zijn. Maar er is bewijs dat een deel van de (potentiële) slachtoffers en (potentiële) daders wel degelijk geholpen kan worden met gerichte preventieve maatregelen. En dat biedt weer perspectief! Het blijkt namelijk dat situationeel preventieve maatregelen gericht op allerlei delicten prima effecten sorteren: https://www.researchgate.net/publication/287935583_Successful_Situational_Crime_Prevention_Evidence_based_examples.

10 Drugs(beleid)

10.1 Cannabis laws in Europe: Questions and answers for policymaking

Bron

European Monitoring Centre for Drugs and Drug Addiction (June 2023). *Cannabis laws in Europe: Questions and answers for policymaking*. Luxembourg: Publications Office of the European Union, 62 pp. https://www.emcdda.europa.eu/publications/faq/cannabis-laws-europe-questions-and-answers-for-policymaking_en

Samenvatting

Cannabis is Europe's most commonly consumed illicit drug and also the substance associated with the most drug law offences in the region. It is conservatively estimated that over 27% of all adults in the European Union (EU) aged 15-64 have used cannabis at least once during their lifetime, while nearly 20% of those in the 15-24 age group are estimated to have used it in the last year. There were an estimated 1.5 million drug law offences reported in the European Union in 2020. With approximately 642,000 reported offences in 2020, cannabis accounted for more than three quarters of the use or possession offences in which the drug was known. About 93,000 cannabis supply offences were reported in 2020, accounting for over half of all drug supply offences. While these figures give an indication of the scale of public health and criminal justice system challenges related to this drug, the estimated rates of use, size of the illegal market and nature of policy responses to cannabis vary considerably across countries in Europe. Rapid changes have been taking place in this field, including the creation of legal recreational cannabis markets in the Americas, and, in many parts of the world, the emergence of new forms of the drug and the introduction into commercial markets of products containing material that has been derived from the cannabis plant. These changes underline the importance of monitoring and evaluation data to understand the potential health and social impacts of these developments and to support evidence-based drug policymaking.

Since 2014, the supply and use of cannabis for recreational purposes, as opposed to medical or industrial purposes, have been legalised in many American states, as well as in Uruguay since 2012 and in Canada since 2018. This has led to an increase in media and public discussions about the laws and regulatory frameworks that prohibit or, under some circumstances, may permit cannabis use and supply in Europe. Policy models for cannabis supply adopted by jurisdictions in the Americas are diverse and include private commercial sales, state-managed sales, non-profit communal cultivation (such as cannabis social clubs) and personal cultivation, among other approaches. The impact of these regulatory models is being closely monitored, following concerns that they may lead to increases in cannabis use and related harms. Meanwhile, many in favour of legalisation have argued that a regulated supply of the drug may in fact mitigate some of the social and health harms related to cannabis use and illegal cannabis markets.

This is all happening at a time when scientific understanding regarding the effects of cannabis potency on mental health (e.g. psychosis, anxiety and cannabis use disorders) is still evolving. Overall, use of higher potency cannabis has been associated with an increased risk of mental health problems. At the same time reports continue to emerge regarding natural cannabis products purchased as illegal cannabis being adulterated with synthetic cannabinoids, some of which are highly potent and have been linked to poisonings and deaths.

Competing claims, in the context of policy changes that have occurred in various parts of the world on an issue about which the public and political debate is highly polarised, have underscored the importance of carefully considered and rigorously implemented policy evaluation frameworks. Such frameworks are crucial to informing evidence-based assessments that consider how well and to what extent a policy has been implemented, whether its objectives have been achieved and whether it has had any unintended effects.

In the European Union, important developments are also taking place in cannabis policy. In December 2021, Malta passed a law that permitted the limited growing of cannabis at home and in registered non-profit growing clubs, as well as its use in private homes. An Authority for Responsible Use of Cannabis to coordinate implementation has also been established. The system of limited cannabis distribution that has existed in the Netherlands since the 1970s has seen further developments, with the recent establishment of a 'closed coffeeshop supply circuit'. This pilot project aims to assess the possibility of regulating a quality-controlled supply of cannabis to coffeeshops and to study the effects of such a regulated supply chain on crime, safety, public nuisance and public health. Currently, while sales of cannabis from coffeeshops are tolerated, the shops themselves must obtain their supplies from the illicit market.

Meanwhile, governments in Czechia, Germany, Luxembourg and the non-EU country Switzerland have announced plans for the regulated supply of cannabis for recreational use. Switzerland started pilot trials of legal cannabis sales in early 2023. Germany is planning to permit home

growing and non-profit clubs, and Luxembourg is planning to permit home growing; both countries expect a system of sales to be developed later. Czechia has stated the intention to establish a regulated and taxed distribution system for recreational use.

The last decade has seen considerable research into potential medicinal uses of cannabis. Some cannabis-derived medicinal products are now authorised for specific therapeutic indications in the European Union. Programmes for permitting the medical use of cannabis preparations have also been implemented for certain medical conditions in some EU Member States. These programmes are usually highly controlled to reduce the risk of cannabis being diverted onto the illicit market. Since 2016, there has been considerable commercial promotion of cannabis products that contain low amounts of tetrahydrocannabinol (THC), the cannabinoid most associated with cannabis intoxication. In addition, products are being marketed that purportedly contain cannabidiol (CBD), a cannabinoid that is now promoted as having many potential health benefits, although for most conditions the currently available evidence base is limited, making it difficult to judge the veracity of these claims. The therapeutic use of cannabis preparations in state-approved programmes and the proliferation of commercial sales of low-THC cannabis products in some countries only serves to further complicate an already challenging policy landscape.

These developments have influenced action at the international level. A 2018 critical review by the World Health Organization (WHO) Expert Committee on Drug Dependence, focusing on cannabis and related substances and their effects, led to a vote in December 2020 at the United Nations (UN) Commission on Narcotic Drugs on the reclassification of these substances under international law. On the occasion of this vote, the EU Member States declared that 'The EU stands together to support scientific progress in relation to cannabinoids, also with regard to possible medical use, while opposing the trivialisation of their non-medical use that represents a health risk' (EEAS, 2020). While cannabis and related substances remain controlled under Schedule I of the 1961 Convention, one of the WHO's recommendations on reclassification was approved, removing cannabis from Schedule IV of the UN Single Convention on Narcotic Drugs. This schedule lists the drugs that are considered most dangerous and of little or no therapeutic benefit.

The speed and scale of cannabis policy change and the potential impact of these policies on public health and safety, has prompted the EMCDDA to publish this report, which outlines key issues related to cannabis legislation, including an overview of current policies and laws at the EU level and in individual Member States. The topic of synthetic cannabinoids, and in particular the rise in illicit marketing and use of these substances, is not addressed here, as it is covered in detail in a forthcoming module of the European Drug Markets Report.

The reader should note that while every effort has been made to ensure that the current report is accurate at the time of its drafting, this a highly dynamic area and it is possible that the situation may have changed by the time the document is released. While the primary focus of this report is on the use of cannabis for recreational purposes, relevant legislation for other uses is included in order to provide the necessary context for various policy initiatives. Written for a broad audience, the report aims to give brief answers to some of the more frequently asked questions raised in discussions about cannabis legislation. These have been grouped into five parts:

- Why is defining cannabis important?
- What are countries' international obligations to control cannabis?
- How do EU countries respond to illegal use and supply of cannabis?
- Is there a trend towards cannabis regulation — and if so why?
- What laws cover medical and commercial cannabis-derived products?

Afsluitend

Alle beleidsbenaderingen van drugsbestrijding brengen zowel potentiële kosten als baten met zich mee. Het formuleren en begrijpen van hun belangrijkste doelstellingen, het dienovereenkomstig kwantificeren van de kosten en baten en het meten van veranderingen in de loop van de tijd vereist een robuust evaluatiekader, inclusief baselines. De bijgesloten kennisparel geeft daarom ook een overzicht van de elementen die nodig zijn om dit evaluatieproces te ondersteunen. Er is meer monitoring en onderzoek nodig om inzicht te krijgen in de impact van beleidsveranderingen rond cannabis op de volksgezondheid, criminaliteit en openbare veiligheid. Het is zaak om het Europese cannabisbeleid nauwlettend te blijven volgen. Hiermee kan vervolgens een beleid gevoerd worden op basis van feiten en degelijke kennis. Dat cannabisbeleid kan dan op een op evidentie gebaseerde wijze worden vorm gegeven. Kortom: noodzakelijk kennis voor beleid en praktijk.

10.2 European Drug Report 2023: Trends and Developments

Bron

European Monitoring Centre for Drugs and Drug Addiction (June 2023). *European Drug Report 2023: Trends and Developments*. Lisbon: European Monitoring Centre for Drugs and Drug Addiction, various pages. https://www.emcdda.europa.eu/publications/european-drug-report/2023_en en voor de bijbehorende statistische overzichten: https://www.emcdda.europa.eu/data/stats2023_en

Samenvatting

The European Drug Report 2023: Trends and Developments presents the EMCDDA's latest analysis of the drug situation in Europe. Focusing on illicit drug use, related harms and drug supply, the report contains a comprehensive set of national data across these themes and key harm-reduction interventions. This report is based on information provided to the EMCDDA by the EU Member States, the candidate country Türkiye, and Norway, in an annual reporting process. The purpose of the current report is to provide an overview and summary of the European drug situation up to the end of 2022. All grouping, aggregates and labels therefore reflect the situation based on the available data in 2022 in respect to the composition of the European Union and the countries participating in EMCDDA reporting exercises. However, not all data will cover the full period. Due to the time needed to compile and submit data, many of the annual national data sets included here are from the reference year January to December 2021. Analysis of trends is based only on those countries providing sufficient data to describe changes over the period specified.

The reader should also be aware that monitoring patterns and trends in a hidden and stigmatised behaviour like drug use is both practically and methodologically challenging. For this reason, multiple sources of data are used for the purposes of analysis in this report. Although considerable improvements can be noted, both nationally and in respect to what is possible to achieve in a European level analysis, the methodological difficulties in this area must be acknowledged. Caution is therefore required in interpretation, in particular when countries are compared on any single measure. Caveats relating to the data are to be found in the online Statistical Bulletin, which contains detailed information on methodology, qualifications on analysis and comments on the limitations in the information set available. Information is also available there on the methods and data used for European level estimates, where interpolation may be used.

A key message from the 2023 *European Drug Report* analysis is that the impact of the use of illicit drugs is now seen almost *everywhere* in our society. Almost *everything* with psychoactive properties has the potential to be used as a drug. This means that *everyone*, whether directly or indirectly, can be affected by illicit drug use and the problems associated with it.

Today, drug issues have an impact almost everywhere. Domestically, they are manifest in and exacerbate other complex policy problems, such as homelessness, the management of psychiatric disorders, and youth criminality. We are also observing greater levels of violence and corruption driven by the drug market in some countries. Internationally, drug problems are growing in many low- and middle-income countries, undermining governance and development and adding to the already considerable public health and security challenges many countries face.

Increasingly, we are observing that almost everything with psychoactive properties can appear on the drug market, often mislabelled or in mixtures, leaving consumers potentially unaware of what they are using, increasing health risks and creating new law enforcement and regulatory challenges.

The impact of the developments we are seeing means that everyone is in some way likely to be impacted by illicit drug use, the operation of the drug market and the problems associated with it. Directly, we see this in those who develop problems and need treatment or other services.

Indirectly, we see it in the recruitment into criminality of vulnerable young people, the strain on health budgets and the social costs for communities that feel unsafe or where institutions or businesses are undermined by corruption or criminal practices.

Afsluitend

Het European Drug Report is een essentiële bron om strategisch inzicht te krijgen in de Europese drugssituatie en de gevolgen daarvan voor de volksgezondheid en de veiligheid. Het is een 'must read'. In Nederland speelt in het bijzonder de georganiseerde misdaad een cruciale rol bij de doorvoer van cocaïne. De handel in grote hoeveelheden cocaïne via Europese zeehavens in containers zorgt ervoor dat deze drug tegenwoordig in grote hoeveelheden beschikbaar is. Er bestaat bezorgdheid over het feit dat deze situatie kan bijdragen aan een toenemend cocaïne-gebruik, gezondheidsschade en drugs gerelateerde georganiseerde misdaad.

In 2021 werd een recordhoeveelheid van 303 ton cocaïne in beslag genomen door de EU-lidstaten. *België* (96 ton), *Nederland* (72 ton) en *Spanje* (49 ton) waren goed voor bijna 75% van de totale in beslag genomen hoeveelheid. Uit voorlopige gegevens voor 2022 blijkt dat de hoeveelheid cocaïne die in Antwerpen, de op één na grootste zeehaven van Europa, in beslag werd

genomen, is gestegen van 91 ton in 2021 naar 110 ton. Er zijn aanwijzingen dat georganiseerde misdaadgroepen zich ook steeds vaker richten op kleinere havens in andere EU-landen en in landen die grenzen aan de EU. De illegale productie van cocaïne in de EU wordt ook steeds omvangrijker: in 2021 werden 34 cocaïne laboratoria ontmanteld (23 in 2020), waaronder enkele grootschalige productielocaties.

Cocaïne is de meest gebruikte illegale stimulerende drug in Europa en werd het afgelopen jaar gebruikt door ongeveer 1,3% (3,7 miljoen) van de Europese volwassenen (15-64 jaar). Het was de stof die het vaakst een rol speelde bij meldingen van acute vergiftiging op spoedeisendehulpafdelingen van ziekenhuizen in 2021 (in 27% van de gevallen). Er zijn ook aanwijzingen dat het injecteren van cocaïne en het gebruik van crack in sommige landen steeds vaker voorkomt bij gemarginaliseerde groepen, waardoor meer maatregelen moeten worden genomen om de schadelijke gevolgen ervan te beperken.

De prevalentie van het gebruik van cocaïne gedurende een jaar onder de leeftijdsgroep van 15 tot 64 jaar is in Nederland 2,5 en daarmee het meest omvangrijk in Europa, zie: https://www.emcdda.europa.eu/data/stats2023/gps_en. Nederlanders zijn kampioen cocaïne-gebruik, een 'bijzondere' positie lijkt mij. De doorvoer van cocaïne is *het verdienmodel* voor de georganiseerde misdaad in Nederland: *de drugsindustrie is in Nederland nog steeds koning*. Dus dat snuiven en 'basen' van cocaïne heeft een rouwrandje, lees de krantenkoppen maar.

Ten slotte, eergisteren verscheen deze analyse, *Recreational use of cannabis: Laws and policies in selected EU Member States*: [https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/BRIE/2023/749792/EPRS_BRI\(2023\)749792_EN.pdf](https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/BRIE/2023/749792/EPRS_BRI(2023)749792_EN.pdf). Ik maak daar nog wel een apart kennispareltje van. Fijne dag verder, met of zonder cocaïne.

10.3 Indicatoren drugsriminaliteit: Verkenningstudie naar een monitor drugsriminaliteit en daarop gerichte overheidsinterventies

Bron

Abraham, Manja, Oberon Nauta, Daniel Hofstra & Maud Pluijm (juli 2022). *Indicatoren drugsriminaliteit: Verkenningstudie naar een monitor drugsriminaliteit en daarop gerichte overheidsinterventies*. Amsterdam: DSP Groep, 76 pp. <https://repository.wodc.nl/bitstream/handle/20.500.12832/3190/3276-indicatoren-drugsriminaliteit-volledige-tekst.pdf?sequence=1&isAllowed=y>

Samenvatting

In het verkennende onderzoek is een longlist van indicatoren beoordeeld op wenselijkheid, beschikbaarheid en kwaliteit. De daaruit resulterende shortlist bestaat uit indicatoren afkomstig uit verschillende brondata van de politie, het Openbaar Ministerie, de Koninklijke Marechaussee, de Douane en andere ketenpartners. Geïnterviewden en deelnemers aan een expertsessie benadrukken dat het niet wenselijk en vermoedelijk niet opportuun is om nieuwe databronnen te ontsluiten voor een eventuele monitor. Wel dient te worden geïnvesteerd in het verbeteren van de kwaliteit van bestaande data.

Het onderzoek wijst verder uit dat er geen geschikte indicatoren zijn die een relatie laat zien tussen beleidsinspanningen en de resultaten en effectiviteit daarvan. Dit komt doordat het gevoerde (maatwerk)beleid zelf nauwelijks te kwantificeren valt en het geïsoleerde effect van het beleid evenmin te meten is. De ontwikkelingen op het terrein van drugsriminaliteit en drugsmarkten worden immers door veel meer factoren beïnvloed dan alleen de beleidsinspanningen. Ook is het complexe stelsel van drugscriminaliteit en drugsmarkten moeilijk te meten door het verborgen karakter ervan.

Het onderzoek geeft ook een aantal handvatten voor een eventuele monitor drugscriminaliteit en daarop gerichte overheidsinterventies. Het ministerie kan overwegen om aansluiting te zoeken bij bestaande monitoren zoals de Nationale Drug Monitor (NDM). In deze monitor – die zich vooral richt op drugsgebruik – wordt jaarlijks systematisch gerapporteerd over verschillende aspecten van drugscriminaliteit. Ook zou de monitormethodiek periodiek geëvalueerd moeten worden, om te bezien of de methodiek nog volstaat en of daarmee de gewenste beleidsrelevante vragen kunnen worden beantwoord. Tot slot zal een eventuele monitor meer zeggingskracht krijgen door de kwantitatieve gegevens te combineren met kwalitatief, verdiepend onderzoek en duidings-sessies met materiedeskundigen. Alleen dan kan mogelijk iets worden gezegd over de relatie tussen verschillende indicatoren en – alleen tot op zekere hoogte – over de relatie tussen beleid/aanpak en geconstateerde ontwikkelingen.

Afsluitend

Op basis van dit verkennende onderzoek constateren de auteurs dat op het moment van onderzoek er al veel wordt gemeten. Echter de gevraagde coherente monitor gericht op drugscriminaliteit en daarop gerichte overheidsinterventies bestaat (nog) niet. Niet alles wat wordt gemeten is van voldoende kwaliteit of relevant, ook worden zaken gemist. Met name op de bestuursrechtelijke en financiële aanpakken van drugscriminaliteit is nog maar beperkt zicht. Samenhang van de aangemerkte indicatoren in één coherente monitor ontbreekt. De meerwaarde van een monitor gericht op drugscriminaliteit en daarop gerichte overheidsinterventies kan zitten in de periodieke en systematische duiding van gegevens.

Dit onderzoek laat zien dat in potentie een relevante basisset aan drugscriminaliteitindicatoren beschikbaar is. Een deel van de indicatoren wordt bovendien al verzameld ten behoeve de NDM. Winst zit – naast allereerst het systematisch bijeenbrengen van de aangemerkte indicatoren – vooral in het verbeteren van de kwaliteit van brondata van de indicatoren in deze basisset, voor verschillende drugsmarkten. Wat dat betreft is het Fenomeenbeeld drugs van de politie naar verwachting een interessante bron om in de gaten te houden: <https://prohic.nl/2022/04/28/390-28-april-2022-de-narcostand-van-nederland-fenomeenbeeld-drugs-2021/>. Hierin zijn – volgens de politie – namelijk verschillende indicatoren uit de NDM doorontwikkeld en verbijzonderd zodat nauwkeuriger de ontwikkelingen in de tijd gemonitord kunnen worden voor meerdere aspecten van drugscriminaliteit en voor de verschillende drugsmarkten.

Wel zal een mogelijke toekomstige monitor altijd gepaard dienen te gaan met flankerend kwalitatief onderzoek. Niet alles is immers meetbaar. Drugscriminaliteit is een complex fenomeen dat zich niet eenvoudig in cijfers laat vatten, en zich bovendien sneller ontwikkelt dan de data die daarover rapporteren. Daarbij typeert drugscriminaliteit zich als een mondiaal fenomeen waarvan Nederland slechts een onderdeel is. Afijn, een mooie aanzet om op het terrein van georganiseerde drugscriminaliteit verder te komen zowel beleidsmatig als in de operationele praktijk. Dan moet een aantal partijen wel aan de bak om betreffende indicatoren op een methodisch gezonde en vooral via langjarige reeksen te verzamelen. Wil je de aanpak van georganiseerde misdaad serieus nemen, dan is dat een fundamentele zaak om verder mee te komen: 'kennis voor beleid'.

10.4 De narcostand van Nederland: Fenomeenbeeld drugs 2021

Bron

Chessa, Tirza, Jessica van Mantgem & Irma Vermeulen (red.) (april 2022). *De narcostand van Nederland: Fenomeenbeeld drugs 2021*. Driebergen: Landelijke Eenheid, Afdeling Landelijke Informatie en Afdeling Business Intelligence en Kwaliteit, Dienst Landelijke Informatieorganisatie, 332 pp. <https://www.politie.nl/binaries/content/assets/politie/nieuws/2022/april/ao-dlio-2-22—de-narcostand-van-nederland-fenomeenbeeld-drugs-2021.pdf>

Samenvatting

De inbeslagnamecijfers vormen een indicatie voor de omvang van de Nederlandse georganiseerde drugscriminaliteit. Deze cijfers kunnen worden beschouwd als ondergrens van wat er daadwerkelijk aan illegale handel en productie plaatsvindt. Daarbij wordt opgemerkt dat de Nederlandse politie in de onderzoeksperiode 2017-2020 meer aandacht heeft gehad voor cocaïne en synthetische drugs en minder voor cannabis en heroïne. In de periode 2017-2020 zijn ruim vijftienduizend hennepkwekerijen geruimd. Hoewel het aantal geruimde hennepkwekerijen sinds 2017 met 40% is gedaald, laat de energiediefstal een stabiel beeld zien. Vermoedelijk neemt het daadwerkelijke aantal hennepkwekerijen dus niet af. Van 2017 tot en met 2020 namen de douane, Koninklijke Marechaussee en de politie ongeveer tienduizend kilo hasj in beslag. De hoeveelheid door de douane inbeslaggenomen cocaïne vervijfvoudigde in dezelfde periode: van tienduizend kilo in 2017 tot bijna vijftigduizend kilo in 2020. Ook het aantal ontdekte productielocaties en aangetroffen hoeveelheden afval van synthetische drugs is vervijfvoudigd, al betreft het hier de periode van 2010 tot en met 2020.

De Nederlandse georganiseerde drugshandel en -productie zijn sterk internationaal georiënteerd. Drugs die voor de handel worden ingevoerd komen uit diverse landen. Het gaat daarbij om onder meer cocaïne, hasj, heroïne en (door Nederlanders) in het buitenland geteelde hennep. Voor synthetische drugs geldt dat naast de benodigde (pre)precursoren en chemicaliën voor de grootschalige synthetische drugsproductie in Nederland, ook synthetische drugs als eindproduct worden ingevoerd. Het merendeel van de hier ingevoerde of geproduceerde drugs wordt weer uitgevoerd. De Nederlandse georganiseerde drugscriminaliteit kenmerkt zich door professionaliteit. Nederlandse netwerken en subjecten zijn in staat verschillende soorten drugs te produceren, binnen te halen en verder te verspreiden over binnen- en buitenlandse afzetmarkten. Zij switchen relatief eenvoudig tussen smokkelroutes en smokkelmethoden. De kwaliteit die Nederlandse drugshandelaren en -producenten leveren, vormt een belangrijk en onderscheidend kenmerk op basis waarvan buitenlandse handelaren drugs van Nederlandse partijen afnemen. Het geweld rondom drugscriminaliteit lijkt extremer te worden, vooral binnen de cocaïnehandel. Wel geldt dat de criminele netwerken aandacht en conflicten graag vermijden en daar zo veel mogelijk naar handelen.

Het onderzoek laat zien dat er grote verwevenheid is tussen drugsmarkten en dat criminele netwerken hoofdzakelijk in verschillende soorten drugs handelen (polydrugs). Waar deze polydrugshandel al bekend was op het niveau van straathandel en tussenhandel (door- en uitvoer van drugs), blijkt dat netwerken zich ook op groothandelniveau bezighouden met de handel (en productie) van verschillende soorten drugs. Ook online, via het dark web, is sprake van polydrugshandel. Overigens komt polydrugsproductie ook voor. De afgelopen jaren is een aantal gecombineerde synthetische drugs laboratoria aangetroffen, combilabs genoemd. Daarnaast zijn er productielocaties gevonden waar verschillende soorten drugs zijn geproduceerd, bewerkt en/of geteeld.

De Nederlandse drugsmarkt lijkt één groot, sterk en verbonden netwerk dat gebruikmaakt van wederzijdse contacten, handel en productie. De handelaren zijn zelfstandige ondernemers die dan weer met de een, dan weer met de ander samenwerken. De productie van drugs in Nederland en de drugshandel via Nederland kunnen daarnaast alleen draaien met steun en medewerking van anderen, ook niet-criminelen. De inzet van brokers, specialisten, facilitators en, niet onbelangrijk, van bereidwillige burgers is noodzakelijk. De bereidheid van deze personen met 'legale' status om mee te werken aan de drugscriminaliteit en zo een graantje mee te pikken, bleek groter dan verwacht. Zij kunnen er goed aan verdienen, hoewel dwang en intimidatie ook voorkomen. Onder- en bovenwereld raken hierdoor met elkaar verweven. Er is dan ook niet alleen sprake van een omvangrijk en complex criminaliteitsfenomeen, maar ook van een maatschappelijk en economisch fenomeen.

Afsluitend

De Landelijke Eenheid van de Nederlandse politie heeft een prima fenomeenbeeld van de drugssituatie in Nederland afgeleverd. En dat beeld is van belang voor de vele partijen die zich met de aanpak van drugs en de daaraan gekoppelde georganiseerde misdaad bezighouden. Een mooi voorbeeld van 'kennis voor beleid en praktijk'.

10.5 Nationale Drug Monitor – kerncijfers en ontwikkelingen 2021

Bron

Laar, M.W. van der et al. (red.) (maart 2022) *Nationale Drug Monitor – kerncijfers en ontwikkelingen 2021*. Den Haag/Utrecht: WODC/Trimbos Instituut, 52 pp.

<https://repository.wodc.nl/handle/20.500.12832/3165> en <https://www.nationaledrugmonitor.nl/>

Samenvatting

De politie heeft tijdens de coronacrisis meer kilo's cannabis in beslag genomen en de douane deed meer drugsvangsten van cocaïne, ecstasy/MDMA en amfetamine. Ook het aantal ontmantelde productielocaties voor onder andere synthetische drugs is onverminderd hoog. Daarentegen zijn in 2020 minder hennepkwekerijen ontmanteld en hebben de coronamaatregelen geleid tot een afname van dagvaardingen en gerechtelijke afdoeningen in Opiumwetzaken. Deze en andere trends en cijfers over het gebruik van en schade door alcohol, tabak en drugs en over drugs gerelateerde criminaliteit zijn te vinden in de zojuist verschenen Kerncijferrapportage 2021 Nationale Drug Monitor (NDM) van het Trimbos-instituut en het Wetenschappelijk Onderzoek- en Documentatiecentrum (WODC).

In vergelijking met 2019 is de totale instroom van Opiumwetzaken bij het OM in 2020 gedaald. De afname deed zich voor bij zowel soft- als harddrugzaken. Het relatieve aandeel van softdrugzaken in de instroom van Opiumwettelijke delicten bij het OM is opnieuw licht afgenomen. Daarmee is de categorie harddrugzaken voor het derde achtereenvolgende jaar de grootste. Bij de harddrugdelicten gaat het meestal om bezit van een harddrug, bij de softdrugdelicten gaat het meestal om cannabisteelt.

Het aantal opsporingsonderzoeken van het OM naar georganiseerde criminaliteit waarbij drugs het eerste aandachtsgebied is, is toegenomen tussen 2015 en 2020. In 2020 gaat het in totaal om 651 opsporingsonderzoeken: 121 naar grootschalige hennepsteelt, 248 naar cocaïne of heroïne en 282 opsporingsonderzoeken naar synthetische drugs. Ook het aantal gemelde ontmantelde productielocaties en opslagplaatsen van synthetische drugs neemt in 2020 verder toe. En de toename van het aantal ontmantelde methamfetaminelabs waar crystal meth wordt geproduceerd, is opvallend: van 9 in 2019 tot 32 in 2020. Die sterke stijging is ook te zien bij de inbeslagnames van precursoren (gewone chemische stoffen waarmee je verboden drugs kunt maken) voor de productie van methamfetamine. Daar staat tegenover dat het aantal aangetroffen dumplocaties in 2020 opnieuw is afgenomen in vergelijking met voorgaande jaren. Er zijn indicaties dat afval vaker achterblijft op productielocaties, dat meer afval in de bodem en het oppervlaktewater verdwijnt en dat de hoeveelheid afval per dumping is toegenomen.

In 2020 heeft de politie 46.221 overlastincidenten door alcohol en drugs geregistreerd. Dat zijn 6.000 meer incidenten dan in 2019. Vooral de provincies Noord-Brabant, Zuid-Holland, Utrecht en Limburg hadden daar mee te maken. De stijging komt mogelijk door de inwerkingtreding van de Wet Middelenonderzoek bij geweldplegers (per 1 juli 2017). Opsporingsinstanties hebben daardoor meer mogelijkheden gekregen om drugsgebruik bij geweldsincidenten te signaleren. Na een toename in 2018 en 2019 is het aantal geregistreerde verdachten van rijden onder invloed in 2020 terug op het niveau van 2018. Ook de stijgende trend van het aantal door de rechter afgedane zaken voor rijden onder invloed lijkt in 2020 doorbroken: in 2020 gaat het om ongeveer 8.700 zaken, tegenover bijna 11.000 zaken in 2019. Deze daling hangt mogelijk samen met de coronamaatregelen. De verdachten van rijden onder invloed werden, net als in voorgaande jaren, in bijna alle zaken schuldig bevonden.

In 2020 is in 6% van de urinecontroles in gevangenen drugsgebruik geconstateerd. In 2019 ging het om ongeveer 8%. Het aantal afgenomen urinetests is in 2020 bijna een derde lager dan in 2019. Wijzigingen in de drugscontroles tijdens de coronapandemie zijn mogelijk van invloed geweest op het aantal afgenomen tests en het percentage positieve tests. Daarnaast zijn er signalen dat in toenemende mate lastig in urine te detecteren synthetische drugs worden gebruikt tijdens detentie.

Afsluitend

Een zogenoemde 'must read', deze cijferbijbel op het terrein van middelengebruik en drugsbeleid. Monitors worden gemaakt om beleidsterreinen cijfermatig in kaart te brengen en zodoende meer *evidence-based* beleid te ontwikkelen en te evalueren. De monitor, oftewel een standaardstelsel van periodiek beschikbare (prestatie)gegevens, speelt in Nederland een steeds belangrijker rol ter ondersteuning en beoordeling van het beleid. In de laatste jaren is het belang van informatie-systemen om beleid te kunnen ondersteunen en evalueren sterk toegenomen. In de jaren negentig van de vorige eeuw zijn diverse regelingen in werking getreden die aansturen op resultaatgericht beleid dat regelmatig geëvalueerd dient te worden. Gecontroleerd moet worden of de doelen en afspraken die zijn gemaakt in het beleid uiteindelijk ook gerealiseerd zijn op de beoogde manier.

Het is een belangrijk signaleringsinstrument ter ondersteuning van het beleid. De verwachtingen omtrent de evaluatieve functie van monitors zijn vaak hooggespannen. Een monitor kenmerkt zich door:

- een periodieke en systematische informatieverzameling;
- actuele informatie;
- consistentie in het gebruik van de gebruikte indicatoren;
- beleidsrelevante informatie;
- het hebben van een ijkpunt.

Het blijkt niet eenvoudig om met behulp van dergelijke monitorinformatie aan te geven in hoeverre geobserveerde veranderingen zijn toe te schrijven aan beleid. Het is lastig om een direct causaal verband te leggen. Het is wel zo dat de monitors belangrijke informatie opleveren over trends en ontwikkelingen die als indicatie kunnen dienen om zicht te krijgen op de effecten van het ingezette beleid. Kortom: Nederland ligt aan de monitor, op heel veel verschillende beleidsterreinen.

Afsluitend

Suggesties voor het optimaliseren van de verspreiding en gebruik van bestaande kennis in beleid en praktijk

In deze laatste paragraaf doe ik een aantal suggesties om de verspreiding en het gebruik van kennis op het terrein van criminaliteit en rechtshandhaving op een hoger niveau te tillen. Ruim 40 jaar ben ik hier feitelijk al mee bezig. Ik kom tot de conclusie dat er sprake is van een zogenoemde *varkenscyclus*. Ik heb in die 50 jaar *kennisrijke* en *kennisarme* perioden meegemaakt. Naar mijn mening valt daaruit een aantal lessen te trekken die mogelijk kunnen bijdragen aan mijn ambitie: het optimaliseren van de verspreiding en het gebruik van bestaande kennis.

Kennis vormt naar mijn mening een belangrijke productiefactor voor een effectief justitiebeleid. Het is in feite de brandstof voor een rationele (financiële) allocatie van beschikbare middelen in beleid en praktijk. Een absolute voorwaarde hierbij is een solide kennisverzameling om een beter inzicht te krijgen in de effectiviteit van (beleids)maatregelen en interventies. Bij het ontbreken hiervan kan een noodzakelijke kennisoverdracht over zulke maatregelen en interventies niet plaatsvinden. Het gevolg daarvan is ineffectief beleid en verspilling van financiële middelen. Op dit moment is er wel enige zorg over de wijze waarop met kennis wordt omgegaan binnen het ministerie van Justitie & Veiligheid (J&V). Op verzoek met een aantal collega's is in 2022 via het WODC een onderzoek uitgevoerd naar het zogenoemde 'evidence-based werken' binnen dat ministerie. De uitkomst is pijnlijk: dat doen we gewoonweg niet. Evidence-based werken is nog geen gemeengoed binnen het ministerie van J&V. Dat blijkt uit betreffend onderzoek van de Universiteit Twente in opdracht van het WODC.³⁵ Vrijwel niemand van de onderzochte (beleids)medewerkers werkt alleen op basis van resultaten uit onafhankelijk wetenschappelijk onderzoek.

Sommige organisatieonderdelen werken wel 'evidence-informed', waarbij praktijkkennis systematisch geïntegreerd wordt met wetenschappelijke kennis en inzichten. Een wat mij betreft meer dan teleurstellende uitkomst. Sterker, blijktbaar wordt dat evidence-based werken met de mond beleden maar in de praktijk komt er niets van terecht. Het wordt nog erger, de onderzoekers concluderen: regelmatig staat de politieke dynamiek het gebruik van wetenschappelijke inzichten in de weg. Politieke waardeoordelen staan in sommige gevallen haaks op wetenschappelijke inzichten, waarbij vaak voorkeur wordt gegeven aan het eerste. Politieke dynamiek verhindert dus het gebruik van kennis in de beleidsvoorbereiding. Tja, dan is er niet zo zeer sprake van beleidsafdelingen binnen het ministerie van J&V, maar meer van een politiek secretariaat; de dood in de pot wat mij betreft. Kortom, er is werk aan de winkel.

Hoe krijgen we het voor elkaar om bestaande kennis beter te gebruiken, zowel in de beleidsvoorbereiding als in de praktijk? Welke verbetermogelijkheden zijn aanwezig? Daartoe doe ik de volgende voorstellen:

- Het stellen van eisen aan de mate waarop bij de totstandkoming van beleidsproducten gebruik is gemaakt van beschikbare kennis. Dit om de vrijblijvendheid van gebruik van kennis tegen te gaan.
- Bij de beoordeling van het functioneren van (beleids)medewerkers kritisch kijken naar het gebruik van bestaande kennis ten behoeve van de vervaardigde producten.
- Bij werving en selectie van nieuwe medewerkers een groter gewicht toekennen aan kennis van de beschikbare vakliteratuur en empirie en affiniteit met kennis en wetenschap als bron voor beleidsontwikkeling.
- Bij beleidsadviesgeving aan ambtelijke en politieke leiding standaardkeuzen voorleggen die mede zijn onderbouwd op basis van wetenschappelijke evidentie over wat werkt en wat niet.

Ook de *communicatie tussen wetenschap en beleid* kan op een hoger peil worden gebracht waardoor het gebruik van bestaande kennis toe kan nemen. Welke initiatieven kunnen worden genomen om alternatieve bronnen ten behoeve van de beleidsadviesgeving beter te gebruiken?

- Binnen de verschillende Directoraten-Generaal op vaste momenten, bijvoorbeeld twee keer per jaar, stilstaan bij strategische kennisontwikkeling met het oog op de middellange termijn. Welke grote thema's zijn richtinggevend voor het werk van J&V en wat betekent dat voor de kennis- en onderzoeksvragen binnen J&V?
- Bij elk omvangrijk beleidsinitiatief dient in een eerste fase een kritische inventarisatie plaats te vinden via 'deskresearch' van beschikbare kennis op onderhavig onderwerp.

³⁵ Torenvlied, R., Boer, H.F de, Couwenberg, S. Linnenbank, J.H.M. en Meulen, B.J.R. van der (mei 2022). *Naar meer evidence-based beleid binnen JenV*. Enschede: Universiteit Twente, Saxion University of Applied Sciences, 184 pp. Zie <https://repository.wodc.nl/handle/20.500.12832/3177>.

- Het stimuleren van intern en extern programmatisch samenwerken waarbij 'verplichte kennisdeling' tussen deelnemende partijen de standaard is. In de dagelijkse praktijk betekent dat voor medewerkers het ontwikkelen van een zogenoemde 'kennisdiscipline'.
- Zorgdragen voor een effectievere manier van verspreiding van bestaande kennis via een professionele kennisorganisatie (documentaire informatiefunctie). Die functie moet J&V-breed worden georganiseerd. Logistiek lijkt het WODC hier het voortouw te moeten nemen waarbij een nauwe samenwerking met de verschillende beleidsstaven noodzakelijk is.
- Het delen van bestaande kennis via incentives belonen, en bestraffen bij het 'blijven zitten op kennis'.

Onderstaand wordt een aantal concrete initiatieven gegeven die de *wisselwerking tussen beleid en wetenschap* kan vergroten om daarmee de bestaande kloof te verminderen.

- Organiseren van expertmeetings tussen deelnemers aan beleid, praktijk en onderzoek.
- Vragen om second opinion bij grootschalige beleidsvoornemens door kritische wetenschappers.
- Aftappen van 'tacit knowledge' (kennis in de koppen) bij professionals uit het veld.
- Verzorgen van inhoudelijke pitches door wetenschappers.
- Organiseren van lunchlezingen/bijeenkomsten en daarmee de actieve verspreiding van kennis te bevorderen.
- Ontmaskeren van beleidsmythes via bewezen feiten en inzichten die het omgekeerde aantonen.
- Inhoudelijke presentaties tijdens bijeenkomsten Brede Bestuursraad van het ministerie van J&V.
- Detachering van 'verlichte wetenschappers' (zogenoemde *pracademics*) binnen beleid, en andersom.
- Beter 'verkopen' van wetenschapsproducten door uitmuntende vormgeving en begrijpelijke taal.
- Betere nazorg bij de afronding van onderzoek (uitleg, presentatie, gerichte verspreiding).
- In een Algemeen Overleg met de vaste Kamercommissie voor J&V regelmatig opvallende highlights uit onderzoek presenteren.
- Lef hebben om vanuit de wetenschap en beleid mee te doen aan de publieke discussie rond gevoelige J&V-onderwerpen.
- Vervaardigen van begrijpelijke samenvattingen en 'vertaalproducten' van empirisch onderzoek.
- Korte opdrachten en vragen formuleren vanuit beleid aan selectie van masterstudenten.
- Aandacht voor 'parel van de maand' van beleidsrelevant onderzoek.
- Uitnodigen van sprekers uit verschillende wetenschapsdisciplines/kenniscentra (bijvoorbeeld risicogedrag/nudging/gedragswetenschappen).

Tja, dat zijn nogal wat voorstellen om tot optimalisering van kennisverspreiding en kennisgebruik te komen. Ik ben een realist, dus begrijp dat er nog heel wat water door de Rijn zal stromen voordat een meer optimale situatie is bereikt. Maar ik ben ook een optimist. Ik heb gedurende de afgelopen 40 jaar ook ervaren dat er ook perioden waren waar wel degelijk *kennisrijk* beleid is gemaakt. En dat stemt optimistisch, want daar valt veel van te leren.

Ik hoop in ieder geval dat de inhoud van deze jubileumbundel inzichtelijk heeft gemaakt dat een effectieve verspreiding van kennis en het gebruik daarvan wel degelijk mogelijk is. Het is vaak ook geen *rocket science*; je moet het alleen actief en volhardend doen.

Ten slotte nog een woord aan het WODC, onze 50-jarige jubilaris. Het is een prachtige prestatie dat het *kenniscentrum van J&V* deze mijlpaal heeft gehaald. En wat mij betreft zijn er de komende decennia vele kansen en mogelijkheden om die positie te behouden. Niet alleen door gedegen en relevant onderzoek te verrichten, maar ook door de focus te leggen op de verspreiding en doorwerking van al die mooie onderzoeken. Het effectief en actief 'laten landen van kennis' biedt wat mij betreft nog vele mogelijkheden voor het WODC om de sterke positie die het heeft te verstevigen. Op naar de volgende 50 jaar!

Bijlage Een overzicht van 600 'kennisparels' in aflopende chronologische volgorde (augustus 2023-februari 2020)

- [600] 24 augustus 2023: Failure
- [599] 22 augustus 2023: Lifting the lid on 'disruption' as an approach to controlling serious and organised crime
- [598] 21 augustus 2023: Place-based approaches to tackling local youth violence: A review of evidence on models, implementation and impacts
- [597] 17 augustus 2023: A Review of the Enablers on Socially Sustainable Global Supply Chains: An Awareness Model for the Identification of Modern Slavery
- [596] 15 augustus 2023: New challenges in financial supervision: environmental crime terrorism financing
- [595] 14 augustus 2023: Cybersecuritymonitor 2022
- [594] 10 augustus 2023: Factors influencing the choice of technique to launder funds: The APPT framework
- [593] 8 augustus 2023: Assessing Violence Risk among Far-Right Extremists: A New Role for Natural Language Processing
- [592] 7 augustus 2023: AI-tocracy
- [591] 3 augustus 2023: Corruption in finance research: The state of the art and future research agenda
- [590] 2 augustus 2023: Dogs and Cats Living Together?: Explaining the Crime-Terror Nexus
- [589] 1 augustus 2023: What do we know about online romance fraud studies?: A systematic review of the empirical literature (2000 to 2021)
- [588] 31 juli 2023: Revisiting the effectiveness of HOPE/swift-certain-fair supervision programs: A meta-analytic review
- [587] 27 juli 2023: Huurvoertuigen over de grens: Europese lessen met betrekking tot de aanpak van het gebruik van huurmotorvoertuigen voor criminele doeleinden
- [586] 26 juli 2023: Protection of Children against Online Sexual Abuse
- [585] 25 juli 2023: Approaches to addressing antisemitism in European P/CVE
- [584] 24 juli 2023: Functional Family Therapy for families of youth (age 11–18) with behaviour problems: A systematic review and meta-analysis
- [583] 20 juli 2023: Internet Organised Crime Threat Assessment (IOCTA) 2023
- [582] 19 juli 2023: Responding to the Trauma That Is Endemic to the Criminal Legal System: Many Opportunities for Juvenile Prevention, Intervention, and Rehabilitation
- [581] 18 juli 2023: Conversion Practices on LGBT+ People
- [580] 17 juli 2023: Foundations and trends in the darknet-related criminals in the last 10 years: A systematic literature review and bibliometric analysis
- [579] 13 juli 2023: A systematic review and meta-analysis of the relationship between policing and collective efficacy
- [578] 11 juli 2023: Victims' rights in the EU: Revision of Directive 2012/29/EU
- [577] 10 juli 2023: Korte vrijheidsstraffen: Een literatuuronderzoek naar het bereiken van strafdoelen met korte vrijheidsstraffen ten opzichte van andere straffen
- [576] 6 juli 2023: Integrated Safety and Health Promotion among Correctional Workers and People Incarcerated: A Scoping Review
- [575] 4 juli 2023: Voorkomen is beter dan genezen..., toch? Over goed bedoelde maar potentieel schadelijke vormen van preventie van ondermijning
- [574] 3 juli 2023: Artificial intelligence act
- [573] 29 juni 2023: Cybercrime in Australia 2023
- [572] 27 juni 2023: Cannabis laws in Europe: Questions and answers for policymaking
- [571] 26 juni 2023: Preventing child sexual abuse material offending: An international review of initiatives
- [570] 22 juni 2023: European Drug Report 2023: Trends and Developments
- [569] 20 juni 2023: Het beeld van de criminaliteit in Nederland anno 2023: Trends, achtergronden en verklaringen
- [568] 19 juni 2023: Understanding and preventing internet-facilitated radicalisation
- [567] 15 juni 2023: Combating child sexual abuse online
- [566] 13 juni 2023: EU Justice Scoreboard: 2023 Edition
- [565] 12 juni 2023: Evidence-based policing: Bouwstenen voor een debat in Nederland
- [564] 8 juni 2023: Hoofdlijnen van de bestrijding van maffiacriminaliteit in Italië: Een verkennende studie voor het debat over de bestrijding van criminele samenwerkingsverbanden in Nederland
- [563] 7 juni 2023: Features Used in Online Slot Game Adverts: A Content Analysis and Deliberative Ranking

- [562] 6 juni 2023: "We study the past to understand the present: We understand the present to guide the future": The time capsule of developmental and life-course criminology
- [561] 5 juni 2023: Does police patrol in large areas prevent crime?: Revisiting the Kansas City Preventive Patrol Experiment
- [560] 25 mei 2023: Criminal networks in EU ports: Risks and challenges for law enforcement
- [559] 23 mei 2023: Public Perceptions Toward Community Management Policies for Individuals Convicted of Sexual Offenses: A Systematic Review and Meta-Analysis
- [558] 22 mei 2023: Firearm Homicides in Europe: A comparison with non-firearm homicides in five European countries
- [557] 16 mei 2023: Does the COVID-19 Pandemic Increase or Decrease the Global Cyberbullying Behaviors?: A Systematic Review and Meta-Analysis
- [556] 15 mei 2023: The impact of legal cannabis availability on cannabis use and health outcomes: A systematic review
- [555] 11 mei 2023: Online veiligheid en criminaliteit 2022
- [554] 10 mei 2023: Onbedoeld ondermijnen: Verkennend onderzoek naar de wijze waarop de Nederlandse overheid onbedoeld de georganiseerde drugscriminaliteit kan faciliteren
- [553] 9 mei 2023: Economic Crime Survey 2020: Key findings from the 2020 Economic Crime Survey (ECS) – a sample survey on the extent, nature and impacts of fraud and corruption experienced by businesses
- [552] 8 mei 2023: Fraud Strategy: Stopping Scams and Protecting the Public
- [551] 3 mei 2023: Effectiviteit van politie opsporingsmethoden: Een literatuurreview
- [550] 2 mei 2023: Proposal for a regulation laying down rules to prevent and combat child sexual abuse: Complementary impact assessment
- [549] 1 mei 2023: Nutritional supplementation in the management of childhood/youth aggression: A systematic review
- [548] 25 april 2023: Research on Abuse in Home Care: A Scoping Review
- [547] 24 april 2023: Addressing Hate Crime in the 21st Century: Trends, Threats, and Opportunities for Intervention
- [546] 20 april 2023: General-purpose artificial intelligence
- [545] 19 april 2023: Jongeren in georganiseerde misdaad: Inventarisatie van bestaande kennis rond interventies ter preventie van georganiseerde misdaad onder jongeren
- [544] 18 april 2023: EPIC: Explaining, Preventing, and Intervening in organized Crime involvement: Resultaten systematische literatuurreviews
- [543] 17 april 2023: The escalation process of workplace bullying: A scoping review
- [542] 13 april 2023: Anti-social behaviour: Impacts on individuals and local communities
- [541] 11 april 2023: Handbook of good Practices in the fight against Corruption
- [540] 6 april 2023: Politiestudies in Nederland: Een terugblik, de actuele stand van zaken en toekomstperspectief
- [539] 4 april 2023: Restorative justice programs and practices in juvenile justice: An updated systematic review and meta-analysis for effectiveness
- [538] 3 april 2023: Victim participation in criminal justice: A quantitative systematic and critical literature review
- [537] 30 maart 2023: Agressie en geweld tegen ambtenaren-OOV: In de spotlight van de burgemeester
- [536] 28 maart 2023: How to implement online warnings to prevent the use of child sexual abuse material
- [535] 27 maart 2023: Artificial intelligence: What Think Tanks are thinking
- [534] 23 maart 2023: Mismatch: Een verkennend fenomeenonderzoek naar het plegen van zedendelicten na contact via een datingsite of datingapp
- [533] 21 maart 2023: Prisons and detention conditions in the EU
- [532] 20 maart 2023: Disrupting Labor Trafficking in the Agricultural Sector: Looking at Opportunities beyond Law Enforcement Interventions
- [531] 16 maart 2023: Psychological Distress Among Domestic Burglary Victims: A Systematic Review of Possible Risk and Protective Factors
- [530] 14 maart 2023: Police practitioner views on the challenges of analysing and responding to knife crime
- [529] 13 maart 2023: Plan- en procesevaluatie Actieplan Wapens en Jongeren
- [528] 9 maart 2023: Enablers of illicit drug trafficking by organised crime groups
- [527] 7 maart 2023: Strengthening the fight against corruption: Assessing the EU legislative and policy framework, final report for acceptance
- [526] 6 maart 2023: Study strengthening the fight against organised crime: Final report
- [525] 2 maart 2023: Criminal justice reform guided by evidence: Social control works—The Academy of Experimental Criminology 2022 Joan McCord Lecture
- [524] 28 februari 2023: Prevalence of Alcohol and Other Drug Use in Patients Presenting to Hospital for Violence-Related Injuries: A Systematic Review

- [523] 27 februari 2023: The influence of social media on the development of children and young people
- [522] 16 februari 2023: The making and breaking of workplace bullying perpetration: A systematic review on the antecedents, moderators, mediators, outcomes of perpetration and suggestions for organizations
- [521] 14 februari 2023: Standards for Domestic Abuse Perpetrator Interventions: Overarching principles and practice guidelines for commissioning and delivering interventions for perpetrators of domestic abuse
- [520] 13 februari 2023: Towards an EU global sanctions regime for corruption
- [519] 9 februari 2023: The Effectiveness of Mindfulness-Based Interventions for Police Officers' Stress Reduction: A Systematic Review
- [518] 7 februari 2023: The Impact on Young People of Police Using Images of Knives in Social Media Posts
- [517] 6 februari 2023: Over grenzen: Een leven tussen wetenschap, beleid en actie (inhoudsopgave)
- [516] 2 februari 2023: Interventions to improve health and the determinants of health among sex workers in high-income countries: A systematic review
- [515] 31 januari 2023: Impactmonitor aanpak huiselijk geweld en kindermishandeling 2022
- [514] 30 januari 2023: What is the evidence that advertising policies could have an impact on gambling-related harms?: A systematic umbrella review of the literature
- [513] 27 januari 2023: Inzichten in de effectiviteit van preventieve instrumenten in de strijd tegen georganiseerde criminaliteit
- [512] 26 januari 2023: Crime Sharing: How the Sharing Economy may Impact Crime Victims
- [511] 24 januari 2023: Police Strategies to Control High-Level Corruption: A global perspective
- [510] 23 januari 2023: Money laundering as a service: Investigating business-like behavior in money laundering networks in the Netherlands
- [509] 19 januari 2023: Stepping up the EU's efforts to tackle corruption: Cost of non-Europe Report
- [508] 17 januari 2023: Prevalentiemonitor Huiselijk Geweld en Seksueel Grensoverschrijdend gedrag 2022
- [507] 16 januari 2023: Police stops to reduce crime: A systematic review and meta-analysis
- [506] 12 januari 2023: Prevention and Control of Financial Fraud: A Scoping Review
- [505] 10 januari 2023: The impact of Pegasus on fundamental rights and democratic processes
- [504] 9 januari 2022: The great decline in adolescent risk behaviours: Unitary trend, separate trends, or cascade?
- [503] 5 januari 2023: Monitor bestuurlijke aanpak van georganiseerde criminaliteit: De stand van zaken in 2022
- [502] 3 januari 2023: Legal Protection of Revenge and Deepfake Porn Victims in the European Union: Findings From a Comparative Legal Study
- [501] 2 januari 2023: Koers bepalen: Over de lessen van de versterking aanpak georganiseerde drugscriminaliteit
- [500] 30 november 2022: Een systematisch overzicht van 25 jaar verschenen meta evaluaties / synthesesstudies binnen de kennisdomeinen situationele criminaliteitspreventie, politiezorg en strafrechtelijke interventies, 1997 – 2022
- [499] 29 november 2022: Engaging youth at risk of violence in services: Messages from research
- [498] 28 november 2022: Building Trust to Reinforce Democracy: Main Findings from the 2021 OECD Survey on Drivers of Trust in Public Institutions
- [497] 23 november 2022: Firearm injury: A preventable public health issue
- [496] 22 november 2022: Progress combatting fraud
- [495] 21 november 2022: Workplace Violence in Healthcare Settings: A Scoping Review of Guidelines and Systematic Reviews
- [494] 17 november 2022: Woon- en pleegbuurten van geregistreerde jeugdcriminaliteit: De samenhang met buurtkenmerken en de veranderingen die zich daarin voordoen over de tijd
- [493] 15 november 2022: Bestuurlijke rapportage bij sluiting van drugspannen: Onderzoek naar het succesvol opstellen, aanbieden en opvolgen van bestuurlijke rapportages in artikel 13b Opiumwet-zaken
- [492] 14 november 2022: Parent training programs for preventing and treating antisocial behaviour in children and adolescents: A comprehensive meta-analysis of international studies
- [491] 10 november 2022: Een oude vraag opnieuw onderzocht: Effecten van korte gevangenisstraffen ten opzichte van niet-vrijheidsbenemende straffen op recidive op basis van een instrumentele variabele benadering
- [490] 9 november 2022: The efficacy of physical activity interventions in reducing antisocial behavior: A meta-analytic review

- [489] 8 november 2022: Jongerenwerk voor de 2%: Over 'wat werkt' en 'wie werkt' in jongerenwerk om recidive te voorkomen en sociale problematiek te verminderen
- [488] 7 november 2022: Psychological Distress and Interventions for Older Victims of Crime: A Systematic Review
- [487] 3 november 2022: (1) Ondermijnende criminaliteit in kwetsbare wijken: In relatie tot arbeidsparticipatie en bestaanszekerheid; (2) Rol van werk in lokale aanpak van ondermijning: Hoe werkt het?
- [486] 2 november 2022: The effects of reward systems in prison: A systematic review
- [485] 1 november 2022: Improving the 'victim journey' when reporting domestic abuse cyberstalking to the police : A pilot project evaluation
- [484] 31 oktober 2022: Pulling the trigger: gun violence in Europe
- [483] 28 oktober 2022: Het verzwaarde Italiaanse detentieregime als voorbeeld voor de Nederlandse maffiabestrijding
- [482] 27 oktober 2022: 2022 INTERPOL Global Crime Trend Summary Report
- [481] 26 oktober 2022: National Action Plan for the safety of journalists
- [480] 25 oktober 2022: Beroep op de rechter: Ontwikkelingen in het aantal rechtszaken van 2005-2020
- [479] 24 oktober 2022: Op zoek naar de parels bij de lokale aanpak van cybercriminaliteit en gedigitaliseerde criminaliteit: Een verkennend onderzoek
- [478] 21 oktober 2022: Outreach programs to improve life circumstances and prevent further adverse developmental trajectories of at-risk youth in OECD countries: A systematic review
- [477] 20 oktober 2022: The Effectiveness of Sentencing Options on Reoffending
- [476] 19 oktober 2022: Effective supervision: Rapid evidence assessment
- [475] 18 oktober 2022: The money laundering and terrorist financing risks of new and disruptive technologies: A futures-oriented scoping review
- [474] 17 oktober 2022: Co-offending networks among members of outlaw motorcycle gangs across types of crime
- [473] 14 oktober 2022: Criminaliteit en rechtshandhaving 2021: Ontwikkelingen en samenhangen
- [472] 13 oktober 2022: Evaluation of Services for the Commercial Sexual Exploitation of Children and Youth: A Scoping Review
- [471] 12 oktober 2022: Stop de in- en doorgroei: Een praktijkscan op interventies die vanuit BOTOC-gelden zijn opgestart om doorgroei en rekrutering van jongeren in de criminaliteit te stoppen
- [470] 11 oktober 2022: The adoption of a crime harm index: A scoping literature review
- [469] 10 oktober 2022: Systematic literature reviews in cyberbullying/cyber harassment: A tertiary study
- [468] 6 oktober 2022: From physical violence to online violation: Forms, structures and effects, a comparison of the cases of 'domestic violence' and 'revenge pornography'
- [467] 5 oktober 2022: Bearing Witness as a Process for Responding to Trauma Survivors: A Review
- [466] 4 oktober 2022: To Report or Not to Report? A Systematic Review of Sex Workers' Willingness to Report Violence and Victimization to Police
- [465] 3 oktober 2022: Child physical abuse risk factors: A systematic review and a meta-analysis
- [464] 30 september 2022: Cannabis use and public health: Time for a comprehensive harm-to-others framework (en nog drie andere artikelen rond het thema)
- [463] 29 september 2022: Can family and friends improve probation and parole outcomes? A quantitative evaluation of Triple-S: Social Supports in Supervision
- [462] 28 september 2022: The effects of cannabis and alcohol on driving performance and driver behaviour: A systematic review and meta-analysis
- [461] 27 september 2022: Understanding the EU's response to organised crime
- [460] 26 september 2022: Van herstel naar balans: vooruitblik naar meer risico gebaseerde aanpak van voorkomen en bestrijden witwassen en terrorismefinanciering
- [459] 22 september 2022: Financiële schade van criminaliteit tegen burgers
- [458] 21 september 2022: Surveillance Technologies and Constitutional Law
- [457] 20 september 2022: Temperature impacts on hate speech online: Evidence from 4 billion geolocated tweets from th
- [456] 19 september 2022: What are the monetary returns of investing in programs that reduce demand for illicit drugs?
- [455] 1 september 2022: The future of biotechnology crime: A parallel Delphi study with non-traditional experts
- [454] 31 augustus 2022: Can deterrence persist? Long-term evidence from a randomized experiment in street lighting

- [453] 30 augustus 2022: Een onderzoek naar tip- en beloningsgelden: De motieven om zware criminaliteit te melden bij de politie, welke rol speelt geld?
- [452] 29 augustus 2022: Technology-based and digital interventions for intimate partner violence: A systematic review and meta-analysis
- [451] 26 augustus 2022: Arms trafficking and organized crime: Global trade, local impacts
- [450] 25 augustus 2022: A Systematic Review of Risk Factors Implicated in the Suicide of Police Officers
- [449] 24 augustus 2022: Policies and interventions to reduce harmful gambling: An international Delphi consensus and implementation rating study
- [448] 23 augustus 2022: Swift, certain, tough: New Consequences for Drug Possession' white paper
- [447] 22 augustus 2022: A realistic approach to policy formulation: the adapted EMMIE framework
- [446] 19 augustus 2022: Policing "Landscapes" for the Rule of Law and Public Protection: the State of Evidence on Organisational Policies, Structures, and Human Resources
- [445] 18 augustus 2022: Het beeld van de criminaliteit in Nederland anno 2022: Trends, achtergronden en verklaringen
- [444] 17 augustus 2022: A Scoping Review of the Causes and Consequences of Fraud in
- [443] 16 augustus 2022: Sexual violence and abuse in online dating: A scoping review
- [442] 15 augustus 2022: Mental disorder, psychological problems and terrorist behaviour: A systematic review and meta-analysis
- [441] 12 augustus 2022: Education, children's social care and offending: An examination of the education and social care background of children cautioned or sentenced for an offence
- [440] 11 augustus 2022: Turning the tide against online child sexual abuse
- [439] 10 augustus 2022: Mass media, behaviour change & peacebuilding: A discussion paper from the Behavioural Insights Team
- [438] 9 augustus 2022: The Global Cannabis Cultivation Research Consortium (GCCRC): A transnational online survey of cannabis growers
- [437] 8 augustus 2022: How Concentrated Are Police on Crime? a Spatiotemporal Analysis of the Concentration of Police Presence and Crime
- [436] 4 augustus 2022: Policing gun crimes: A comprehensive review of strategies and effectiveness
- [435] 3 augustus 2022: Knife crime offender characteristics and interventions: A systematic review
- [434] 2 augustus 2022: Crime and safety in rural areas: A systematic review of the English-language literature 1980–2020
- [433] 1 augustus 2022: A Method for Organized Crime Harm Assessment: Connecting Associated Crimes
- [432] 28 juli 2022: Lawyers as money laundering enablers? An evolving and contentious relationship
- [431] 27 juli 2022: Crime & justice research 2022: Online sexual exploitation of children
- [430] 26 juli 2022: Grensoverschrijdende misdaad: Wanneer moeten opsporing en vervolging de grens over?
- [429] 25 juli 2022: Is radicalization a family issue? A systematic review of family-related risk and protective factors, consequences, and interventions against radicalization
- [428] 21 juli 2022: A Rapid Systematic Review of Worldwide Alcohol Use Disorders and Brief Alcohol Interventions in the Criminal Justice System
- [427] 20 juli 2022: Prevention of Sexual Violence in sport: A Socioecological Review
- [426] 19 juli 2022: Mythbuster: Does crime prevented mean crime displaced?
- [425] 18 juli 2022: Prevalence of complex post-traumatic stress disorder in survivors of human trafficking and modern slavery: A systematic Review
- [424] 15 juli 2022: What Works for Whom in School-Based Anti-bullying Interventions? An Individual Participant Data Meta-analysis
- [423] 14 juli 2022: Indicatoren drugscriminaliteit: Verkenningsstudie naar een monitor drugscriminaliteit en daarop gerichte overheidsinterventies
- [422] 12 juli 2022: Pesten
- [421] 11 juli 2022: Child sexual abuse material and end-to-end encryption on social media platforms: An overview
- [420] 7 juli 2022: Het vestigingsklimaat voor drugscriminaliteit in Nederland
- [419] 6 juli 2022: Gediscrimineerd gevoeld?
- [418] 5 juli 2022: De effectiviteit van morele gedragsinterventies bij jeugdige delinquenten: Een overzichtsstudie
- [417] 4 juli 2022: Offender insight into Australian stolen goods markets from 2002–2017: the DUMA survey as a 16-year window into property crime offenders' target selections and disposal

- [416] 1 juli 2022: The Experiences and Perceptions of Sexually Abused Children as Participants in the Legal Process: Key Conclusions From a Scoping Literature Review
- [415] 30 juni 2022: Strafrechtelijk afpakken crimineel vermogen: Veel gezaaid en beperkt geoogst
- [414] 29 juni 2022: Effects of prevention interventions on violence in the workplace: A systematic review and meta-analysis
- [413] 28 juni 2022: Metaverse: Opportunities, risks and policy implications
- [412] 27 juni 2022: A Systematic Literature Review of Specialist Policing of Rape and Serious Sexual Offences
- [411] 23 juni 2022: Regulatory approaches to preventing organised crime among outlaw motorcycle gangs
- [410] 22 juni 2022: Warning messages to prevent illegal sharing of sexual images: Results of a randomised controlled experiment
- [409] 21 juni 2022: What are the effects of different elements of media on radicalization outcomes? A systematic review
- [408] 20 juni 2022: Evaluatie preventief fouilleren: Eindrapport
- [407] 3 juni 2022: Workplace violence against healthcare workers during the COVID-19 pandemic: A systematic review
- [406] 2 juni 2022: Policies and Practices to Minimize Police Use of Force Internationally
- [405] 1 juni 2022: De menselijke staat: Burgerperspectief als voorwaarde voor een toekomstbestendig sociaal contract
- [404] 31 mei 2022: Online interventions for reducing hate speech and cyberhate: A systematic review
- [403] 30 mei 2022: Evidence-Based Policing Is Here to Stay: Innovative Research, Meaningful Practice, and Global Reach
- [402] 25 mei 2022: Five Pillars: A Framework for Transforming the Police Response to Rape and Sexual Assault
- [401] 24 mei 2022: Right-wing extremism in the European Union
- [400] 23 mei 2022: Georganiseerde Misdad Kennisparels 2020-2022: Een overzicht van op evidentie gebaseerde inzichten rond georganiseerde misdaad
- [399] 20 mei 2022: What do we know about blended learning to inform police education? A rapid evidence assessment
- [398] 19 mei 2022: Jong en ontspoord in het drugsmilieu: En wat wij daar als samenleving tegenover moeten zetten
- [397] 18 mei 2022: Can police use of less-than-lethal weapons reduce harm during violent police-citizen encounters? A systematic review and directions for future research
- [396] 17 mei 2022: Co-offending and Criminal Careers in Organized Crime
- [395] 16 mei 2022: Naar meer evidence-based beleid binnen JenV
- [394] 5 mei 2022: Democratic oversight of the police
- [393] 4 mei 2022: The Limits of Recidivism: Measuring Success After Prison
- [392] 3 mei 2022: Revictimization Risk Factors Following Childhood Maltreatment: A Literature Review
- [391] 2 mei 2022: Facing reality? Law enforcement and the challenge of deepfakes
- [390] 28 april 2022: De narcostand van Nederland: Fenomeenbeeld drugs 2021
- [389] 27 april 2022: The impact and policy relevance of street lighting for crime prevention: A systematic review based on a half-century of evaluation research
- [388] 26 April 2022: Violence reduction unit year ending March 2021 evaluation report
- [387] 25 april 2022: The Psychological Impact of Restorative Justice Practices on Victims of Crimes: A Systematic Review
- [386] 21 april 2022: Nationale enquête arbeidsomstandigheden 2021 in vogelvlucht
- [385] 20 april 2022: The determinants of group membership in organized crime in the UK: A network study
- [384] 19 april 2022: Upskirting: A Systematic Literature Review
- [383] 15 april 2022: Cameratoezicht door gemeenten: Evaluatie wetswijziging artikel 151c Gemeentewet
- [382] 14 april 2022: When Things Turn Sour: A Network Event Study of Organized Crime Violence
- [381] 13 april 2022: The Police Uplift Programme
- [380] 12 april 2022: Virtual reality interventions for victims of crime: A systematic review
- [379] 11 april 2022: Criminele inmenging in het mkb: Casusonderzoek naar de faciliterende rol van bonafide ondernemingen in het criminele bed
- [378] 8 april 2022: Involving a Significant Other in Treatment of Patients With PTSD Symptoms: A Systematic Review of Treatment Interventions
- [377] 7 april 2022: (On)zichtbare beelden van jonge aanwas in de drugscriminaliteit: Een meta-analyse van tien deelonderzoeken in de regio Midden-Nederland

- [376] 6 april 2022: Fraudevictimisatie in Nederland: Onderzoeksrapport
- [375] 5 april 2022: Vertrouwen in medemens en instituties voor en tijdens de pandemie
- [374] 4 april 2022: Estimating the costs of serious and organised crime in Australia, 2020–21
- [373] 30 maart 2022: A Systematic Review Exploring Variables Related to Bystander Intervention in Sexual Violence Contexts
- [372] 29 maart 2022: Organised crime in Europe: Emerging trends and policy challenges
- [371] 28 maart 2022: Desistance frameworks
- [370] 24 maart 2022: Violence Against Civilians During Armed Conflict: Moving Beyond the Macro- and Micro-Level Divide
- [369] 23 maart 2022: Crime and safety in transit environments: A systematic review of the English and the French literature, 1970–2020
- [368] 22 maart 2022: Kennisagenda ondermijning
- [367] 21 maart 2022: Home Visiting and Early Childhood Education for Reducing Justice System Involvement
- [366] 18 maart 2022: Nationale Drug Monitor – kerncijfers en ontwikkelingen 2021
- [365] 17 maart 2022: Toward Targeted Interventions: Examining the Science Behind Interventions for Youth Who Offend
- [364] 16 maart 2022: Politiekennisparels 2020-2022: Een overzicht van op evidentie gebaseerd politiewerk
- [363] 15 maart 2022: Recognising and responding to vulnerability-related risks, Guidelines: Rapid evidence assessment
- [362] 14 maart 2022: A Systematic Review and Meta-analysis of Interventions to Decrease Cyberbullying Perpetration and Victimization
- [361] 11 maart 2022: A Scoping Review of Stress Measurements and Psychometry in Police Research
- [360] 10 maart 2022: A Meta-Analysis of the Effects of Wilderness Therapy on Delinquent Behaviors Among Youth
- [359] 9 maart 2022: A new mode of protection: Redesigning policing and public safety for the 21st century, final report of the Strategic Review of Policing in England and Wales
- [358] 8 maart 2022: Intellectual Property Crime Threat Assessment 2022
- [357] 7 maart 2022: Do or don't: Kennissynthese ingroeimechanismen en rekruteringsprocessen van jongeren in de georganiseerde criminaliteit
- [356] 4 maart 2022: The place-based effects of police stations on crime: Evidence from station closures
- [355] 3 maart 2022: Domestic Violence in Cross-Border Marriages: A Systematic Review
- [354] 2 maart 2022: What is the best approach for preventing recruitment to terrorism? Findings from ABM experiments in social and situational prevention
- [353] 1 maart 2022: Veiligheidsmonitor 2021
- [352] 28 februari 2022: Italian Organized Crime since 1950
- [351] 25 februari 2022: The Causes and Consequences of School Violence: A Review
- [350] 24 februari 2022: Police Training to Promote the Rule of Law and Protect the Population
- [349] 23 februari 2022: A Systematic Review on the Outcomes of Primary and Secondary Prevention Programs in the Field of Violent Radicalization
- [348] 22 februari 2022: Goldilocks and the three "Ts": Targeting, testing, and tracking for "just right" democratic policing
- [347] 21 februari 2022: Effects of media stories of hope and recovery on suicidal ideation and help-seeking attitudes and intentions: Systematic review and meta-analysis
- [346] 18 februari 2022: Examining the Relationship Between Adverse Childhood Experiences and Juvenile Recidivism: A Systematic Review and Meta-Analysis
- [345] 17 februari 2022: A Meta-Analysis of the Effectiveness of EMDR and TF-CBT in Reducing Trauma Symptoms and Externalizing Behavior Problems in Adolescents
- [344] 16 februari 2022: Contextualising Youth Justice Interventions: Making the Case for Realist Synthesis
- [343] 15 februari 2022: Understanding EU policy on firearms trafficking
- [342] 14 februari 2022: Organized crime groups: A systematic review of individual-level risk factors related to recruitment
- [341] 11 februari 2022: Effects of second responder programs on repeat incidents of family abuse: An updated systematic review and meta-analysis
- [340] 10 februari 2022: What About the Men? A Critical Review of Men's Experiences of Intimate Partner Violence
- [339] 9 februari 2022: Cybersecuritymonitor 2020
- [338] 8 februari 2022: De aard en effecten van prostitutiebeleid: Eindrapport
- [337] 4 februari 2022: Georganiseerde criminaliteit en ondermijning
- [336] 3 februari 2022: Straatintimidatie van jongeren

- [335] 2 februari 2022: Grenzeloos!?: Een verkennend onderzoek naar het instrumentarium in relatie tot (veroordeelde) plegers van transnationaal seksueel kindermisbruik
- [334] 1 februari 2022: Holocaust denial in criminal law: Legal frameworks in selected EU Member States
- [333] 27 januari 2022: Cryptocurrencies: Tracing the evolution of criminal finances
- [332] 26 januari 2022: Macolin and beyond: Legal and regulatory initiatives against match manipulation
- [331] 25 januari 2022: A systematic narrative review of the effects of alcohol supply reduction policies on children and adolescents
- [330] 24 januari 2022: Toward a Criminology of Sexual Harassment
- [329] 21 januari 2022: Policing the pandemic
- [328] 20 januari 2022: Effectiveness of Street Lighting in Preventing Crime in Public Places: An Updated Systematic Review and Meta-Analysis
- [327] 19 januari 2022: Wat kunnen we leren over de preventie van woninginbraken?
- [326] 18 januari 2022: Effectiveness of Interventions to De-escalate Workplace Violence against Nurses in Healthcare Settings: A Systematic Review
- [325] 17 januari 2022: A Scoping Review of Human Trafficking Screening and Response
- [324] 14 januari 2022: Tweede verkennende studie Liquidaties
- [323] 13 januari 2022: Doxxing: A Scoping Review and Typology
- [322] 12 januari 2022: Trust and Relationship Development Among Users in Dark Web Child Sexual Exploitation and Abuse Networks: A Literature Review From a Psychological and Criminological Perspective
- [321] 11 januari 2022: Big data in het veiligheidsdomein: Onderzoek naar big data-toe
- [320] 10 januari 2022: Cryptocurrencies and future financial crime: Systematic review
- [319] 6 januari 2022: Targeting gun violence & trafficking in Europe
- [318] 5 januari 2021: The Society of Algorithms
- [317] 4 januari 2022: Landelijke Jeugdmonitor: Leefsituatie jeugd en jeugdhulpgebruik
- [316] 3 januari 2022: Vulnerability and Violent Crime Programme (VVCP): Intervention evaluations
- [315] 22 december 2021: Psychological impact of being wrongfully accused of criminal offences: A systematic literature review
- [314] 21 december 2021: Person identification, human rights and ethical principles: Rethinking biometrics in the era of artificial intelligence
- [313] 17 december 2021: Dashboard Criminaliteit en Recht online: <https://criminaliteit-en-recht.nl/>
- [312] 16 december 2021: Psychological Resilience Interventions to Reduce Recidivism in Young People: A Systematic Review
- [311] 15 december 2021: Organised crime and criminal careers: Findings from an Australian sample
- [310] 14 december 2021: Combating gender-based violence: Cyber violence
- [309] 13 december 2021: Taxi!: Malafide activiteiten en (ondermijnende) criminaliteit in de Amsterdamse taxibranche
- [308] 10 december 2021: From harm to hope: A 10-year drugs plan to cut crime and save lives
- [307] 9 december 2021: Adverse Childhood Experiences (ACE) Among Prolific Young Robbery Offenders in London: Targeting Treatment for Desistance?
- [306] 8 december 2021: Covid-19 and child criminal exploitation in the UK: Implications of the pandemic for county lines
- [305] 7 december 2021: Problem-oriented policing in England and Wales: Barriers and facilitators
- [304] 6 december 2021: International Perspectives and Lessons Learned on Desistance
- [303] 2 december 2021: The heterogeneity of human smugglers: A reflection on the use of concepts in studies on the smuggling of migrants
- [302] 1 december 2021: Polarisatie, conflict en vrede: Geweldloos omgaan met tegenstellingen en spanningen
- [301] 30 november 2021: Housing interventions for women experiencing intimate partner violence: A systematic review
- [300] 29 november 2021: De toren van Babel: Een (rechts) antropologische blik op samenwerking bij de aanpak van geweld in afhankelijkheidsrelaties
- [299] 23 november 2021: 'Knife crime: A problem solving guide' en Interventiematrix wapenbezit en -gebruik onder jongeren van 12-23 jaar
- [298] 22 november 2021: Custodial Sanctions and Reoffending: A Meta-Analytic Review
- [297] 19 november 2021: A Systematic Review of Cyberstalking Victimization and Offending Behaviours
- [296] 18 november 2021: European Day on the Protection of Children against Sexual Exploitation and Sexual Abuse

- [295] 17 november 2021: Gun violence: Insights from international research
- [294] 16 november 2021: Cyberbullying in elementary and middle school students: A systematic review
- [293] 15 november 2021: Policing Directions: A Systematic Review on the Effectiveness of Police Presence
- [292] 12 november 2021: Do Sports Programs Prevent Crime and Reduce Reoffending?: A Systematic Review and Meta-Analysis on the Effectiveness of Sports Programs
- [291] 12 november 2021: Implementing and sustaining problem-oriented policing: A guide
- [290] 9 november 2021: An examination of hybrid organized criminal groups' alliances with terrorist groups
- [289] 8 november 2021: Multisystemic Therapy® for social, emotional, and behavioural problems in youth age 10 to 17: An updated systematic review and meta-analysis
- [288] 5 november 2021: Misdadcarrières voorkomen en doorbreken: Van analyse van het netwerk naar aanpak
- [287] 4 november 2021: Politiefunctie in een veranderende omgeving
- [286] 3 november 2021: Te groot voor de wijkagent, te klein voor de recherche: Een vergeten groep, jonge doorgroeiers in de criminaliteit
- [285] 2 november 2021: Focussed deterrence: Toolkit technical report
- [284] 1 november 2021: Risicoprofiling of risicovolle profiling tijdens grenscontroles?: Naar een verantwoord gebruik van proactieve risicoprofielen door rechtshandavingsinstanties
- [283] 29 oktober 2021: Cyber-Victimization and Its Effect on Depression in Adolescents: A Systematic Review and Meta-Analysis
- [282] 28 oktober 2021: A price paid?: A review of the research on the impact of investigating serious crime on the wellbeing of police staff
- [281] 27 oktober 2021: Policing and collective efficacy: A rapid evidence assessment
- [280] 26 oktober 2021: Opsporen, vervolgen en tegenhouden van cybercriminaliteit
- [279] 25 oktober 2021: Reducing the backlog in criminal courts
- [278] 22 oktober 2021: Basisboek ProHIC: Probleemgericht werken aan High Impact Crime
- [277] 21 oktober 2021: "I heard it through the grapevine": A Randomized Controlled Trial on the Direct and Vicarious Effects of Preventative Specific Deterrence Initiatives in Criminal Networks
- [276] 20 oktober 2021: Youth in Europe: Effects of COVID-19 on their economic and social situation
- [275] 19 oktober 2021: Recidive onder justitiabelen in Nederland: Verslag over de periode 2008-2020
- [274] 18 oktober 2021: Criminaliteit en rechtshandaving 2020: Ontwikkelingen en samenhangen
- [273] 14 oktober 2021: The Imperative Need for Criminological Research on the European Roma: A Narrative Review
- [272] 13 oktober 2021: Community sanctions in youth justice compared to other youth crime responses: A meta-analysis
- [271] 12 oktober 2021: Sanctions, perceptions, and crime
- [270] 'Kennisparel' 11 oktober 2021: The effectiveness of Sex Offender Registration and Notification: A meta-analysis of 25 years of findings
- [269] 'Kennisparel' 8 september 2021: Vast goed of vast fout: De vastgoedsector als gelegenheidsstructuur / facilitator voor georganiseerde misdaad in Nederland
- [268] 'Kennisparel' 7 oktober 2021: Intergenerational continuity of crime among children of organized crime offenders in the Netherlands
- [267] 'Kennisparel' 6 oktober 2021: The differing EU Member States' regulations on prostitution and their cross-border implications on women's rights
- [266] 'Kennisparel' 5 oktober 2021: Domestic Homicide: A Synthesis of Systematic Review Evidence
- [265] 'Kennisparel' 4 oktober 2021: De (blijvende) gevolgen van de coronacrisis
- [264] 7 september 2021: Algorithms and Decision-Making in the Public Sector
- [263] 6 september 2021: Recidive tijdens forensische zorgtrajecten 2013-2017
- [262] 2 september 2021: Police in place: Why the police need to reconnect locally
- [261] 1 september 2021: Beating crime plan: Fewer victims, peaceful neighbourhoods, safe country
- [260] 31 augustus 2021: The influence of changing reward of electronic consumer goods on burglary and theft offences in Western market-based countries in the years prior to and during the crime drop
- [259] 30 augustus 2021: Het vermeende effect van de coronacrisis op de prevalentie en aard van huiselijk geweld
- [258] 27 augustus 2021: Criminele carrières van daders van high impact crimes

- [257] 26 augustus 2021: Policing to Promote the Rule of Law and Protect the Population: An Evidence-based Approach
- [256] 25 augustus 2021: The relationship between primary human needs of the Good Lives Model (GLM) and subjective well-being in adolescents: A multi-level meta-analysis
- [255] 23 augustus 2021: The Impact of Organised Crime on the EU's Financial Interests
- [254] 19 augustus 2021: Fifteen Minutes per Day Keeps the Violence Away: a Crossover Randomised Controlled Trial on the Impact of Foot Patrols on Serious Violence in Large Hot Spot Areas
- [253] 18 augustus 2021: Artificial intelligence at EU borders: Overview of applications and key issues
- [252] 17 augustus 2021: Frontline Workers' Response to Harmful Sexual Behavior: Building Blocks For Promising Practice
- [251] 11 augustus 2021: Patterns and predictors of reoffending among child sexual offenders: A rapid evidence assessment
- [250] 10 augustus 2021: Classification of patterns of offending in developmental and life-course criminology, with special reference to persistence
- [249] 9 augustus 2021: Biometric Recognition and Behavioural Detection: Assessing the ethical aspects of biometric recognition and behavioural detection techniques with a focus on their current and future use in public spaces
- [248] 5 augustus 2021: Cyber-Enabled Burglary of Smart Homes
- [247] 4 augustus 2021: Gambling and gambling-related harm: Recent World Health Organization initiatives
- [246] 3 augustus 2021: Evidence review: Diverting young adults away from the cycle of crisis and crime
- [245] 2 augustus 2021: Tackling deepfakes in European policy
- [244] 28 juli 2021: Reflections on Six Decades of Research
- [243] 27 juli 2021: The Specific Deterrent Effects of Criminal Sanctions for Intimate Partner Violence: A meta-analysis
- [242] 26 juli 2021: Cognitive and behavioral radicalization: A systematic review of the putative risk and protective factors
- [241] 16 juli 2021: Addressing the dissemination of terrorist content online
- [240] 13 juli 2021: Changing perceptions of biometric technologies
- [239] 12 juli 2021: Emotional intelligence in policing: A state-of-the-art review
- [238] 8 juli 2021: Criminaliteit en huiselijk geweld: twee kanten van dezelfde medaille?: De relatie tussen criminaliteit en huiselijk geweld
- [237] 7 juli 2021: Agressie en bedreiging richting journalisten 2021
- [236] 6 juli 2021: Procesevaluatie en actieonderzoek versterking aanpak ondermijnende criminaliteit: Tussenrapportage
- [235] 5 juli 2021: Aanpak georganiseerde drugscriminaliteit: Een terugblik op 25 jaar beleid en uitvoering
- [234] 2 juli 2021: Policing the COVID-19 Pandemic: Exploratory Study of the Types of Organizational Changes and Police Activities Across the Globe
- [233] 1 juli 2021: Handhaven in het duister: De aanpak van milieucriminaliteit en – overtredingen, deel 2
- [232] 30 juni 2021: Dimensions and measures of cyber dating violence in adolescents: A systematic review
- [231] 29 juni 2021: Seksuele intimidatie op de Werkvloer: Een onderzoek onder werknemers en werkgevers naar meldingen en schriftelijke klachten
- [230] 24 juni 2021: The 40-year debate: A meta-review on what works for juvenile offenders
- [229] 23 juni 2021: Systematic review and meta-analysis of risk terrain modelling (RTM) as a spatial forecasting method
- [228] 16 juni 2021: Vulnerability assessment across the frontline of law enforcement and public health: A systematic review
- [227] 15 juni 2021: What works to prevent domestic burglaries?
- [226] 14 juni 2021: A Systematic Review of the Biological Correlates and Consequences of Childhood Maltreatment and Adverse Childhood Experiences
- [225] 11 juni 2021: Extremistisch denken en doen: Een systematische studie van empirische bevindingen over het radicaliseringsproces
- [224] 9 juni 2021: From "Ghettoization" to a Field of Its Own: A Comprehensive Review of Street Harassment Research
- [223] 8 juni 2021: A global analysis of the impact of COVID-19 stay-at-home restrictions on crime
- [222] 7 juni 2021: Effects of martial arts and combat sports training on anger and aggression: A systematic review
- [221] 3 juni 2021: Firearms and violence in Europe: A systematic review

- [220] 1 juni 2021: Monitor Jeugdcriminaliteit 2020: Ontwikkelingen in de jeugdcriminaliteit in de eerste twee decennia van deze eeuw
- [219] 31 mei 2021: Understanding EU action against human trafficking
- [218] 27 mei 2021: Kwaliteit van rechtspraak: Een kijk over de grenzen
- [217] 26 mei 2021: Public sector reforms and their impact on the level of corruption: A systematic review
- [216] 25 mei 2021: What Do We Know After Decades of Research About Parenting and Intimate Partner Violence?: A Systematic Scoping Review Integrating Findings
- [215] 20 mei 2021: Accommodation-based interventions for individuals experiencing, or at risk of experiencing, homelessness
- [214] 19 mei 2021: Misdrijven in de kinderschoenen: Een onderzoek naar de aanpak van 12- en 13-jarige misdrijfverdachten binnen en buiten het strafrecht
- [213] 17 mei 2021: Internet, social media and online hate speech: Systematic review
- [212] 14 mei 2021: Universal Intervention to Strengthen Parenting and Prevent Child Maltreatment: Updated Systematic Review
- [211] 11 mei 2021: Multiagency programs with police as a partner for reducing radicalisation to violence
- [210] 10 mei 2021: Taking crime prevention seriously: The case for a crime and harm prevention system
- [209] 7 mei 2021: Continuïteit in de bekostiging van politie, openbaar ministerie en rechtspraak: Eindrapport
- [208] 6 mei 2021: Fraud and its relationship to pandemics and economic crises: From Spanish flu to COVID-19
- [207] 4 mei 2021: The impact of teleworking and digital work on workers and society: Special focus on surveillance and monitoring, as well as on mental health of workers
- [206] 29 april 2021: Proactive psychological programs designed to mitigate posttraumatic stress injuries among at-risk workers: A systematic review and meta-analysis
- [205] 28 april 2021: Tracking Violent Crime with Ambulance Data: How Much Crime Goes Uncounted?
- [204] 26 april 2021: Domestic violence during the COVID-19 pandemic: Evidence from a systematic review and meta-analysis
- [203] 23 april 2021: Effecten van preventie: Een compacte literatuursynthese
- [202] 21 april 2021: Policing in pandemics: A systematic review and best practices for police response to COVID-19
- [201] 20 april 2021: Effectiveness of school-based programs to reduce bullying perpetration and victimization: An updated systematic review and meta-analysis
- [200] 19 april 2021: Een jubileum: 200 'kennisparels' over criminaliteit en rechtshandhaving beschikbaar op de website 'Probleemgericht werken aan High Impact Crime'
- [199] 15 april 2021: Long-term Impacts and Benefit–Cost Analysis of the Communities That Care Prevention System at Age 23, 12 Years After Baseline
- [198] 13 april 2021: European Union serious and organised crime threat assessment 2021, A corrupting influence: The infiltration and undermining of Europe's economy and society by organised crime
- [197] 12 april 2021: Anti-Money-Laundering Package 2021: Strengthening the framework
- [196] 9 april 2021: Criminal justice responses to child sexual abuse material offending: A systematic review and evidence and gap map
- [195] 8 april 2021: Cyberbullying: A Systematic Literature Review to Identify the Factors Impelling University Students Towards Cyberbullying
- [194] 7 april 2021: Agressie en geweld in het veiligheidsveld: Literatuurstudie naar agressie en geweld jegens beroepsgroepen werkend onder beleidsverantwoordelijkheid van het Ministerie van Justitie
- [193] 31 maart 2021: Developmental Crime Prevention in the Twenty-first Century: Generating Better Evidence Embedded in Large-scale Delivery Systems
- [192] 30 maart 2021: Homelessness, unstable housing, and risk of HIV and hepatitis C virus acquisition among people who inject drugs: A systematic review and meta-analysis
- [191] 29 maart 2021: A systematic review of crime facilitated by the consumer Internet of Things
- [190] 25 maart 2021: Commercial Sexual Exploitation of Children and Adolescents in Europe: A Systematic Review
- [189] 24 maart 2021: Mapping the risk of serious and organised crime infiltrating legitimate businesses: Final Report
- [188] 23 maart 2021: Risico-, versterkende en beschermende factoren voor crimineel gedrag: Een literatuuronderzoek naar de wetenschappelijke stand van zaken
- [187] 22 maart 2021: Global Crime Patterns: An Analysis of Survey Data from 166 Countries Around the World, 2006–2019

- [186] 19 maart 2021: The organisational structure, social networks and criminal activities of outlaw motorcycle gangs: Literature review
- [185] 18 maart 2021: The cocaine pipeline to Europe
- [184] 17 maart 2021: The internationalisation of CCTV surveillance: Effects on crime and implications for emerging technologies
- [183] 16 maart 2021: Court-mandated interventions for individuals convicted of domestic violence: An updated Campbell systematic review
- [182] 15 maart 2021: Interventions that address institutional child maltreatment: Evidence and gap map
- [181] 10 maart 2021: Combatting Human Trafficking since Palermo: What Do We Know about What Works?
- [180] 9 maart 2021: How Does Restorative Justice Work? A Qualitative Metasynthesis
- [179] 8 maart 2021: Sexual Violence Against Persons With Disabilities: A Meta-Analysis
- [178] 5 maart 2021: Mainport in de tweede linie: Over sierteelt en ondermijning
- [177] 3 maart 2021: Focal Concerns and Police Decision Making in Sexual Assault Cases: A Systematic Review and Meta-Analysis
- [176] 2 maart 2021: De kracht van gebiedsgebonden politiewerk: Een internationale literatuurstudie
- [175] 1 maart 2021: Nieuwe manieren van samenwerken: Een systematische literatuurreview naar (de effectiviteit van) publiek-private samenwerkingsverbanden op het gebied van financieel-economische criminaliteit en cybercrime
- [174] 25 februari 2021: Crime, safety and victims' rights
- [173] 24 februari 2021: Leaking in Terrorist Attacks: A Review
- [172] 23 februari 2021: Tackling Child Sexual Abuse Strategy 2021
- [171] 22 februari 2021: How effective are social engineering interventions? A meta-analysis
- [170] 19 februari 2021: Healing After Gender-Based Violence: A Qualitative Metasynthesis Using Meta-Ethnography
- [169] 18 februari 2021: Recruitment into Organized Crime: An Agent-Based Approach Testing the Impact of Different Policies
- [168] 17 februari 2021: What Will Be the Impact of the Covid-19 Quarantine on Psychological Distress?: Considerations Based on a Systematic Review of Pandemic Outbreaks
- [167] 16 februari 2021: Trauma Bonding Perspectives From Service Providers and Survivors of Sex Trafficking: A Scoping Review
- [166] 15 februari 2021: A Review and Current Status of Crime Prevention Through Environmental Design (CPTED)
- [165] 12 februari 2021: Crime commission processes in child sexual abuse material production and distribution: A systematic review
- [164] 11 februari 2021: Interdicting International Drug Trafficking: a Network Approach for Coordinated and Targeted Interventions
- [163] 10 februari 2021: The financial management of cocaine trafficking in Italy
- [162] 9 februari 2021: Working with young people to prevent involvement in Serious and Organised Crime: A practitioner toolkit
- [161] 4 februari 2021: The Silent Threat: The Impact of Fraud on UK National Security
- [160] 3 februari 2021: Doorbraak verzocht: Onderzoek naar kwetsbaarheden voor crimineel misbruik en (publiek-private) maatregelen in het beroepsgoederenvervoer over de weg
- [159] 2 februari 2021: Primary Crime Prevention Apps: A Typology and Scoping Review
- [158] 1 februari 2021: Safer Streets Fund Crime prevention Toolkit
- [157] 27 januari 2021: The Causes and Consequences of Urban Riot and Unrest
- [156] 26 januari 2021: Understanding EU action against migrant smuggling
- [155] 25 januari 2021: A Scoping Review of Resilience in Survivors of Human Trafficking
- [154] 21 januari 2021: Implications of the COVID-19 pandemic for police agencies and other organisations: COVID-19 Special Papers
- [153] 19 januari 2021: The blind men and the elephant: Systematic review of systematic reviews of cannabis use related health harms
- [152] 18 januari 2021: Procedural justice and legal compliance: A revisionist perspective
- [151] 15 januari 2021: Artificial Intelligence, Predictive Policing, and Risk Assessment for Law Enforcement
- [150] 14 januari 2021: Social Control Theory: The Legacy of Travis Hirschi's Causes of Delinquency
- [149] 12 januari 2021: Alcohol- and drug-related public violence in Europe
- [148] 11 januari 2021: Systematic review of situational prevention methods for crime against species
- [147] 7 januari 2021: A Systematic Review of Police Recruit Training Programmes
- [146] 6 januari 2021: Understanding the concept of 'demand' in policing: A scoping review and resulting implications for demand management

- [145] 5 januari 2021: Is There Such a Thing as a Hate Crime Paradigm? An Integrative Review of Bias-Motivated Violent Victimization and Offending, Its Effects and Underlying Mechanisms
- [144] 4 januari 2021: Revisited: Effective use of the large body of research on the effectiveness of programs for juvenile offenders and the failure of the model programs approach
- [143] 24 december 2020: Security and the smart city: A systematic review
- [142] 23 december 2020: Prevalentiemonitor huiselijk geweld en seksueel geweld 2020
- [141] 22 december 2020: Does Hot Spots Policing Have Meaningful Impacts on Crime? Findings from An Alternative Approach to Estimating Effect Sizes from Place-Based Program Evaluations
- [140] 21 december 2020: A Systematic Review of the Criminogenic Potential of Synthetic Biology and Routes to Future Crime Prevention
- [139] 18 december 2020: Woninginbraak in Nederland: Stand-van-zaken in 2020
- [138] 16 december 2020: Online Harms White Paper: Full government response to the consultation
- [137] 15 december 2020: Factors Associated With Intimate Partner Violence Perpetration and Victimization in Asylum Seeking and Refugee Populations: A Systematic Review
- [136] 14 december 2020: Neighbourhood Crime Integrated Offender Management Strategy: A unified approach to offender supervision in the community
- [135] 10 december 2020: Ruim 130 'kennisparels' over criminaliteit en rechtshandhaving beschikbaar op de website 'Probleemgericht werken aan High Impact Crime'
- [134] 9 december 2020: Veiligheidsbeleving van slachtoffers van criminaliteit
- [133] 8 december 2020: Evidence-based juvenile justice programs and practices: A critical review
- [132] 7 december 2020: What matters in citizen satisfaction with police: A meta-analysis
- [131] 3 december 2020: Making sense of professional enablers' involvement in laundering organized crime proceeds and of their regulation
- [130] 1 december 2020: Different Effects of Cannabis Abuse on Adolescent and Adult Brain: Review Article
- [129] 30 november 2020: Factsheet jeugdcriminaliteit en preventie in de digitale wereld
- [128] 26 november 2020: Belief in the Code of the Street and Individual Involvement in Offending: A Meta-Analysis
- [127] 24 november 2020: Probleemgericht werken aan High Impact Crime: Een handreiking voor Gemeenten, Politie en OM
- [126] 23 november 2020: The Prevalence of Technology-Facilitated Sexual Violence: A meta-analysis and Systematic Review
- [125] 19 november 2020: Assessing the challenges affecting the investigative methods to combat online child exploitation material offenses
- [124] 17 november 2020: Much to Do About Trauma: A Systematic Review of Existing Trauma-Informed Treatments on Youth Violence and Recidivism
- [123] 16 november 2020: The impact of victim impact statements on legal decisions in criminal proceedings: A systematic review of the literature across jurisdictions and decision types
- [122] 13 november 2020: Misconceptions about sexual crimes perpetrated against adults: Barriers to justice
- [121] 12 november 2020: Pathways into organized crime: comparing founders and joiners
- [120] 11 november 2020: A configurative synthesis of evidence for fear in the criminal decision-making process
- [119] 10 november 2020: A Comprehensive Meta-Analysis of Randomized Evaluations of the Effect of Child Social Skills Training on Antisocial Development
- [118] 6 november 2020: Elevating the Scientific and Public Policy Discourse on Crime Prevention: Taking Stock of the 'What Works' Report's Influence 20 Years on
- [117] 4 november 2020: Understanding Iatrogenic Effects for Evidence-Based Policy: A Review of Crime and Violence Prevention Programs
- [116] 2 november 2020: Hate speech and hate crime in the EU and the evaluation of online content regulation approaches
- [115] 29 oktober 2020: Policing in England and Wales: Future Operating Environment 2040
- [114] 28 oktober 2020: Gallup Global Law and Order report, 2020
- [113] 27 oktober 2020: Systematic review of 'Good Lives' assumptions and interventions
- [112] 26 oktober 2020: Fake news, rumor, information pollution in social media and web: A contemporary survey of state-of-the-arts, challenges and opportunities
- [111] 22 oktober 2020: Conflict management, what works and risk factors: Findings from two rapid evidence assessments
- [110] 21 oktober 2020: Cyber-Dependent Crimes: An Interdisciplinary Review / Research agenda the human factor in cybercrime and cybersecurity
- [109] 19 oktober 2020: 'Kenniscrimiquiz' over trends en ontwikkelingen in de criminaliteit en rechtshandhaving

- [108] 15 oktober 2020: Risk factors associated with knife-crime in United Kingdom among young people aged 10–24 years: A systematic review
- [107] 14 oktober 2020: A-I enabled future crime
- [106] 12 oktober 2020: The price elasticity of demand for illicit drugs: A systematic review
- [105] 8 oktober 2020: Criminaliteit en rechtshandhaving 2019: Ontwikkelingen en samenhangen
- [104] 6 oktober 2020: Body-worn cameras' effects on police officers and citizen behavior: A systematic review
- [103] 2 oktober 2020: Police programmes that seek to increase community connectedness for reducing violent extremism behaviour, attitudes and beliefs
- [102] 30 september 2020: What are the characteristics of effective youth offender programs?
- [101] 28 september 2020: Street-level drug law enforcement: An updated systematic review
- [100] 24 augustus 2020: Jan J.M. van Dijk: Een 'kennismens' bij uitstek
- [99] 21 augustus 2020: Fietsdiefstal in Nederland: Van fenomeen naar aanpak
- [98] 20 augustus 2020: Does de-escalation training work?: A systematic review and call for evidence in police use-of-force reform
- [97] 19 augustus 2020: How Similar Are Modern Criminal Syndicates to Traditional Mafias?
- [96] 18 augustus 2020: Online Platforms' Moderation of Illegal Content Online: Law, Practices and Options for Reform
- [95] 17 augustus 2020: Counter-narratives for the prevention of violent radicalisation: A systematic review of targeted interventions
- [94] 14 augustus 2020: Experiential peer support and its effects on desistance from delinquent behavior: Protocol paper for a systematic realist literature review
- [93] 13 augustus 2020: Parenting and Self-Control Across Early to Late Adolescence: A Three-Level Meta-Analysis
- [92] 12 augustus 2020: A content analysis of pedophile manuals
- [91] 11 augustus 2020: Public safety and security: The first report of the strategic review of policing in England and Wales
- [90] 10 augustus 2020: A Field-Wide Systematic Review and Meta-analysis of Putative Risk and Protective Factors for Radicalization Outcomes
- [89] 7 augustus 2020: Capturing the Market: Cannabis regulation in Canada
- [88] 6 augustus 2020: Fraud against businesses both online and offline: Crime scripts, business characteristics, efforts, and benefits
- [87] 5 augustus 2020: Is drawing from the state 'state of the art'? A review of organised crime research data collection and analysis, 2004–2018
- [86] 4 augustus 2020: Artificial Intelligence and Law Enforcement: Impact on Fundamental Rights
- [85] 3 augustus 2020: Race, Place, and Effective Policing
- [84] 31 juli 2020: What security features and crime prevention advice is communicated in consumer IoT device manuals and support pages?
- [83] 30 juli 2020: What do fundamental rights mean for people in the EU?
- [82] 29 juli 2020: Immigration and Crime: Assessing a Contentious Issue
- [81] 28 juli 2020: Collaboration and Boundaries in Organized Crime: A Network Perspective
- [80] 27 juli 2020: What Works in Violence Prevention Among Young People?: A Systematic Review of Reviews
- [79] 16 juli 2020: Understanding Recruitment to Organized Crime and Terrorism
- [78] 15 juli 2020: Family group decision-making for children at risk of abuse or neglect: A systematic review
- [77] 14 juli 2020: Violence in London: what we know and how to respond
- [76] 13 juli 2020: The Effectiveness of Correctional Rehabilitation: A Review of Systematic Reviews
- [75] 10 juli 2020: Ontwikkelingen in de (geregistreerde) criminaliteit: Nationale en internationale trends en verklaringen
- [74] 9 juli 2020: Tackling serious and organised crime
- [73] 8 juli 2020: Bevolking 2050 in beeld: Drukker, diverser en dubbelgrijs
- [72] 7 juli 2020: Effectiveness of interventions to reduce homelessness: A systematic review and meta-analysis
- [71] 6 juli 2020: The relationship between drug price and purity and population level harm: A rapid evidence review
- [70] 3 juli 2020: What Puts Individuals at Risk for Physical Intimate Partner Violence Perpetration? A Meta-Analysis Examining Risk Markers for Men and Women
- [69] 2 juli 2020: Red light camera interventions for reducing traffic violations and traffic crashes: A systematic review
- [68] 1 juli 2020: Fatal Police Shootings: Patterns, Policy, and Prevention
- [67] 30 juni 2020: Sex-Based Harassment and Symbolic Compliance

- [66] 29 juni 2020: Sexual offender treatment for reducing recidivism among convicted sex offenders: a systematic review and meta-analysis
- [65] 26 juni 2020: Effects of bystander programs on the prevention of sexual assault among adolescents and college students: A systematic review
- [64] 25 juni 2020: The organizational justice effect among criminal justice employees: A meta-analysis
- [63] 24 juni 2020: Vertrouwen, maatschappelijk onbehagen en pessimisme
- [62] 23 juni 2020: Are We Barking Up the Right Tree? A Meta-Analysis on the Effectiveness of Prison-Based Dog Programs
- [61] 22 juni 2020: Psychisch belastend werk naar beroep
- [60] 19 juni 2020: A meta-analysis update on the effects of early family/parent training programs on antisocial behavior and delinquency
- [59] 18 juni 2020: Problem-oriented policing for reducing crime and disorder: An updated systematic review and meta-analysis
- [58] 17 juni 2020: Growing up in single-parent families and the criminal involvement of adolescents: a systematic review
- [57] 16 juni 2020: Financiën: een risicofactor voor delictgedrag?: Een onderzoek naar de complexiteit van financiële problematiek onder reclasseringscliënten
- [56] 15 juni 2020: Crime scripting: A systematic review
- [55] 12 juni 2020: Evidence based policing in 45 small bytes
- [54] 11 juni 2020: Violent and Antisocial Behaviours at Football Events
- [53] 10 juni 2020: De georganiseerde criminaliteit in Nederland: stand van zaken anno 2020
- [52] 9 juni 2020: Desistance from Offending in the Twenty-First Century
- [51] 8 juni 2020: Outlaw Motorcycle Clubs and Organized Crime
- [50] 5 juni 2020: What Works in Crime Prevention and Rehabilitation: An Assessment of Systematic Reviews
- [49] 4 juni 2020: How to Count Crime: the Cambridge Harm Index Consensus
- [48] 3 juni 2020: A systematic review and meta-analysis of premature mortality in offenders
- [47] 2 juni 2020: Deterrence in the twenty-first century
- [46] 29 mei 2020: An analysis of indicators of serious violence: Findings from the Millennium Cohort Study and the Environmental Risk (E-Risk) Longitudinal Twin Study
- [45] 28 mei 2020: Consistently inconsistent: A systematic review of the measurement of pornography use
- [44] 27 mei 2020: Conceptualizing Policing and Security
- [43] 26 mei 2020: Potentially negative effects of Internet use
- [42] 25 mei 2020: Problem-Oriented Policing in England and Wales 2019
- [41] 22 mei 2020: Measures for evaluating sex trafficking aftercare and support services: A systematic review and resource compilation
- [40] 20 mei 2020: A systematic review of the effectiveness of the electronic monitoring of offenders
- [39] 19 mei 2020: Een wereld in wijken te winnen: Over de justitiële functie bij sociale achterstand
- [38] 18 mei 2020: Juvenile curfew effects on criminal behavior and victimization: a systematic review
- [37] 8 mei 2020: What works in supporting victims of crime: A rapid evidence assessment
- [36] 7 mei 2020: The Prevalence of Unwanted Online Sexual Exposure and Solicitation Among Youth: A Meta-Analysis
- [35] 6 mei 2020: Preventieve en bestuurlijke aanpak van georganiseerde criminaliteit in Nederland: Een multidimensionale aanpak
- [34] 4 mei 2020: Opportunity makes the thief: Really, and so what?
- [33] 1 mei 2020: Regulating organized crime
- [32] 30 april 2020: Research on body-worn cameras: What we know, what we need to know
- [31] 29 april 2020: Procedural Justice and Policing: A Rush to Judgment?
- [30] 28 april 2020: Broken Windows, Informal Social Control, and Crime: Assessing Causality in Empirical Studies
- [29] 24 april 2020: Learning from Criminals: Active Offender Research for Criminology
- [28] 23 april 2020: Pandemics and Violence Against Women and Children
- [27] 22 april 2020: Cyberbullying: Concepts, theories, and correlates informing evidence-based best practices for prevention
- [26] 21 april 2020: Kennisinventarisatie extreem geweld en criminele vuurwapenhandel
- [25] 20 april 2020: A systematic review of the effectiveness of asset-focused interventions against organised crime
- [24] 17 april 2020: De dynamiek binnen georganiseerde drugsmarkten: Een onderzoeksynthese
- [23] 16 april 2020: Police-initiated diversion for youth to prevent future delinquent behavior: A systematic review

- [22] 15 april 2020: Disorder policing to reduce crime: A systematic review
- [21] 14 april: Neighbourhood policing: Impact and implementation, a rapid evidence assessment
- [20] 10 april 2020: The promotion of well-being among children exposed to intimate partner violence: A systematic review of interventions
- [19] 9 april 2020: Herhaald slachtofferschap: Een onderzoeksynthese
- [18] 8 april 2020: Criminele carrières in de jeugdcriminaliteit: Een overzicht
- [17] 7 april 2020: Circles of Support and Accountability for Sex Offenders: A Systematic Review of Outcomes
- [16] 6 april 2020: Wat werkt niet om recidive te voorkomen bij volwassenen: Een onderzoeksynthese
- [15] 3 april 2020: Hot Spots Policing: Een onderzoeksynthese
- [14] 2 april 2020: Slachtofferschap van werknemers met een publieke taak binnen de gezondheidszorg: een onderzoeksynthese
- [13] 1 april 2020: Onderzoeksynthese naar effectiviteit van cameratoezicht
- [12] 31 maart 2020: Focused deterrence strategies effects on crime: A systematic review
- [11] 30 maart 2020: QuickScans voor politie en andere relevante diensten rond handhaving, crimi-trends en openbare orde tijdens de coronacrisis
- [10] 28 maart 2020: Rekruteringsprocessen binnen de georganiseerde criminaliteit
- [9] 27 maart 2020: (De mythe van) criminaliteitsverplaatsing
- [8] 26 maart 2020: Wat werkt en wat werkt niet bij het voorkomen van criminaliteit?: Een systematisch overzicht van 475 meta-evaluaties
- [7] 25 maart 2020: Online Harms White Paper
- [6] 24 maart 2020: Messencriminaliteit
- [5] 23 maart 2020: De predictiepolitie
- [4] 22 maart 2020: De wet van criminaliteitsconcentratie
- [3] 18 March 2020: Is Cannabis a Gateway Drug? Key Findings and Literature Review
- [2] 17 maart 2020: Aanpak van actieve leden binnen de georganiseerde criminaliteit
- [1] 20 februari 2020: Organized Crime and Criminal Careers